

JANET'S DROOM

Blogs van Janet Ossebaard 30-3-2023 / 5-11-2023

30 maart 2023

Welkom lieve vrienden...

Zoals jullie weten, ben ik weggegaan omdat ik gewoon niet meer kon ademen in de huidige situatie. Ik voel me leeg en totaal verloren... Geef me alsjeblieft wat tijd om bij te komen, dan kom ik weer online en zal ik het vervolg op de Val van de Cabal afmaken. Maar eerst heb ik wat vrije tijd nodig, geen internet, veel slaap en tranen.

Dus maak je alsjeblieft geen zorgen over de radiostilte... Ik ben snel weer terug. Voor nu vertrek ik naar het bos om mijn wonden te likken en bij te komen. Veel liefs voor jullie allemaal en heel erg bedankt voor jullie steun. Het betekent alles voor me!

19 april 2023

Hallo mijn mooie vrienden, hier is Janet. De eerste keer dat ik weer online ben.

Het gaat goed met me (soort van). Ik voel me uitgeput en geniet van de rust en stilte van de plek waar ik nu ben. Binnenkort meer... Liefs voor jullie allemaal!

24 april 2024

Ik ben zo opgelucht jullie te kunnen vertellen dat Cynthia en ik weer met elkaar kunnen praten. Heel goed zelfs. Heel erg bedankt voor jullie gebeden... ze zijn duidelijk gehoord....

Er zullen veel veranderingen zijn voor mij en haar, en dus voor Fall Cabal.

Ik zal jullie binnenkort laten weten wat ik heb besloten en hoe verder te gaan vanaf dit punt in het leven. Op dit moment... voel ik dankbaarheid en dat wilde ik met jullie delen...

De veranderingen voor mij zullen enorm zijn en ze zullen voor mij het effect hebben van een lawine, maar dat is allemaal goed en nodig. Ik denk niet dat het is wat je verwacht, dus... "volg mij naar part....." Haha, klinkt bekend hè?

Ik ben altijd dol geweest op cliffhangers...

Maar serieus, ik zal vandaag meer schrijven om dingen te verduidelijken. Vandaag, dat beloof ik...

Brief 1

Lieve vrienden,

Even een update over de stand van zaken rondom de Val van de Cabal.

Mijn leven (en dat van Cynthia) is in een regelrechte lawine terecht gekomen.

Eerst dacht ik dat ik in de hel was beland maar nu begrijp ik de dingen beter en kan ik helder zien/voelen dat het zo moest verlopen en niet anders kon...

Kort door de bocht (zoals jullie van me gewend zijn):

De Val van de Cabal is veranderd in de Val van Janet.

En dat was hard nodig... Waarom? Dat zal ik proberen uit te leggen.

Zoals jullie in Cyn's indrukwekkende boek "Een tweede reis naar binnen" hebben kunnen lezen, waarin zij bijzonder openhartig schrijft over haar MPD (Multiple Personality Disorder), zijn de afgelopen vijf jaar waarin we samen optrokken en werkten, met veel ups en downs gegaan.

De afgelopen twee maanden waren een regelrechte hel. Voor ons beiden.

Door een bizarre wending vanuit een totaal niet verwachte hoek, werden Cyn en ik tegen elkaar uitgespeeld. Martin de Wiite, haar trauma-therapeut die haar zo goed had geholpen middels EFT, begon zich inhoudelijk te bemoeien met onze situatie. Ik wilde en kon het niet geloven, maar via screenshots van dingen die hij Cyn vertelde en adviseerde heeft hij toegegeven dat hij heeft gelogen en ons een kant op heeft gedreven die onze werkrelatie en vriendschap heeft verwoest. Bijzonder bizar, onprofessioneel en onvergeeflijk. Maar tegelijkertijd zie ik nu wel dat hij zijn rol in het grotere plaatje perfect heeft vervuld, waarvoor mijn oprechte dank. Maar ik stuur niemand meer naar hem door.

Hij is werkelijk een briljante EFT-er, maar coachen kan hij niet. Zijn adviezen zijn in ons geval desastreus gebleken... Aangezien ik hem zo positief aan jullie heb geïntroduceerd en naar voren heb geschoven, vind ik dat ik jullie dit moeten weten, maar hier laat ik het verder bij.

Jullie weten misschien (via de zoom over New Age) dat ik al jaren bezig ben met het pad van Jed McKenna. Hij heeft een trilogie geschreven die mij een jaar of 7 geleden heeft gegrepen en nooit meer heeft losgelaten. Het moment is aangebroken dat ik dit pad echt en definitief opga, zonder terug te kijken. Als jullie willen weten wat dit precies inhoudt, lees dan zijn trilogie. Wanneer je deel 3 uit hebt, snap je waar ik nu ben.

Zoals Cynthia lijdt aan een Disorder, heb ik er ook één: het redderssyndroom. Ik wil altijd beschadigde mensen redden. Ik denk altijd dat mijn liefde sterk genoeg is om dat te kunnen. En in de afgelopen paar jaar is dat uitgegroeid tot de versie: ik ga de wereld redden! Iedereen moest zien hoe we ten onder gaan en ik moest iedereen waarschuwen voor het Grote Gevaar: de Cabal. In werkelijkheid zat het Grote Gevaar al die tijd in mijzelf. Het was mijn ego... Niet in de zin van: kijk mij eens mooie ducu's maken en

beroemd zijn, dat kon me werkelijk geen ene malle moer schelen, maar in de zin van: in plaats van mijn ego de laatste nekslag te geven door me verder naar binnen te keren, liet ik me verleiden door het wereldtoneel en alle onrecht in de wereld. Ik keer me naar buiten. En daarmee won mijn ego. Mijn focus was verlegd naar buiten en daarmee was mijn ego veilig...

Jarenlang was ik al bezig geweest mijn ego te temmen, door precies het tegenovergestelde te doen van wat hij me zei te doen, en als hij me influisterde iets niet te doen, deed ik het juist wel. Het werkte en het monster hield steeds vaker zijn mond.

Maar deze slimme zet (een soort schakmat) zag ik eenvoudigweg niet aankomen.

Ik zat er middenin en zag het niet.

En nu?

Ik heb besloten mijn ego, mijn 'zelf', voor eens en voor altijd te doden.

Eckhart Tolle zei op een gegeven moment: "I cannot live with myself any longer".

Zo voelt het precies. Ik kan en wil dit niet meer. Geen minuut langer.

De meest effectieve manier om je ego te doden is middels Spirituele Autolyse. Zelfontleding. Bijzonder pijnlijk pel ik laagje voor laagje af tot er niets overblijft. Nothingness...

Ik ben vertrokken in een klein campertje met Claudy (hond) en Miems (poes).

Claudy gaat het eind van mij reis niet meemaken in dit oude lijfje. Ze is 16, blind, heeft non-stop bloedingen en ontstekingen in haar ogen (waartegen geen pillen, zalfjes, druppels of kruiden iets kunnen doen), ze kan haar plas niet meer zo goed ophouden, haar einde nadert. De beroemde witte graancirkelhond gaat binnenkort hemelen. Zij is mijn allerliefste en allertrouwste en ik zal haar vreselijk missen, maar het is ook OK. Wat heeft ze een goed leven gehad!

Ik heb Fall Cabal bij Cynthia achtergelaten. Ik ga er niet mee verder.

Als mensen nu nog niet door hebben dat ze fucked zijn, dan weet ik het ook niet meer.

In bijgesloten tekstdocument zeg ik daar iets meer over.

Het document is het begin van wat wellicht ooit een boek wordt. Wie weet...

Ik deel het met liefde met jullie, mijn lieve vrienden die mij altijd zo trouw gevolgd en gesteund hebben. Ik dacht eerst: ik doe nog een laatste Zoom waarin ik het voorlees. Dan heb ik genoeg inkomsten om dit aan te kunnen gaan. Maar ik kan het niet meer opbrengen.

Dus jullie krijgen het gewoon als bijlage en ik vraag simpelweg om donaties.

Recht door zee, ik draai nooit ergens omheen en ook nu niet.

Dit pad, dit proces gaat zeker een jaar duren en ik heb geld nodig om te kunnen leven: eten, heel af en toe een campingplek voor elektriciteit en wifi, en benzine.

Cyn heeft superlief beloofd me te blijven steunen. Je wilt niet weten hoeveel tranen dat genereerde. We praten weer en voelen de liefde weer stromen! We zijn twin-souls en dat maakt het er niet makkelijker op, kan ik je vertellen... :-) Haar steun en begrip hebben me diep geraakt... Zij gaat verder om de boel draaiende te houden zodat ze ook mij kan steunen, dus blijf alsjeblieft ook haar trouw volgen en steunen, OK?

Mijn S.Autolyse doe ik ergens op een doodstille plek in het hooggebergte. Er ligt nog veel sneeuw en de bergmeren en -rivieren zijn ijskoud. Het is maar goed dat ik de Wim Hof methode (Ice Man) ooit heb geleerd, die komt me nu goed van pas bij het 'douchen'!

Ik zal niet de gelegenheid hebben om op korte termijn jullie te bedanken, maar dat komt wel... Want ik kom terug! Maar in welke vorm, dat kan ik nog niet zeggen. Hopelijk als nothingness...

Met lieve groeten, jullie zitten voor altijd in mijn hart, Janet

PS: ja, mijn 2e naam is echt Meta. Wisten mijn ouders veel dat Mark Zuckerberg dit later zou gaan gebruiken? ;-)

BLOG 1, 24 april 2023

JANET'S DROOM

Het was december 1997. 25 jaar geleden. Ik was bij Bert thuis. We hadden een relatie maar woonden niet samen. Al snel had ik door dat het geen gezellige avond zou worden. Bert hield van golf en keek naar een belangrijk golftoernooi op tv. Ik dacht na enige tijd: *Fuck this shit, ik ga naar bed!* Het was pas half tien of zoiets, maar ik had een goed boek en verheugde me op een lui leesavondje in bed. "The Quest" van Andy Thomas ging over graancirkels en telepathisch contact met de cirkelmakers. Ik vond het allemaal maar raar – wie geloofde er nou in telepathie? – maar het boek bleef me trekken. Ik was zelf amper drie jaar met graancirkels bezig. Ook daarin was ik skeptisch, alhoewel ik inmiddels wel onder de indruk was van wat ik met eigen ogen had gezien (inclusief een joekel van een UFO vlakbij mij en Bert) en van het wetenschappelijke bewijs dat er toen al was, om veilig te kunnen concluderen dat de meeste graancirkels niet door mensen met planken en touwen werden gemaakt. Maar helaas had mijn universitaire opleiding elk grammetje gevoel, intuïtie en instinct uitgewist en wat er was overgebleven was skepsis, ongeloof en

wantrouwen in alles wat ook maar enigszins buiten mijn (zeer beperkte en beperkende) visie op de realiteit viel. Ik had geen idee hoe strak mijn oogkleppen zaten en hoe veilig en prettig ik dat vond...

Maar op die beruchte avond in december gebeurde het onmogelijke. Ik had een mystieke ervaring *en* een verlichtingservaring. Twee voor de prijs van 1. Totaal, alomvattend, uren durend en volledig transformerend. Nee, ik had niet gedronken, ik doe überhaupt geen drugs, ik was niet van de zotte (alhoewel ik dat pas veel later begreep). Ik was totaal verlicht. Ik begreep ALLES. Elk zogenaamd mysterie, het begin van alles, van alle leven en alle universa, ik begreep wat er gebeurt wanneer we sterven, ik had in 1 klap alle antwoorden op alle grote filosofische vragen waar de mensheid zich de afgelopen eeuwen mee bezig heeft gehouden.

In een flits begreep ik dat er geen mysteries bestaan maar dat we het gewoon niet begrijpen, dat we gewoon geen bal snappen van hoe alles in elkaar steekt en dus maar woorden hebben bedacht als *toeval*, of het duurdere broertje *synchroniciteit* (waardoor het klinkt alsof je er in ieder geval iets van hebt begrepen, wat overigens niet het geval is), woorden als *mystiek* en *paranormaal*. We snappen het gewoon niet!

Maar op dat moment snapte ik *alles*. En het was zo onvoorstelbaar simpel, zo eenvoudig, zo voor de hand liggend, dat ik niet begreep waarom we het niet al die tijd al hadden gezien en begrepen. Hoe kon ik dit over het hoofd gezien hebben? Hoe kon ik iets wat al die tijd zo ongelooflijk groot op de muur had gestaan, zo ver buiten me hebben gezocht? Hoe kon ik al die tijd als een randdebiel door het leven zijn gegaan zonder te zien dat alle antwoorden al die tijd *hier* waren. *Hier*, niet daar. *Binnen*, niet buiten.

Ik moest vreselijk lachen, maar mijn stembanden produceerden geen enkel geluid. Maar ook dat was volstrekt normaal. In deze staat van zijn, in deze perfecte staat van verlichting, was alles volstrekt normaal. De normaalste zaak van de wereld. Ik kwam werkelijk niet meer bij van het lachen.

Ik voelde me één met alles. Er was geen enkel onderscheid meer, geen enkele vorm van afscheiding van wat of wie dan ook maar. Ik voelde me zo groot als het universum en zo klein en nietig als een subatomair freubeltje. Kortom: alle dingen die je leest over mystieke en verlichte ervaringen (overigens twee volstrekt verschillende dingen, ik kreeg ze als '2 halen 1 betalen') kreeg ik zomaar cadeau op die koude avond in december, 25 jaar geleden.

En toen? De staat waarin ik verkeerde duurde nog enkele uren voort, waarna het allemaal weg ebte. Langzaam maar zeker werd ik weer de afgescheiden Janet. *Back to normal*, alleen wist ik vanaf dat moment – *deep down* – dat deze bekende staat van zijn verre van normaal was. Verre van menselijk zelfs.

Ik werd weer de randdebiel die ik daarvoor was. Afgescheiden, skeptisch (alhoewel dat steeds meer overging in *kritisch open-minded*), en wanhopig omdat ik terug wilde naar die verukkelijke, goddelijk aanvoelende staat van zijn. Ik wist niet eens wat er precies was gebeurd, ik had er nog helemaal geen woorden voor. Ik was een groentje op dit gebied, nog nat achter de oren, een piepkuiken, eigenlijk nog niet eens echt geboren.

Daar zat ik dan met m'n goede gedrag en m'n universitaire diploma. Ik heb me nog nooit zo kut gevoeld als toen de ervaring was uitgewerkt. *Cold turkey*. Alsof ik door een trein was geramd. *What the flying fuck just happened?...*

Wat ik niet begreep was dat dit slechts een *wake up call* was. Dat werd me pas 25 jaar later duidelijk, het moment waarop ik dit schrijf. Ik ben een langzame leerling...

Het was niet de enige wake-up call. Er zouden er nog vele volgen, in steeds weer andere uitingsvormen, maar nooit meer in de vorm van verlichting. Ik noem ze nu de Grote Uitnodiging. Af en toe verschenen ze, net als bij iedereen. Maar net als iedereen had ook ik niet door dat het uitnodigingen waren, laat staan uitnodigingen voor wat...

Door mijn gebrek aan kennis en door het feit dat niemand mij kon vertellen wat er nou precies was gebeurd, miste ik de trein die over me heen was gedenderd. Had iemand me toen maar verteld dat het mystieke deel – prachtige lichtwezens in de kamer die me telepathisch lieten weten dat ze cirkelmakers waren, een uittrekking (de enige tot op heden) en nog veel meer bizars waar ik absoluut niet in geloofde – slechts een deel van de totale ervaring vormde, en dat het andere deel – de verlichtingservaring – een geheel ander deel. Zonder deze kennis maakte ik de fout te denken dat ik alleen via de cirkelmakers de verlichtingsstaat terug kon vinden. Ik ging het *buiten* mezelf zoeken. En daar ging ik faliekant de mist in.

Ik stortte me volledig op het graancirkelonderzoek, als een junkie die een shot nodig heeft en denkt die alleen bij de cirkelmakers te kunnen verkrijgen. Janet de junk, cirkelmakers de dealers. Bijna 30 jaar lang zocht ik en zocht ik en zocht ik. Maar ik zocht buiten mezelf, en daarmee was mijn zoektocht gedoemd te mislukken. Helaas wist niemand mij dat te vertellen.

Als ik aan deze gestoorde tijd terug denk, vraag ik me wel eens af wat er gebeurd zou zijn als ik een verlicht iemand was tegengekomen die me khard een klap in mijn gezicht had gegeven, en – zoals strenge Zenleraren dat schijnen te doen – me had uitgescholden voor stomme koe en hersendode klootvool. Hij had me enorm op m'n flikker gegeven waarna ik gedissocieerd was achtergebleven. Het enige dat hij me had nagebruld was: "Naar binnen, stomme koe! Naar binnen, niet naar buiten!!!"

Helaas was ik daadwerkelijk een stomme koe en had ik hem absoluut niet begrepen. Pas nu begrijp ik waarom die Zen-leraar niet verscheen en waarom het absoluut niet anders had kunnen lopen dan de manier waarop het liep. Ik was er gewoon totaal niet klaar voor. Maar ik had er wel even aan mogen ruiken. *It happened by grace*, zo wordt dit in de literatuur beschreven. Wist ik veel...

Anderhalf jaar gaan voorbij. Bert en ik hebben een best wel succesvol bedrijf: de Ossebaard & Janssen Opleidings- en Adviesgroep. We verzorgen bedrijfstrainingen, kort gezegd. Op freelance basis hebben we in goede tijden 40 mensen aan het werk. Onze doelgroep is Noord-Nederland: Groningen, Friesland en Drenthe. Ons bedrijf is gevestigd in de mooie binnenstad van Groningen. We hebben een grote naamsbekendheid en zijn aanwezig op elke netwerk bijeenkomst of borrel van de Commerciële Club en de Exportclub. We hebben een dijk van een klantenbestand. In totaal heeft het bedrijf tien jaar bestaan. In die tien jaar heb ik absurd veel geleerd. Zo heb ik geleerd om over al mijn onzekerheden heen te stappen. Want Bert deed dat niet, en dus moest ik acquireren, verkopen, onderhandelen, de stagiaires begeleiden, de trainingsschema's beheren, en ga zo maar door. Ik coachte vastgelopen postmedewerkers, ik zorgde ervoor dat uitgerangeerde medewerkers een laatste kans kregen zodat er daarna onstlagen konden worden, maar wat nooit gebeurde omdat ik iedereen weer op z'n plek kreeg. Iedereen blij. Ik ook. Bert kwam met nieuwe ideeën, en echt, die waren verdomd goed en innovatief. Maar ik moest ze uitvoeren, want (zo gaf hij aan) hij kon dat niet. "Je hebt denkers en uitvoerders", zei hij dan. In plaats van hem een ram voor z'n kop te geven dacht ik dat hij misschien wel gelijk had. Ik werkte me een slag in het rond en rookte tussendoor twee pakjes sigaretten per dag. Ik zat volop in de rat-race die ik heimelijk verafschuwde. Maar ik was er goed in en dus bleef ik het doen. Bert bedacht project na project, we stonden in alle belangrijke business magazines, en ik

ging van binnen dood aan wat we maar zullen noemen: spirituele armoede. Mijn leven had, afgezien van geld verdienen en succesvol zijn, geen enkel doel noch waarde. Ik werd geleefd door mijn agenda en mijn horloge. *Tick tock motherfucker*. Mijn leven gleed aan me voorbij en ik had geen flauw idee hoe ik eruit kon ontsnappen. De enige lichtpuntjes waren de graancirkels, waar we inmiddels elk jaar naar toe gingen in Zuid-Engeland. Zou ik ooit nog zo'n geweldige ervaring hebben? De hoop hierop hield me op de been...

We besloten het bedrijf te verhuizen naar het prachtige Drenthe. Aangezien we nog steeds niet samenwoonden betaalden we 3 huren: die van het bedrijfspand en de twee van ons prive. Als we die nou eens op een grote hoop veegden, konden we een prachtige verbouwde boerderij kopen net buiten Gieten, aan de voet van de Hondsrug. De bank werkte enthousiast mee en de verhuizing was een feit. Of liever gezegd: 3 verhuizingen. Bert was die dagen een drama queen waar je niets aan had. Alles kwam op mijn schouders neer, en op die van een aantal lieve vrienden die hielpen. "Dit is de grootste fout van mijn leven", ging er door me heen die dag. Dat bleek waar te zijn.

Dat de relatie niet goed was, wist ik. Ik was totaal onzichtbaar en voelde me een soort handig maar vervangbaar en/of misbaar bijzet-tafeltje. Maar dat gevoel werd in Drenthe vertienvoudigd. Na een paar maanden kon ik niet meer. Ik was op. Helemaal leeg en uitgewoond. Ik verbrak de relatie, ging bij een lieve oude dame inwonen die een kamer over had in haar boerderij in Gieten, en regelde de verkoop van het huis en het bedrijf. Godzijdank verliep dat snel en moeiteloos.

Kort daarvoor, in de zomer van 1999, had ik iets heel bijzonders beleefd waardoor ik dit durfde door te zetten. Ik speelde al langere tijd met het idee om weg te gaan, maar vond het ten eerste vreselijk om Bert dit aan te doen (dat vond ik zo zielig), en ten tweede wist ik niet of ik de kracht had om door te zetten. Ik was 10 jaar lang overschaduwd door Bert en had weinig zelfvertrouwen en een bijzonder triest zelfbeeld. In een graancirkel bij Cherhill vroeg ik de Cirkelmakers huilend om kracht en steun. Ik kreeg, serieus, een antwoord. In het Engels. Telepathisch, in mijn hoofd. "*Spend one night in the Long Barrow of West-Kennett and face your deepest fears*". Breng 1 nacht door in dat hunebed en aanschouw je diepste angsten...

Ik vertelde Bert en onze graancirkelvrienden op de camping dat ik die nacht in het hunebed ging slapen, en ze namen afscheid van me. "*It was nice knowing you, Janet*". Niemand sliep in z'n eentje in dit enorme hunebed *in the middle of nowhere*, het grootste hunebed van heel Europa, midden in het graancirkelgebied waar het bovendien spookte. Maar ik was vastberaden, pakte mijn rugzak met matje en slaapzak, een paar waxinelichtjes en een wierrookstaafje en vertrok.

Het was al donker toen ik aankwam. Tot mijn verbazing zag ik een zwak licht binnen. Was daar iemand? Ik moest denken aan een ervaring van twee Schotse vrienden die daar ook een nacht wilden doorbrengen. Toen ze bij het hunebed aankwamen hoorden ze prachtig, ritmisch getrommel. "Leuk!", dachten ze. "Er zijn muzikanten en wij hebben onze didgeridoos bij ons!" Maar toen ze het hunebed instapten stopte het getrommel en bleek er niemand te zijn...

Ik schudde het verhaal van me af en keek omhoog. Er was een prachtig lichtspel gaande in een wolk boven de ingang: lichtflitsen die binnen de wolk bleven. "Een soort plaatselijk onweer", vroeg ik me af? "Wat bijzonder dat de flitsen de wolk niet verlaten..."

Ik ging het hunebed binnen en zag dat aan het eind een man in een wit gewaad in meditatie zat. "Wat een lef om zo met je rug naar de uitgang te gaan zitten!", dacht ik. "Ik denk niet dat ik dat zou durven..." De man had lang wit haar en het licht kwam van een kaars die voor hem stond, onzichtbaar voor mij maar de flikkering

verklaarde het licht. "Hello", zei ik zachtjes maar hij bewoog niet en zei niets. Ik spreidde mijn matje en slaapzak uit in 1 van de kleine zijnissen en stak de waxinelichtjes aan en het wierrookje. Na enige tijd stond ik op, zag dat de man nog steeds onbeweeglijk zat en ik ging naar buiten om bovenop de enorme stenen wat te mediteren. Ik keek vol bewondering naar de flitsen in de wolk. "Waarom is er geen geluid?", dacht ik. Onweer geeft toch dreunen? Na ongeveer een half uur vond ik het welletjes en ging mijn nestje opzoeken. De man zat nog steeds onbeweeglijk in de identieke houding. "Wauw, ik wou dat ik zo kon mediteren", dacht ik. "Dat hij geen kramp krijgt..."

Ik ging liggen en genoot van de stilte, mijn kleine lichtjes en de heerlijke wierrookgeur. Ik was benieuwd wanneer die diepste angsten zouden komen.

En toen begon het. "Stel je nou eens voor dat die man zich omdraait en hij heeft van die buitenaardse, zwarte ogen..." Ik rilde bij de gedachte. Ondanks dat ik al jaren uitkeek naar een ontmoeting met buitenaardsen, vond ik dit toch wel een heel eng idee, zo alleen en zo 's nachts en uhm, zo alleen en zo... "Of hij draait zich om en hij heeft helemaal geen gezicht!!!" De angst sloeg me om de keel...

En toen, ineens, had ik het door. Er was helemaal *niets* om bang voor te zijn, daar buiten. Er waren alleen maar mijn eigen gedachten die me gek probeerden te maken! "*You are your own worst nightmare*", klonk het in mijn hoofd. Ik ben mijn eigen ergste nachtmerrie... Ik. Niet iets buiten me.

Het was een soort Eureka! moment. Het kwam binnen als een een mokerslag tot in het diepst van mijn wezen. Waar was ik in Godsnaam bang voor? Wie hield ik nou voor de gek?

En ineens stond hij voor me. Een prachtige man met stralende blauwe ogen en een liefdevolle uitstraling. Hij was blond, bijna wit. Ook de huidskleur van zijn gezicht was opmerkelijk licht. Hij hield de kaars in zijn hand. "*There are many spirits here tonight*", zei hij vriendelijk en overhandigde me de kaars. Ik kon alleen maar stralen. "*I know...*", antwoordde ik zachtjes terwijl ik de kaars aannam. Hij draaide zich om en verliet het hunebed, in zijn mooie, lange, witte gewaad.

Ik bleef achter in een warm bad van dankbaarheid en liefde. Alle angst was weg. Ik zette de kaars neer in een paar druppels van zijn eigen kaarsvet en keek ernaar tot ik in slaap viel. Af en toe werd ik wakker, dan hoorde ik de vreemde geluiden van de nacht. Heel af en toe voelde ik dat mijn gedachten er iets engs van wilden maken, maar ik kon er alleen nog maar om glimlachen en viel weer heerlijk in slaap...

De volgende ochtend pakte ik mijn spullen en verliet het hunebed. Het laatste stompje kaars, stille getuige van wat er die nacht daadwerkelijk was gebeurd, liet ik achter. Ik voelde me alsof ik geslaagd was voor een zwaar examen. Op de camping vertelde ik Bert dat het echt over was tussen ons en dat ik wegging. Ik wist dat ik het nu kon...

In mei 2000 vertrok ik naar de Schotse Hooglanden in een tot campertje omgebouwde ambulance. Een knalrode Renault Traffic. Bert had een drama van mijn vertrek gemaakt maar was wel zo lief om me te helpen met de ombouw, zodat ik in een echt mobiel huisje kon leven. Simpel, maar perfect. Ik had zelfs een tweede accu waar een lamp op kon branden en een tweepits kookstelletje op gas. En een kleine afwasbak met een kraantje waar water uitkwam uit jerrycans achterin de bus, buiten mijn gezichtsveld. Ik was er dolgelukkig mee!

Schotland was magnifiek. Wat een schoonheid, wat een rauwe natuur. Elke plek was betoverend. Ik had met mezelf de afspraak gemaakt om nergens twee keer te blijven slapen, dus ik reed en reed en reed. Maanden lang. Slechts één keer heb ik mijn eigen regel gebroken: aan het meest westelijke puntje van Loch Ness. Mijn God, wat was het daar mooi...

Ik maakte de meest fantastische dingen mee en kwam op de mooiste plekken. Ik ontmoette muzikanten, vijf jonge mensen die rondtrokken van pub naar pub om op te treden. Het klikte meteen en ik mocht mee op tournee, met mijn didgeridoo waar ik maar amper op kon spelen, maar dat maakte allemaal niet uit.

Ik kwam op een plek waar ooit een enorme veldslag was geweest en waar clan tegen clan elkaar had uitgemoord. Ik voelde, en hoorde de zielen die er nog rond hingen... Het gefluister in een onverstaanbare taal. Ik voelde de dood en maakte dat ik wegkwam.

Ik kwam aan de meest noordelijke kustweg die ik van oost naar west reed een liftster tegen die ik meenam. Zij was er getuige van hoe ik in een soort trance toestand de bus stil zette, op blote voeten uitstapte en naar een wild hert liep dat daar stond met haar kalf. Ik boog naar haar toe en zij naar mij en onze lippen raakten elkaar. "They never fucking do that!, riep de liftster even later toen ik weer in de bus stapte. "Never! Those were Red Deer. There are so shy!" Ik was in bliss... *Kissed by a deer...*

Een ander kenmerk van Schotland: het is er altijd kutweer. Koud, guur, en vroeg donker. Toen ik de hoogste berg besloot te beklimmen, Ben Nevis, belandde ik binnen een kwartier in een wolk waardoor ik niets meer zag. Ineens was ik er klaar mee. Ik keerde om, stapte in mijn bus en reed linea recta naar het warme Wiltshire, naar de graancirkels. Mijn tocht zat erop.

Althans, dat dacht ik. Ik dacht het examen met succes te hebben afgelegd. In de woorden van Jed McKenna, die straks nog uitgebreid aangehaald zal worden: Ik had inderdaad de Eerste Stap gezet. De Eerste Stap om Spiritueel Volwassen te worden. Ik had gebroken met mijn leven, met iedereen die van alles van mij vond en van mij verlangde. Het kon me allemaal niets meer schelen. Ik walgde van het leven dat ik als een soort slapende, geprogrammeerde zombie had geleefd. Ik walgde van mezelf omdat ik zo over me heen had laten lopen, door mijn ouders, mijn leraren, mijn partners. Ik stopte met roken. En ik werkte 2 dagen in de week als hulpje van Tom, een hovenier. Daarmee had ik genoeg geld voor de hele week, want ik hoefde alleen wat te eten, wat benzine en af en toe een pint bier met wat graancirkelvrienden. Ik was officieel uit de rat-race gestapt. *Woohooo, I did it!*

Not...

Na de Eerste Stap begint het grote werk. Althans, dat is de bedoeling. Maar daar haakte ik af. Want ondanks dat ik even van de vrijheid had geproefd, en ondanks dat ik mijn diepste angsten onder ogen had gezien, greep mijn ego mij wederom bij de keel en sleurde mij terug mijn oude wereldje in.

Bert zwoor dat hij zou sterven zonder mij. Dat hij zou veranderen. Hij smeekte me om nog een kans. En ik trapte in al mijn valkuilen: ik vond het zo rot voor hem, ik vond het zo zielig, ik begreep zijn situatie zo goed, en ja hoor, ik was bang voor tekort. Het geld op mijn rekening begon te slinken en Bert beloofde dat hij voor me zou zorgen. Daar had ik wel oren naar, want eigenlijk wilde ik niets liever dan een veilige vaderfiguur waar ik me achter kon verschuilen en die me zou beschermen tegen de grote boze buitenwereld. Het kwam niet bij me op dat Bert die rol überhaupt niet op zich kon of zou nemen. Als hij dat had gekund of gewild, had hij dat wel in die afgelopen jaren gedaan. Maar ik geloofde blind dat mensen wel degelijk kunnen veranderen. Echt. Heus. Als ze maar goed genoeg gemotiveerd waren en als ik maar genoeg liefde gaf. Deze overtuiging, die sloeg als een tang op een varken, zou nog vaak terugkomen in mijn leven en mij in de nodige ellende storten. Inderdaad... ik deed het zelf...

Ondanks mijn mooie avonturen en alle eye-openers die ik onderweg tegen was gekomen, ondanks de Eerste Stap die ik echt had genomen, wendde ik mij af van wat ik hoorde te doen en kroop ik terug onder Bert's vleugels.

We huurden een veel te dure etage in Zutphen, want aangezien we nergens meer stonden ingeschreven kwamen we niet in aanmerking voor de goedkopere sector. En het hele spel begon van voren af aan. Bert veranderde niet. Hij kwam met nieuwe projecten en verwachtte/eiste dat ik ze uitvoerde. Ik werd weer dat verdomde bijzettafeltje. Na een half jaar was het KLAAR. Echt helemaal einde, finito. Ik was boos, voelde me gebruikt en in plaats van naar binnen te keren en te onderzoeken waarom ik toch zo vreselijk zat te kloten, richtte ik mijn boosheid op hem. Hij smeekte me te blijven, maar ik kon niet meer. Ik beloofde hem nog een half jaar de helft van de huur te blijven betalen, zodat hij de kans had te solliciteren. Domme koe...

Ik hoor u denken: kan het nog erger? Kan ZE nog erger? Oh ja hoor. ZE liet zich vervolgens door haar zus aan een arts koppelen die ze kende van haar psychotherapie opleiding. Wauw... een arts / psychotherapeut! Dat was vast heel veilig! Nou... nee. Deze man, Arjan, bleek een totaal gestoord moedercomplex te hebben dat hij verdomd goed wist te verbergen voor collega's en vrienden. Hij probeerde van mij zijn perfecte moeder te maken en deed dat met veel woede en emotionele mishandeling. En ik? Ik dacht: "Hij zal wel gelijk hebben, hij heeft er immers voor gestudeerd. Het ligt dus allemaal aan mij. Jezus, ik wist niet dat ik zo gestoord was..."

Na twee en een half jaar was ik leeg. Op. Uitgewoond. Het beginnen gewone termen te worden die nog vaak zullen terugkeren in dit slappe verhaal. Van mijn zelfbeeld en zelfvertrouwen was niets over. Helemaal niets. Er zat geen enkele levenslust meer in me. Ik verbrak de relatie in een helder moment en dat is waarschijnlijk de reden waarom ik dit nu kan opschrijven. Had ik de relatie niet verbroken was dit – achteraf gezien – geheid uitgelopen op zelfmoord.

We maken een sprong in de tijd: 2015. 18 jaar na de verlichtingservaring. 16 jaar na de Eerste Stap.

De graancirkels – mijn enige hoop op verlichting – beginnen hun glans te verliezen. "Het is elk jaar meer van hetzelfde", verzucht ik regelmatig, als een junkie die weliswaar morfine krijgt maar in een veel te lage dosering en bovendien is er inmiddels sterker spul op de markt. "Ik wil de volgende stap!" Als een drammen kind maak ik een (eenzijdige) afspraak met de cirkelmakers: "Als er nu niet een spectaculaire volgende stap komt, zoeken jullie maar een andere slaaf. Ik werk 24 fucking 7 voor een mager loontje. Echt hoor, ik kap ermee!" Maar het Universum werkt zo niet. Maar wist ik veel? Wie kon mij verder op weg helpen? Van iedereen die ik had geraadpleegd had ik nul op request gekregen. In geen enkel spiritueel boek had ik antwoorden gevonden.

Het waren 30 goede jaren, laten we eerlijk wezen. Wat heb ik veel beleefd, wat een mooie mensen heb ik ontmoet en wat heb ik genoten van elke graancirkel die ik samen met mijn trouwe Claudy betrad. Ik was in een wereld van magie en betovering terecht gekomen en ik was dankbaar. Dankbaar voor alle heerlijk stille nightwatches. Dankbaar voor de lichtbollen en UFO's (echte schepen zelfs) die ik met eigen ogen zag. Dankbaar voor de keren dat ik de liefde bedreef in een graancirkel. Dankbaar voor de kans een prachtig Graancirkel Centrum op te zetten in mijn geboortestad Deventer.

Maar nu pas zie ik hoe dit alles Maya was: de Godin van de Illusie, de Begoocheling. De gevangenisbewaarder van de droomstaat. De deur staat gewoon open, net als de ketens in Plato's Grot niet op slot zitten. Maar niemand loopt naar buiten, want Maya blijft ons verleiden met haar schoonheid, met roem, geld, macht, bekendheid, relaties, gevoelens van gemak en veiligheid. Zodra we angst voelen is zij daar, de prachtige Godin die ons netjes houdt waar we zijn, en waar we altijd zullen blijven totdat we door de illusie heen prikken en ons ego vermoorden.

De waarheid, kort door de bocht? Graancirkels waren helemaal niet magisch of betoverend. Het waren prachtige lokkertjes waarmee ik verleid werd in de droomstaat te blijven. Ik begreep ze toen alleen nog niet, maar daarover later meer.

Terug naar mijn zwakke plekken, die Maya maar hoefde in te drukken om mij op mijn plaats te houden. Ik heb er al een paar genoemd: "Hij kan er ook niets aan doen, wat wil je met zo'n verleden? Ik begrijp het allemaal zo goed. Mijn liefde is sterk genoeg om hem te helen." Ik liep over van liefde en compassie, empathie en begrip. Vier dingen die hoog staan aangeschreven in spiriwiriland, maar waar ik persoonlijk geen fuck mee ben opgeschoten. Het stortte me slechts verder de afgrond in. En... inderdaad: ik deed het zelf.

Mocht u nu denken: "Wat een zeikverhaal zeg. Ze is gewoon verbitterd!", dan heb ik goed nieuws voor u. Het tegenovergestelde is het geval. Op het moment waarop ik dit schrijf ben ik intens gelukkig en staat mijn hart wagenwijd open. Wat ik hier beschrijf is onderdeel van de zogenaamde Spirituele Autolyse. Het wordt vanzelf helder, u heeft mijn woord.

Ik biecht het eerlijk op: ik heb nog een zwakke plek. Te weten: mijn diepe afkeer van sleur. Mijn hele leven observeerde ik anderen en werd ik misselijk als ik de sleur zag waarmee ze zich door het leven sleepten. Mijn zussen met hun kinderen, die structuur nodig hadden en waardoor ze dus vroeg op moesten staan, de kinderen naar school moesten brengen, dan naar hun werk, carrière maken, hun echtgenoten idem dito. Dan de kinderen weer van school halen. Hen naar sport of muziek brengen. En maar door rennen, want er moesten ook nog boodschappen gedaan worden en er moest gekookt worden. Tegen de tijd dat de kinderen in bed lagen, hingen zij uitgeput op de bank. Te moe voor een goed sexleven, en al helemaal te moe (en te bang) om te denken: hoe ben ik hier in godsnaam in beland? Is dit wat ik wou met mijn leven?

Dan volgt de midlife crisis en komen er minnaars en minnaressen. Ook dat komt uit en er volgen drama's. Mijn God nog aan toe... wie kiest hier vrijwillig voor???

Ik zag het overal om me heen, ook bij vrienden en vriendinnen, en ook bij vreemden. Blijkbaar was het normaal! En als ik ernaar vroeg was het antwoord steevast: "Ach, het was niet echt een bewuste keus. Ik ben er min of meer ingerold. Iedereen deed het zo, dus ik dacht dat het normaal was. Ik heb er zelf nooit echt goed over nagedacht. Over wat ik nou werkelijk wou en zo. En nu is het te laat, want ik zit er tot over m'n oren in, haha! Hypotheek, vaste baan, je kent dat wel. Verplichtingen he? Maar ach... je krijgt er ook veel voor terug hoor!" Dat laatste ging steevast over de kinderen.

Ik besloot het anders te doen. Dit kon het niet zijn! Dit kon je toch niet leven noemen? Dit was overleven!

Na een eerste relatie die 9 jaar duurde (met een contactgestoorde jongen van 18, ik was 15 en net zo contactgestoord), een tweede relatie die 11 jaar duurde (met Bert, hierboven beschreven) en een derde relatie die 2,5 jaar duurde (de psychopaat van zojuist), besloot ik de zaken anders aan te pakken. Ik wilde alleen nog maar lovers. Geen relaties, en al helemaal geen kinderen. Ik wou vrij zijn!

Ze kwamen en gingen. Sommigen bleven wat langer dan anderen, maar nooit langer dan een half jaar. Ik genoot van mijn vrijheid, van het elke keer opnieuw weer verliefd zijn, van de heerlijke sex die nooit verveelde omdat hij tegen die tijd toch weer van het toneel verdween. Ik bleef regelmatig achter met een gebroken hart want ik kon het niet laten me er helemaal met hart en ziel in te storten, elke keer weer. En ik bleef regelmatig over met een leeggeroofde portemonnee of bankrekening. Maar ach, zo redeneerde ik, wat maakte het uit? Ik weigerde mijn hart af te sluiten, want liefde was het antwoord op alles, zo stond in de

spirituele boekjes. En ik wou graag een goed, liefdevol, empathisch en spiritueel ontwikkeld mens zijn. Dat leek me wel wat. Beter dan een egoïstische, verbitterde en afgesloten muts. Toch?

Ik hoorde van een goede vriendin, Toos, over Polyamorie: het hebben van meerdere geliefden in volledige openheid en transparantie. Voorbij het ego. Want de ander was immers niet jouw bezit en ik was al helemaal niet andermans bezit! Ook dat leek me wel wat. Het idee om de rest van je leven te moeten doorbrengen met 1 en dezelfde persoon leek me verschrikkelijk. De sleur!!! Gemiddeld was ik na 6 maanden wel klaar met de gemiddelde partner, sloeg de sleur toe en waren we uitgepraat en uitgevreeën. Dan wilde ik *verder*. Een woord dat ooit heel belangrijk voor me zou worden, maar op een onverwachte manier.

In 2014 ontmoette ik Rik. We werden verliefd en leken perfect voor elkaar. Heel af en toe had ik een ander maar dat was al snel over toen ik merkte dat ik hem toch echt het allerliefste en allerlekkerste vond! Ook Rik experimenteerde maar kwam tot dezelfde conclusie over mij. We hadden een weekendrelatie en wilden dat zo laten, want dan kan de sleur immers niet toeslaan. En ook hij wilde geen kinderen. We waren allebij van de graancirkels en de UFO's dus *happy days!*

Vijf prachtige jaren verstreken. Maar in die 5 jaar zou er vreselijk veel gebeuren en veranderen...

Allereerst las ik de boeken van Jed McKenna. Een Amerikaan die doodleuk zegt verlicht te zijn (al legt hij tevens netjes uit dat dit eigenlijk een *contradictio in terminis* is). Deze boeken (vooral zijn trilogie) zouden een enorm grote rol in mijn leven gaan spelen.

Vervolgens vestigde ik mijn bij elkaar gedroomde Graancirkel Centrum. *A Dream Come True...* zo dacht ik. Het mocht twee jaar in volle glorie bestaan, waarna het abrupt tot een einde kwam.

Toen leerde ik in 2018 Cynthia van Asten en haar dochter Christel kennen tijdens een lezing die ik gaf in het oosten van het land. Zij zaten in het publiek en toen ik hen zag wist ik: zij worden heel belangrijk in mijn leven. Ik ging naar ze toe en gaf aan hen beter te willen kennen. Ik had werkelijk geen flauw benul wat voor lawine er volgens over me heen zou denderen. Ik heb een absolute gave voor het aantrekken van treinen, trucks en lawines die met veel geweld over me heen denderen.

Dan – ook nog binnen die 5 heerlijke jaren met Rik – brak de Corona pleuris uit hetgeen nogal wat in mij wakker schudde aan ongeloof, desillusie, woede en verzet.

Ik verbrak in de herfst van 2020 de relatie met mijn met moeder en oudere zus (met mijn jongere zus had ik twee jaar daarvoor al gekapt), om redenen die ik misschien later uiteenzet, en misschien ook niet. Hangt er maar net vanaf of ze het verhalen dienen of niet. We zullen zien...

In december van datzelfde jaar verliet ik Nederland, na te hebben geconcludeerd dat het in een politiestaat was veranderd. Ik was inmiddels een bekende Nederlander, ging als potentieel terrorist over de tong in het hele land na tv-uitzendingen over mijn gevaarlijke, extreem-rechtse en antisemitische neigingen en uitlatingen. *Right...* Er kwamen kamervragen over mij in politiek Den Haag en ik kreeg de politie aan de deur. Stelde niet veel voor, maar ik kreeg wel de duidelijke boodschap dat ik in de gaten werd gehouden. De reden voor dit alles was dat ik een 10 delige documentaire had uitgebracht onder de naam *De Val van de Cabal*. Ik had hem gratis op internet gezet omdat ik vond dat iedereen het recht had om te weten in wat voor verdorven wereld wij leefden. Misschien, zo dacht ik, zou de wereled beter worden als ik mensen de benodigde informatie gaf. Want zonder info geen vooruitgang! In *no time* ging de docu viraal en hadden miljoenen mensen hem gezien. Hij werd in ruim 20 talen vertaald door vrijwilligers die het de beste docu *ever* vonden. En daarmee was ik een staatsvijand geworden. Een potentieel terrorist.

Ik vond het wel best. De hele Coronatijd zette mij volledig in mijn kracht. Al mijn angsten waren als sneeuw voor de zon verdwenen. Ik was giga strijdbaar en klaar om een hele revolutie te ontketenen. **FUCK THIS SHIT! I'M GONNA CHANGE THE WORLD!**

What a joke...

Het was gewoon een geupdate versie van mijn reddingssysndroom. Versie 2.0

Als ik geen partners kon redden, dan maar de hele wereld!

Als kind huilde ik bij elke aflevering van Calimero. Dat arme kleine kuikentje, helemaal alleen in de wrede wereld. Waarom kwam niemand voor hem op? Werkelijk elke aflevering was het raak: tranen met tuiten huilde ik. "Dat rotkuiken...", hoorde ik mijn moeder regelmatig in de keuken. "Waarom kijk je er dan naar, als je er niet mee om kan gaan?"

Ook huilde ik eindeloos bij het sprookje van het Meisje met de Zwavelstokjes. Dat arme kind vroor dood en niemand redde haar! Tranen, tranen, tranen. Alleen de Bereboot kon ik emotioneel aan.

Maar nu was ik volwassen en ging ik de hele wereld redden!

Die arme Rik had geen schijn van kans. Ik was in hem teleurgesteld dat hij niet opstond tegen het regime van de mondkapjes, maar dat hij ze braaf droeg in het openbaar vervoer. Ik vond hem laf. Ik verwachtte een warrior aan mij zijde, het liefst zelfs een god. Maar hij bleek slechts een gewoon mens. Een mens met angsten. Ik wist werkelijk niet hoe ik hier mee om moest gaan.

Bovendien bleek het Graancirkel Centrum mijn zelf gecreëerde gevangenis te zijn. In plaats van vrijheid en heerlijke weekenden samen, had ik besloten op de donderdag en zondag steevast open te zijn voor publiek. Een daarmee vielen onze verrukkelijke zondagen weg. Met het beetje geld dat ik die dag had verdiend gingen we uit eten, te moe om nog zelf iets te maken, en daarna reed hij terug naar Amsterdam. Ook de communicatie met Jan en Charleen, de eigenaren van het pand die me deze kans hadden gegeven, verliep steeds stroever. Ik had het gevoel me voor alles te moeten verantwoorden en voor elke scheet werd ik op het matje geroepen. Althans, zo beleefde ik het. Uiteindelijk kreeg ik na twee jaar te horen dat ik kon vertrekken. Als reden werd opgegeven dat ik niet genoeg geld in het laadje bracht (wat ook zo was) en dat ze een betere huurder hadden gevonden. Ik voelde aan alles dat dit niet alles was en dat ze me iets niet vertelden (dat is mijn zesde zintuig) maar ben er nooit met zekerheid achter gekomen wat er werkelijk aan de hand was. Mijn ruimte stond nog maanden leeg. Waar bleef die betere huurder?

Ik was woest en bang. Al mijn geld zat in de aankleding van dit prachtige infocentrum! Ik bleef weer eens met niets achter. Toch zag ik het patroon nog niet. Ik moest het nog groter op de muur krijgen. Het zou nog even duren voordat ik de Grote Uitnodiging als zodanig zou gaan herkennen... Ik zei het al: ik ben een trage leerling.

Inmiddels had ik mijn prachtige stacaravan (waar ik in woonde en waar ik me zo in thuis voelde) over laten zetten op de camping waar Cynthia, haar partner en haar twee dochters ook een stacaravan hadden. Zij huurden twee plekken, dus ging ik op de tweede plek naast hen staan en nam ik de huur van het stukje land over.

Onze vriendschap werd steeds hechter. Haar partner verdween van het toneel.

Cynthia en Rik kregen ook een relatie. Het moest allemaal kunnen, ik stimuleerde het zelfs. Ik dacht dat het goed voor onze band zou zijn. Maar Cynthia had iets waarvan ik het bestaan niet eens wist. Ze had in haar vroege jeugd Satanisch Ritueel Misbruik meegemaakt hetgeen haar had achtergelaten met diepe emotionele wonden en meerdere persoonlijkheden. *Multiple Personality Disorder*.

Ik begon het te merken toen ze vreemd gedrag begon te vertonen. Ze veranderde letterlijk in een oogwenk in een ander iemand, bijvoorbeeld een agressieve, destructieve puber die tegen mij of de kinderen tekeer ging, of een klein hulpeloos en doodsbang meisje van een jaar of vijf, die trillend op de bank zat en probeerde onzichtbaar te worden. Haar liefde kon zomaar omslaan in pure haat en destructie. Ze had dan geen idee wat ze deed en hoe ze ons kwetste, opzettelijk en zo hard mogelijk. Hoe meer schade ze kon toebrengen, des te beter. Er ging iets helemaal mis in haar hoofd. Ik snapte er niets van tot me ineens iets begon te dagen.

Op een dag vroeg ik of ze misbruikt was vroeger. Ze kon zich niets herinneren. Maar mijn vraag triggerde – jawel, daar was hij weer – een lawine aan emoties en herinneringen. Stukje bij beetje kwamen de herinneringen terug en de emoties die ermee gepaard gingen waren rauw en hevig. Ik had toen me moeten realiseren dat ik hier niet voor opgeleid was en dat ik geen gezonde toekomst met haar kon zien, maar ik had zo met haar te doen. En met de kinderen, die aanvoelden alsof ze mijn kinderen waren. Heel maf, maar onze band was megasterk!

Vanwege mijn Calimero complex besloot ik te blijven en haar door dik en dun te steunen, er te zijn als een tweede moeder voor de kinderen (die inmiddels geen contact meer hadden met hun vader) en hen alle drie te redden als een soort Moeder Theresa of, zoals Cynthia het zelf beschrijft in haar boek “Een tweede reis naar binnen”: *als een (luidruchtige) ridder te paard met haar witte hond*.

We gingen samenwerken aan het vervolg op de Val van de Cabal. The Sequel. Cynthia (zo noemde ze zich inmiddels om een symbolische streep onder haar verleden te zetten) bleek een goede onderzoeker te zijn. Samen werkten we non-stop en produceerden we deel na deel. Alles meteen in het Engels, de vertalers wereldwijd zorgden voor de rest. Inmiddels is deel 27 in de maak en ‘on hold’.

-----[--
Tja, en zo is het gegaan....

Rik, mijn grote liefde, verdween van het toneel. Over het hoe en wat met Cynthia schrijf ik later, dat moet ik eerst nog verwerken. Maar de status quo is: we zijn uit elkaar. De Val van de Cabal is de Val van Janet en Cyn geworden, of – nog beter gezegd – de Val van Janet. Punt.

Een poosje voelde ik me intens gelukkig en bevrijd, Maar nu zie ik de rauwe waarheid en werkelijkheid, die ik overigens zelf gecreëerd heb: ik ben alleen. Alleen en opgescheept met mijn ego dat, alhoewel niet meer zo mondig als vroeger, nog steeds aanwezig is en mijn leven verziekt. Mijn innerlijke monster. *I am my own worst nightmare*. Dat dus.

Mijn bestemming is helder en ik ben er niet meer bang voor. Ik ben klaar voor de echte Spirituele Autolyse. Schrijven, schrijven, schrijven. Ik schil met een dunschillertje langzaam en fucking pijnlijk alle lagen weg tot er NIETS overblijft. *Nothingness* is een beter woord. Niet *nothing* maar *nothingness*...

Het is nu of nooit. Over een week of 6 word ik 57. Moet ik hiermee wachten tot ik 80 ben? Of doe ik het überhaupt niet en ga ik slapend verder in deze stupide illusoire droomstaat? Denk ik op mijn sterbed: *had ik maar?*

Nee, het is nu of nooit. Cyn heeft me gebroken en daarvoor ben ik haar diep dankbaar. Het *moest* gebeuren.

Ik ben in een ravijn gevallen en heb de val niet overleefd. Zo voelt het. Ik spring liever uit een brandende wolkenkrabber mijn dood tegemoet dan te moeten sterven in de alles verzengende vlammenzee. En mijn leven voelt als dat laatste. En dus spring ik.

De afgelopen maanden had ik de boeken van Jed McKenna weer opgepakt. Een jaar of zeven geleden had ik ze ontdekt en verslonden. Jed (zo zal ik hem vanaf nu noemen, niet omdat ik hem persoonlijk ken en we ‘oude jongens krentebrood zijn’, maar gewoon omdat het lekker kort is. Bovendien is er maar 1 Jed en dat is Jed McKenna. Zo simpel kan het leven zijn.

Jed zegt niet alleen dat hij de waarheid heeft gerealiseerd (oftewel in een staat van permanent non-duaal bewustzijn verblijft, oftewel verlicht is), hij beschrijft ook nog eens hoe het is om verlicht te worden en het te zijn. En *guess what?* Hij beschrijft **exact** wat ik 18 jaar geleden ervoer! *Oh my freaking God...*

Alles wat hij schrijft klopt. Echt alles. Ik kan niet zeggen dat alles even leuk en aardig klinkt, maar het klopt wel. Zijn stijl is net als die van mij: recht door zee, kort door de bocht. Dat kan bot en lomp overkomen. Maar deze vent lult niet uit zijn nek. Deze vent is *the real deal*.

In zijn trilogie reikt ook nog eens een methode aan waarmee jij eveneens verlicht kunt worden. Sterker nog, waarmee je gegarandeerd verlicht zult worden. Hij noemt de methode Spirituele Autolyse. Totale zelf-ontleding. En ik kan je verzekeren: dat wil niemand. En dat zegt hij er ook eerlijk bij. Waarover later meer.

De mensen die Spirituele Autolyse echt hebben uitgevoerd zijn daadwerkelijk verlicht geworden, aldus Jed. "Het zijn er nog steeds niet veel hoor", voegt hij er nuchter aan toe, "... want mensen willen niet echt bevrijd worden". En ook dat is iets wat ik persoonlijk kan beamen, uit eigen ervaring en vanuit mijn eigen observatie. Al jaren vertel ik in zoom presentaties wat mensen zelf kunnen doen om de wereld te veranderen. Hoe de Cabal kan vallen. Hoe ze eenvoudigweg kunnen stoppen mee te doen met de gekte, bijvoorbeeld de Corona-gekte. **Gewoon niet meedoen.** Geen mondkapje, geen concessies, geen nose-swab, en al helemaal geen injectie met (wetenschappelijk aangetoond) gif. Alles staat in onze docu de Sequel, het Vervolg. Je hoeft niet te gaan demonstreren, ze hoeft niet op de Partij voor Democratie te stemmen (ook al hou ik oprecht van een man als Gideon van Meijeren), en je hoeft al helemaal geen petitie te tekenen. Denk je nou werkelijk dat een petitie of demonstratie zin heeft als we in Nederland al niet eens meer zoiets als het referendum hebben? *Seriously??* In Nederland wordt het Parlement genegeerd (en uitgelachen) door Politiek Den Haag en wordt de Grondwet met voeten getreden. *Wake the fuck up*, mensen! De democratie is in Nederland al jaren geleden vermoord.

Dus. Wat je wel kunt doen is gewoon weigeren nog langer mee te doen. That's it. Kort en simpel. Heb ik ook gedaan en het werkt prima voor mij. Tuurlijk, ik kreeg op een gegeven moment wat doodsbedreigingen maar dat zie ik maar als een teken dat ik op de juiste weg zit. Vooral niet serieus nemen. Als ze me werkelijk dood willen, was ik dat allang geweest. Laten we eerlijk zijn.

Maar mensen willen helemaal niet stoppen met meedoen! Ze willen dat iemand anders de wereld verandert! Ze willen dat iemand anders hen redt! Iemand zoals ik. En ze worden boos als ik dat niet doe. Oh, ik snap het maar al te goed hoor. Ik heb het jarenlang zelf betracht: de verantwoordelijkheid bij een ander leggen. Ik wist niet beter en ik deed niets anders. Maar ik heb besloten hiermee te stoppen. Er is er maar één verantwoordelijk voor alle voor- en tegenspoed in mijn leven en dat ben ik zelf.

Even terug naar wat Jed beweert: mensen willen niet echt wakker worden. Ze willen niet echt bevrijd worden. Ze willen niet echt volwassen worden en helemaal in hun eigen kracht gaan staan. Ze beweren van wel, maar uit niets blijkt dat dit ook werkelijk zo is. Ik was er ook zo één. *But not anymore...*

Er is een knop in mij omgegaan: de knop van *no return*. GENOEG!

De hele situatie met Cyn was de laatste druppel die ik nodig had om die knop (die we allemaal in ons hebben) in te drukken.

En daarmee zijn we beland bij de vraag waar dit verhaal nou in vredesnaam over gaat?

Het gaat over ontwaken, over wakker worden, over het gruwelijke proces van Spirituele Autolyse. Het gaat over de waarheid, over leugens, ontgoocheling, hoop, wanhoop, opluchting en de dood. Maar bovenal gaat het over leven. Leven zoals je nog nooit geleefd hebt.

De mensen die mij persoonlijk kennen weten dat ik geleefd heb met een intensiteit en passie waar een gemiddeld mens meerdere incarnaties voor nodig heeft. Op elk vlak, inclusief de liefde. Mocht ik vannacht dan ook in mijn slaap sterven, dan is dat wat mij betreft helemaal OK. *I've done it all*. Ik zou er helemaal vrede mee hebben.

Maar ik weet dat het nog niet af is. Ik ga nog een tandje hoger en weet, *deep down*, dat het pas klaar is als ik kan zeggen: "*It's DONE*". *Done*, zoals Jed dat bedoelt. *Done* in de zin van "Ik ben verlicht. Ik heb een permanent, non-duaal bewustzijn bereikt en nu kan ik met een gerust hart dit leven afstrepen".

Dit verlangen is niet ontstaan vanuit ego. Geloof me, als dat zo zou zijn, zou ik ten eerste geen schijn van kans hebben, en ten tweede zou ik mezelf alleen maar totaal belachelijk en ongeloofwaardig maken. Dit verlangen is moeilijk uit te leggen. Het is niet iets wat ik zoek, maar iets wat mij roept. Het was de wake-up call 25 jaar geleden. Het was de Grote Uitnodiging die zich nog meerdere malen aan mij vertoonde. Ik was er toen niet klaar voor, ik keerde me er huiverig vanaf na een eerste poging. De angst won. Maar nu, half april 2023, is de uitnodiging zo intens, zo mooi en zo onmiskenbaar groot op de muur, dat ik alleen nog maar

intense ontroering voel voor de onbeschrijflijke schoonheid waarmee het zich aan me laat zien. *Het* roept mij. Ik roep *het* niet. Dit is niet in woorden te vangen... Maar 2 dingen weet ik zeker:

1: dit is niet mijn ego die spreekt;

2: dit keer ga ik er 100% voor. Geen uitstel meer, ik heb al zoveel tijd verdaan. Dit keer ga ik door tot DONE. Al kost het me mijn leven. En dat zal het me kosten, aldus Jed. "De prijs voor verlichting is alles"...

PS: voor degenen die denken dat verlichting een soort eeuwigdurend orgasme is, helaas. Dan had ik het al wel eerder gedaan hoor. Als je wilt weten wat het werkelijk inhoudt en hoe ultiem eenzaam je eruit komt, dan snap je dat ik hier niet zomaar voor kies... Lees de boeken van Jed McKenna, wie weet is dit ook jouw pad...

XX

Het zijn 12 pagina's. Misschien wordt het ooit een boek. Zo ja, dan hebben jullie hierbij al een sneak preview!

28 april 2023

Hi lieve vrienden,

Ik ben weer even online en deel graag weer een stukje met jullie. Het is bijzonder openhartig, zoals jullie van me gewend zijn...

BLOG 2, 28 april 2023

25 april. Wat een goddelijke nacht. Ik moest er één keer uit voor Claudy. Ze lag te draaien en te hijgen, uitingen van pijn. Ik heb haar een pijnstillertje gegeven en vastgehouden, en met haar gepraat over de dood die nu echt heel dichtbij is. Ze slaakte een diepe zucht van verlichting. Dat laatste vul ik voor haar in, maar ik voel dat heel duidelijk. Ze is op. Ze heeft geen levensvreugde meer. Misschien mist ze de *pack*, maar met de pijn erbij is het wel klaar. Het is goed zo. Ik hoop dat de Dood snel komt.

Op dit moment lees ik de laatste pagina's van Jed's derde boek. Het gaat over de Dood: *Memento Mori*, sta stil bij de dood, continue. Pas als je dat doet en de Dood tot je vriend maakt, ga je echt leven. Dat is absoluut waar. Ik heb altijd een vreemde relatie gehad met de Dood. Hij was bijna altijd mijn Vriend. Ik heb tijden van diepe depressies gekend, door de intense eenzaamheid in de verkeerde relaties, door de verschrikkelijke fysieke pijn veroorzaakt door een neurologische ziekte met een dure naam: Neuralgische Myotrofie.

Ik zei wel eens: ik ben op 2 gebieden een expert: op het gebied van mannen en op het gebied van pijn. Zowel emotionele als fysieke pijn. Slecht één keer eerder ben ik gebroken, en dat was door de fysieke pijn. Cyn was de tweede keer en zij was mijn Damocles.

Heel soms was ik boos op de Dood; wanneer hij een altijd haalde in plaats van mij. Mijn grootvader bijvoorbeeld. Nu, zoveel jaar later, ben ik niet mee depressief en vier ik in principe het leven. Maar de Dood

is altijd mijn vriend gebleven, en hij mag me aanraken wanneer hij maar wil. Ik hoop alleen wel dat hij eerst Claudy aanraakt, want anders hebben we echt een probleem...

Ik ben omgeven door schoonheid. De ene berg na de andere doemt op uit de wolken en toont me haar pracht en praal. "*Maya, you're goooood...*", denk ik hardop. Ik weet donders goed inmiddels dat dit slechts één van haar vele gedaanten is. Eén waarvoor ik een zwak heb: de natuur, de bergen. Maar al die prachtige besneeuwde ruigheid waardoor ik omringd ben, blijven deel uitmaken van de Droom. Janet's Droom, maar toch... Ik ga het bewonderen en bedanken, en dan is het *Verder!*

Vandaag staat in het kader van de vragen: hoe kan het dat al die mensen, die miljoenen mensen die onze docu's hebben gezien, nog steeds niet wakker zijn en nog steeds niet weten wat ze moeten/kunnen doen? Hoe kan het dat ze nog steeds gaan stemmen, nog steeds gaan demonstreren, en nog steeds bij elkaar komen om te discussieren en plannen te maken? Hoe kan het in vredesnaam dat mensen ons appen met de stupide en totaal irrelevante vraag: "Hadden jullie een lesbische relatie?" toen we aangaven uit elkaar te gaan. WTF??? Lekker belangrijk!!!

Ik vraag me werkelijk af of mijn werk ook maar iets heeft veranderd in de wereld. Mensen roepen van wel. Sommige schrijven me dat de schellen van hun ogen zijn gevallen bij het zien van mijn eerste werk: De Val van de Cabal. Nu denk ik: "Oh ja? Waar merk je dat dan aan? Sta je anders in het leven? Weet je nu wat je te doen staat?" Maar zoals Jed al zei: mensen willen niet echt wakker worden. Niet echt, echt niet.

Inderdaad, zelfs de zogenaamd wakkere mensen willen dolgraag in Maya's illusiore betovering blijven dan dat ze eruit stappen en denken: "Fuck this shit!" Ze maken zichzelf liever wijs dat ze wakker zijn, dat ze de wereld helpen veranderen. Ze doen precies hetzelfde als wat ik deed. Liever een goed gevoel over jezelf creëren, maar alleen de vorm is veranderd, niet de kern. In plaats van braaf een mondkapje te dragen gaan ze demonstreren. Op zich al een grote stap, voorbij de eerste angst, en daarmee werkelijk bewonderenswaardig. Dat meen ik echt. Maar vervolgens hoor ik de bekende onzin over hoge frequenties, geweldige energie, liefde, verbinding (die is momenteel *hot*), en vertrouwen. Ze hebben nog steeds het blinde vertrouwen dat het allemaal goed komt. Ze komen regelmatig bij elkaar: heerlijk, al die gelijkgestemden! Ze genieten van de Verbinding, de hapjes en drankjes, de muziek, de gesprekken. Het zijn ware feestjes! En *dat* hebben we in deze tijden hard nodig! Feestjes! Om de moraal hoog te houden!

Bullshit! Weet je wat we nodig hebben? Een stomp voor onze kop. Een schop onder onze kont! Een gemene Zen-master die klappen uitdeelt met zijn stok en ons toebrult: "*Naar binnen, stomme koeien! Naar binnen, niet naar buiten!*"

Iedereen creëert gewoon zijn eigen *feel-good-bubbel*, net als ik al die tijd deed. En ik kan je vertellen: het zet NUL zoden aan de dijk. Weet je waarom? Omdat het ego uiteindelijk toch alles kapot maakt.

Klinkt verbitterd, *I know*, maar het tegendeel is waar. Ik ben diep dankbaar en gelukkig dat ik het eindelijk mag zien voor wat het is. Ja, de waarheid is hard en wreed. Maar dat maakt het niet minder waar.

Ik zal u vertellen wat er op het Landgoed gebeurde. Dat maakt alles in één klap duidelijk. Net buiten Eefde (bij Zutphen) lag een prachtig stuk land. Twee schatten van mensen / engelen, Jan en Marjolein, kochten het. Echt mooie mensen die ook niet op echt op deze aardkloot horen, maar het er toch goed doen. Ze gaven het beheer aan Frans en Louise, in die tijd mijn beste vrienden. Zij zouden het land, dat we *Landgoed de Verbinding* zouden gaan noemen, ombouwen tot een ecologisch permacultuur gebeuren. We waren – naast Jan en Marjolein, die zich niet bemoeiden met de dagelijkse gang van zaken op het Landgoed – met z'n zessen, drie stellen: Louise en Frans, Rik en ik, en Jodie en Walt. Het begon zo mooi, zo prachtig. Ik dacht werkelijk in een egoloze sub-wereld te zijn beland. Bestond het dan echt?

Neen, het bestond niet. Alles, maar dan ook echt *alles* in deze droomstaat is doordrongen van ego... Eerst ontstond er een vreselijke ruzie tussen Louise en Frans aan de ene kant, en Jodie en Walt aan de andere kant. Oorzaak was de dochter (plus aanhang) van Jodie, twee zeer beschadigde en dus gestoorde mensen die er een potje van maakten toen ze eenmaal op het Landgoed mochten staan in hun caravan. Ze beloofden energetisch werk te doen voor Moeder Aarde. Maar de energie werd er niet beter op, integendeel.

Toen Louise en Frans hen daarop aanspraken, en op het feit dat ze voortdurend aan de Ayuhuasca en de Marihuana zaten in plaats van dat ze datgene deden waarvoor ze waren uitgenodigd, veranderden ze in vuurspuwende draken. Ik heb werkelijk nog nooit zoveel haat in iemand ogen gezien als in die van Jodie's dochter. Er kwam een mediator bij, een dierbare vriendin van me. Ik dacht: "Als iemand deze shit kan glad strijken, is zij dat". Maar ook zij kwam er niet uit. Er viel met deze mensen werkelijk geen land te bezijlen.

Ik zag met eigen ogen wat ego's zijn en wat ze doen. Ik zag het van vreselijk dichtbij. En ik was geschokt en verbijsterd. Hoe konden mensen zomaar ineens zo veranderen in monsters? Het antwoord was: ego. Tolle zegt het heel treffend: ego's willen *meer* en ze willen *strijd*. Dat is hun voedsel. Ik zag het met lede ogen aan, als een toeschouwer. Ik was niet bij het gevecht betrokken, maar Louise had me gevraagd erbij te zijn als emotionele steun voor haar. OK, prima. Maar wat ik zag, schokte me diep...

Walt, Jodie, dochter en aanhang verlieten woedend het Landgoed. Hun haat was alles verzengend en werkelijk beangstigend. Hoe had ik me zo in hen kunnen vergissen? Het was allemaal Love & Light geweest?

Maar de tijd verstreek en het ego-moment voor de overgebleven vier brak aan. Rik en ik waren al uit elkaar, maar zoals gezegd probeerde ik alles wat ik kon om de relatie nieuw leven in te blazen door eens per maand een heerlijk weekend te hebben op het Landgoed. Lekker even er helemaal tussenuit in een tent aldaar. Op een dag ging het fout. Rik wilde steeds vaker afspreken op de maandelijkse meewerkdagen, ook al een teken dat hij helemaal niet meer met mij alleen wou zijn, maar dat wou ik niet zien. Te pijnlijk. Tijdens de meewerkdagen kwam er een twintigtal vrijwilligers uit het hele land om te klussen en te helpen met al het werk op het Landgoed dat maar nooit afkwam. Lieve mensen, allemaal met een goed hart. Maar het laatste weekend kon ik het niet meer opbrengen: al die mensen, al die gesprekken, het hield me van mijn enige focus: de relatie redden. Dus ik zegde af. Ik zei tegen Rik dat ik heel graag wou afspreken op een andere dag, maar niet meer op een Meewerkdag.

Die nacht sloeg het ego van Louise toe. Wat er nu volgt is domweg een goedkoop doktersromannetje, maar het geeft haarscherp weer wat ergo's zijn en wat ze doen.

De relatie tussen Louise en Frans was een knipperlichtrelatie: aan uit, aan uit. Frans wou afstand en vrijheid (bindingsangst) en Louise wou zijn eeuwige trouw (verlatingsangst). Dat botste regelmatig. Dat weekend waren beiden weer eens met ruzie uit elkaar gegaan. En Louise luisterde naar hetgeen haar ego tegen haar fluisterde: "Neem wraak! Laat hem maar eens voelen hoe het is om bedrogen te worden!" Ze dook de tent in waar Rik lag en ze vreëen met elkaar. Prima. We hadden immers een open relatie (gehad) en ik vond dat echt, eerlijk, hand op mijn hart, helemaal prima.

Maar Frans dacht er anders over. Ook hij luisterde naar zijn ego die tegen hem zei: "Neem wraak! Als zij het mag, mag jij het ook!" Hij nodigde Cyn en mij uit en verleidde ons. Tegen de afspraken in, want we wisten dat Louise dat niet kon handelen. Dus wij zeiden: "No way Jose!" Maar hij verzekerde ons dat het OK was. Ze hadden afstand van elkaar genomen en Louise had het inmiddels met een ander gedaan. Ik vroeg of ik die persoon kende, maar hij zei: "Ja, maar ik wil het er niet over hebben". OK, prima hoor. Geen haar op mijn hoofd dacht aan Rik.

Die avond was één grote teleurstelling. Ik voelde aan alles dat er iets niet klopte (weer dat zesde zintuig) en verliet het bed na een minuut of tien. Cyn niet, tot ik aangaf weg te willen. Er was geen liefde, geen verbinding. Er was alleen maar wraak. Dat was wat ik voelde. Ik voelde me vies en gebruikt, maar wist nog niet precies waarom.

Pas vele dagen later, toen Frans ons belde, werd het duidelijk. Cyn vroeg zomaar ineens: "Was die ander Rik?" Ik keek haar verbijsterd aan. "Ja", gaf Frans na enige stilte schoorvoetend toe. Ik was werkelijk sprakeloos. Hoe was het in godsnaam mogelijk dat je beste vrienden dit deden zonder het te zeggen? Zonder openheid, eerlijkheid, transparantie?" Ze wisten alle drie donders goed dat dat het enige was wat voor mij heilig was.

Maar alle ego's hadden hen ingefluisterd te zwijgen. "Dat hoeven jullie helemaal niet te vertellen. Het is toch uit tussen Rik en Janet? Bovendien, ze hadden toch een open relatie?" Dat het mij alleen maar ging om eerlijkheid, zei het ego er niet bij, en zelf kwamen ze er niet meer op.

Ik was verbluft, perplex, sprakeloos. Ik verbrak de vriendschap met alle drie. Voor mij was dit onvergeeflijk.

Open relatie houden in: liefhebben in openheid en eerlijkheid. Geen geheimen. Geen stiekem gedoe. Maar dit ging helemaal niet over liefde. Dit ging over wraak. Niets meer en niets minder. Rik, Cyn en ik werden gebruikt voor een ego-gevecht tussen Frans en Louise. Daarom voelde ik me vies en gebruikt.

Dat, beste lezer, is een perfect voorbeeld van wat ego's zijn en wat ze doen. Het zijn monsters die in ons wonen en die ons verteren omdat ze leven van strijd en onze emoties. Ego's maken alles kapot. De mooiste huwelijken, de mooiste verbindingen, en – op grotere schaal – de mooiste staat van vrede tussen landen.

En daarmee had ik het al kunnen weten. De Val van de Cabal ging helemaal niet over de Cabal, het ging over het ego. Maar ik zag het niet. Want dankzij mijn Calimero complex moest ik eerst nog de wereld redden...

De Val van het Ego. Misschien dat ik ooit nog die docu maak, grinnik.

De mooiste mensen, mijn beste vrienden, die zich werkelijk inzetten voor een betere wereld, een veilige planeet, die het werkelijk goed bedoelden, die zich werkelijk als wakker beschouwden, hadden naar hun ego geluisterd en alles vernietigd. Alles wat mooi, respectvol en liefdevol was tussen ons vieren. Zo triest.

Ik vertel dit, niet alleen om te laten zien wat ego's zijn en hoe ze te werk gaan en waarom, maar ook om te zeggen dat ik Louise en Frans (en Rik natuurlijk) nog steeds liefheb. Want ik weet inmiddels als geen ander waartoe ego's in staat zijn. Ik weet inmiddels als geen ander hoe het is om met lede ogen toe te zien hoe alles om je heen kapot gaat. Alles wat je dierbaar was. En ik had het kunnen weten, want ik wist al heel lang wat die twee vroeger allemaal hadden meegemaakt. Dus ik wist donders goed wat er in het verschiep lag. Beschadigde mensen zijn gedoemd om uiteindelijk alles om zich heen te vernietigen. En we zijn *allemaal* beschadigde mensen. Ik ook. Dus... de Val van de Cabal werd de Val van *Humanity*, de hele mensheid.

En nu ik dit zo helder, zo gruwelijk scherp zie, kan ik niet anders dan vertrekken. Ik kan niet anders dan te beginnen bij mezelf. *"If you want to change the world, begin with yourself"...*

En nee... ik heb niet de illusie dat ik daarna de wereld alsnog kan veranderen. Al mijn illusies zijn gestorven in de afgelopen dagen. Ik heb geen flauw idee wat ik daarna ga doen. Misschien wel gewoon helemaal *niets*...

26 april.

Vanmiddag heb ik een prachtige wandeling gemaakt rondom het stuwmeer. Eerst was ik over de dam gelopen naar de andere kant met Claudy, zodat zij goed moe zou zijn, en daarna was ik aan de beurt. Ongeveer anderhalf a twee uur duurde de tocht rond het meer en het was adembenemend mooi. Een bergmarmot keek me aan vanaf nog geen 20 meter. Ik ben gaan zitten en we hebben elkaar eindeloos lang geobserveerd. Toen ze besloot dat ik geen gevaar vormde, ik won de *staring contest* en ging ze haar hol in. Geen idee of het een 'ze' was, dat vul ik voor haar in.

Mijn vader had overal op zijn buik de wilde planten gefotografeerd, als hij nog had geleefd. Talloze wilde narcisjes, gentianen in de mooiste kleur blauw die er bestaat, en nog veel meer. Mooie vlinders, bergkraaien met rode snavels, het kon niet op.

Ik moest tijdens het wandelen denken aan een opmerking van Jed, over een emmer water dat uit een oceaan wordt geschept. Het water in de emmer is niet langer verbonden met de oceaan, maar leeft in een afgescheiden staat. Waar de oceaan vol leven en beweging zit, met getijden en stromingen en wervelingen, is het water in de emmer stil en levenloos. Degene die het water in de emmer schepte, creëerde het water niet. Het bestond al. Maar in de emmer kan het water zich de oceaan niet meer herinneren, het waant zich nu een afgescheiden entiteit, met een eigen identiteit. Maar als het wordt teruggegooid in de oceaan, gaat het daar ogenblikkelijk weer in op. De afgescheiden staat is in een fractie van een seconde opgeheven. Het is weer opgegaan in de oneindige staat van oceaan-eenheid, de geïntegreerde staat...

Zo voel ik mij. Ik denk dus werkelijk, net als dat stomme water in die emmer, dat ik een afgescheiden entiteit ben, en dat ik een identiteit heb. *Ik ben anders dan anderen, ik ben uniek!* Tot ik terug word gemierd in die oneindige oceaan van bewustzijn. Zou ik dan nog kunnen grinniken om mijn eigen stupiditeit?

Het laatste stuk van de wandeling regende het lichtjes. Heerlijk zacht en verfrissend op mijn huid. Ik loop nog steeds als een berggeit, leuk om te merken dat ik het klimmen niet ben verleerd in die afgelopen 3 decennia. Ik klim nog precies zo en ik daal nog precies zo af, in dezelfde dansspasjes, alsof ik huppel. Ik kan het nog! De laatste keer dat ik klom (Via Ferrata) was in 1994 in de Italiaanse Dolomieten, samen met Bert. Totaal onverantwoord, zonder tuig, zonder touwen hingen we aan een rots die 400 meter recht naar beneden ging. Eén foutje en we waren er geweest. God, wat heb ik de Dood vaak in de ogen gekeken. Twee keer in de bergen, één keer in het ziekenhuis tijdens een gevaarlijke nekoperatie, één keer (nog maar een paar maanden geleden) toen ik door een adder werd gebeten en tegengif ontbrak, en talloze keren door bijna-zelfmoord, omdat ik mijn leven een ondraaglijk en zinloos gebeuren vond. *The Unbearable Lightness of Being...* En dat was het ook. Het was volstrekt zinloos, maar dat snap ik nu pas. Het leven heeft geen enkele zin. Punt.

En daarmee zullen we in het reine moeten komen. Maar wat doen we? We gaan die zingeving als idioten zoeken, en denken die te vinden in een geloof, of in verbinding, of in een gezin of carrière. Maar de naakte waarheid is: het is gewoon fucking zinloos! We worden geboren, we zitten ogenblikkelijk in de Matrix waar Maya de scepter zwaait (in hoeverre verschilt Maya eigenlijk van Lucifer? *Just a thought..*), we doen ons ding, we planten ons voort, we proberen ons in die tijd zo gelukkig mogelijk te voelen (waar de meesten van ons niet of nauwelijks in slagen) en we gaan dood, zonder ook maar één keer onze ogen geopend te hebben. Is dat zinvol? I don't think so...

De rest van de middag beleef ik in een wolk, die de camper met ons erin heeft opgeslokt.

De avond is stil, intens stil. De dieren hebben gegeten en ik eindelijk ook: witlof, opgebakken met linzen en goddelijke Gorgonzola-Mascarpone plus wat gezouten cashewnoten. Een heerlijk recept van Ans. In een kwartiertje klaar en genoeg voor twee dagen.

Gisteren las ik deel 9 van de Ranger's Apprentice uit, het laatste boek dat niet over dit pad gaat. En vandaag lees ik de laatste pagina's van Jed's deel 3. Hoe symbolisch. Morgen begin ik opnieuw met Jed's deel 3. Regel voor regel ga ik rechtstreeks op mij projecteren. Ben benieuwd wat dat voor nieuwe inzichten gaat opleveren...

27 april. Het was een vermoeiende nacht. Drie keer moest ik eruit omdat Claudy zat te piepen; één keer had ze dorst, één keer had ze honger en dorst, en één keer had ze het koud en moest ik haar toestoppen. Het was tevens een nacht waarin allerlei scènes uit het verleden de revue passeerden. Het was alsof ik naar een film keek. Wat toen zo vreselijk belangrijk voor me was, is totaal verbleekt en inhoudsloos geworden. Alsof het zeepbellen zijn die voor mijn ogen uit elkaar knappen.

Het belooft een mooie, zonnige dag te worden. Er zijn veel dagjesmensen aangekomen, bergtoeristen, maar ze verdwijnen al snel met hun rugzakjes op. Als ik naar hen kijk, merk ik dat ik heel anders kijk dan voorheen. Het is bijna alsof ik hun leven kan lezen. Vreemd. Overhaupt vreemd om te zien hoe snel ik verander, ook fysiek. De kilo's vliegen eraf, ook al eet ik goed en gezond. Wel minder en alleen als ik honger heb. Elke broek heeft een riem nodig omdat ie anders van mijn kont zakt. Mijn buik en benen slinken waar je bij staat en ik hou eindelijk geen vocht meer vast. Ik voel me letterlijk en figuurlijk al zoveel lichter...

Maar alles is en blijft zinloos. Ik kan me nu gewoon al niet meer voorstellen dat ik stenen verzamelde. VERZA-MEL-DE??? WTF? Wanneer ik nu een mooie steen zie, bewonder ik hem, ik bedank Maya beleefd, ik leg hem terug en loop verder. Wat mankeerde me om ze te willen *hebben*?

Ik heb Ans gevraagd om mijn verzameling in Nederland voor me te verkopen. Wie had gedacht dat ik dat ooit zou doen?! Ik ging nog liever dood, dacht ik. Maar nu zie ik hoe ik hun schoonheid nodig had in mijn bleke leven, en hoe ik me ermee identificeerde: ik was een Stenenverzamelaar. Dat stond op het lijstje *Identiteit Janet*. Onder Graancirkel Onderzoeker en Professioneel Klootvool.

Zoals Jed zijn kostbare erfstuk – een duur horloge – in het meer wierp, als gestoord gebaar om met Maya te kappen, voor eens en altijd, zo verkoop ik mijn schitterende kristallen en fossielen. Er ligt nog een prachtige dubbele ammoniet bij uit een winkeltje in het fossielenparadijs Lyme Regis aan de Engelse zuidkust, waar ik op 13-jarige leeftijd op vakantie kwam met mijn ouders en zussen. Dolgelukkig was ik met deze adembenemende schoonheid, gekocht van mijn zorgvuldig verzamelde spaargeld.

“Als ik mijn stenen maar heb, dan ben ik gelukkig”, zei ik altijd. En was ook zo. Dus dat wordt mijn gestoorde gebaar. En daarna verkoop ik mijn geliefde stacaravan. Ik keer nooit meer terug naar Nederland, dus wat moet ik ermee? Verder...

Mooi om de dualiteit hier te zien vanuit mijn campertje: ik zie ouders met krijsende kinderen voorbij lopen en denk cynisch: “Leuk, een dagje de bergen in met de kinderen!” Even later komt een stel terug uit de bergen; hij met een peuter in een rugzak die heel lief naar me zwaait, en zij met een meisje op haar rug. “Wat lief...”, denk ik bij mezelf...

Ik kijk naar de bergtoppen en denk: “Wat mooi...”, en ik kijk omhoog naar de chemtrails en denk: “Kut, ook hier dus!”

Is het één werkelijk beter of slechter dan de ander? Het één is alleen maar beter of slechter wanneer je vanuit dualiteit bekijkt, vanuit afgescheiden bewustzijn. Dat doe ik nog steeds, absoluut, maar het wordt al wel minder strak omlijnd, minder zwart-wit. Mijn bewustzijn is stukje bij beetje aan het veranderen... Verder!

Ik besluit Claudy mee te nemen naar de andere kant van het stuwmeer en te proberen haar bij het water te krijgen. Het lukt! Ze doet het geweldig! Ze gaat meteen het water in, tot aan haar knieën, en drinkt gulzig van het schone, koude water. Ze kwispelt! Wat heerlijk om te zien. Ik maak foto's omdat ik weet dat dit wellicht ons laatste echte uitje is en geniet met volle teugen van dit moment. “In deze droom ben jij het allermooiste en allerbeste dat mij ooit is overkomen, Claudy. En als dit de laatste dag van ons leven is, dan was het de allerbeste ever!”

Ik neem zelf ook een duik en ga helemaal kopje onder. Het water is ijskoud en ik stel me onder water voor dat ik sterf en opnieuw geboren word. Zo kom ik boven. Gedoopt door Moeder Aarde met het pure water van dit meer. Ik droog op aan de oever. Claudy gaat tegen me aan liggen, en we genieten zwijgend van dit perfecte moment in deze perfecte illusie.

Uiteindelijk gaan we terug naar Miems in de camper en rijden we weg. Het is goed zo. Deze plek heeft zijn rol gespeeld en voldaan.

Op een terrasje in een dorpje trakteer ik mezelf op een plaatselijk bosbessenbiertje en een crepe-au-sucré. Het smaakt me niet echt en de alcohol valt slecht. Zo wil ik me nooit meer voelen: verdoofd om de realiteit niet onder ogen te hoeven zien. Bah... ik wil elk moment ten volste beleven, alsof het mijn allerlaatste kan zijn in deze bijzondere droom!

Even nog over de titel van dit verhaal: Janet's Droom. Hoezo droom? Omdat ik 100% zeker weet dat dit, dit alles, dit leven en alles om ons heen, een droom is. Mocht u de film *Inception* nog niet hebben gezien, raad ik die van ganser harte aan. Mocht u hem al wel hebben gezien, raad ik u aan hem nogmaals te bekijken, en eventueel nogmaals. Het gaat over dromen, de droomstaat, en uiteindelijk over een droom binnen een

droom binnen nog een droom. Het laat zien hoe de tijd versnelt of vertraagt, al naar gelang het droomniveau waarin de dromer zich bevindt. Ik heb jarenlang geoefend met dromen. Ik oefende net zo lang tot ik lucide werd op commando; ik had dus door dat ik droomde. En dan begon het echte werk: experimenteren! Zoveel mogelijk experimenten. Kon ik me herinneren hoe ik op die plek was gekomen? In het begin was het antwoord *nee*, net als in de film. Maar naarmate ik me meer trainde, werd het antwoord gewoon *ja*. Kon ik vliegen in mijn dromen? In het begin soms wel, soms niet. Maar uiteindelijk stevast niet.

Naarmate ik me meer trainde en de experimenten zich verder uitbreiden, kon ik maar één conclusie trekken: er is absoluut geen enkel verschil tussen de droomstaat en deze 'wakkere' staat.

Mijn teken om lucide te worden was Claudy. In het begin van de training droomde ik vaak dat Claudy zoek was. Ik raakte dan in paniek en ging haar als een bezetene zoeken. Overdag oefende ik non-stop om dit laatste te doorbreken. Steeds weer zei ik tegen mezelf: "Claudy is nooit zoek. Ze is mijn schaduw, dus hoe kan ze zoek zijn? Als Claudy zoek is, dan droom ik dus!" Ik oefende en oefende en op een goede nacht lukte het me voor de eerste keer: ik raakte niet in paniek maar wist dat ik droomde! Ik ging zitten. Zo had ik mezelf geprogrammeerd. Ik ging zitten en wachtte net zo lang tot ik wakker werd. In het begin was dat vrij snel, maar naarmate de training vorderde duurde het langer en langer. Tot ik op een gegeven moment twee weken lang stilzat. Ik weigerde iets te doen, want ik wist dat het niet echt was. Af en toe liep ik naar een winkeltje vlakbij om iets te eten te kopen, maar dan liep ik terug en ging ik op dezelfde plek zitten. Ik wachtte en wachtte. Geen haar op mijn hoofd peinsde erover om in de val van deze illusie te trappen. Ik wist 100% zeker dat ik droomde. Punt.

Uiteindelijk werd ik inderdaad wakker. Het leken twee verdomd lange weken! Ik kan u verzekeren dat niets, maar dan ook echt helemaal *niets* in mijn beleving anders was dan deze staat waarin ik dit nu schrijf. Zogenaamd wakker.

Deze training heb ik jarenlang volgehouden en nog steeds oefen ik erop los. Maar wàt ik ook doe in mijn lucide dromen, ik ontdek *nooit* enig verschil met deze wereld. Soms is het teken dat ik droom dat bijvoorbeeld mijn vader aanwezig is. Ik zeg dan: "Hey pap, jij bent toch dood?" Dan weet ik dat ik droom. En vaak genoeg denk ik dan: "Zal ik nu van dit gebouw springen? Zal ik kijhard tegen die boom rijden? Ik word dan immers gewoon wakker". Maar ik durf het nooit, want er zijn verder geen enkele aanwijzingen dat ik droom. Het is me te link...

Door al deze training staat het voor mij als een paal boven water: dit leven is een droom. 100% zeker. Dus als ik zelfmoord pleeg word ik gewoon wakker. Simpel zat. Maar Janet moet natuurlijk weer eens moeilijk doen: ze wil wakker worden *in* de droom en *uit* de droom, zonder te sterven. Wakker worden *in* de droom heet lucide zijn. Jed noemt het een Menselijke Volwassene worden. Wakker worden *uit* de droom heet verlichting.

En als dat eenmaal gebeurt, kun je met niemand meer ergens echt over praten. "*You cannot talk butterfly with caterpillars*". Je kunt niet in de taal van de vlinders met rupsen praten. Ze zullen je niet begrijpen. En jij hen ook niet meer. Hooguit enigszins, vanuit een vage herinnering aan de afgescheiden staat. Maar niet echt. Het is de eenzaamste plek waar je kunt belanden, zegt Jed. En ik weet dat het waar is. En toch moet ik Verder...

28 april. Gisteravond voor het eerst in dagen niet naar bed rond negenen. Ik ben elke keer zo moe rond die tijd! Dit keer was anders. Ik heb met Claudy onder de sterrenhemel gelegen. Ze gaf zelf aan nog niet terug te willen de camper in en ging gewoon op het gras liggen. Ik ben op mijn rug tegen haar aan gaan liggen. Het was fijn...

In bed dacht ik na over de droomstaat. Voor het eerst ging ik een laagje dieper en realiseerde ik me dat, als ik de dromer ben in *deze* droom, ik dus ook *ergens anders* op een kussen lig te dromen! *Eureka!* (Weer een wiel...) Maar natuurlijk! Dat kan toch niet anders? Ik lig 's nachts te dromen en in die droom ben ik lucide. Ik weet dat ik droom. Maar heb ik eigenlijk wel door dat ik dus in de camper lig? In mijn warme bedje, bovenin? Op mijn heerlijke koudschuim mini-kussentje en onder mijn verrukkelijke dekbed? Nee. Daar ben ik geen

moment mee bezig. Ik ben alleen maar bezig *in* de droom en *met* de droom. Dat wordt een mooie *next level* voor mijn experimenten!

Tegelijkertijd, in de 'wakkere' wereld, weet ik donders goed dat ook dit een droom is, maar ik realiseer me geen moment dat ik dus ergens anders ook besta! En die Janet ligt *daar* dus te dromen en droomt deze droom bij elkaar! OMG... Het komt intens binnen.

Waar ben ik dan? Waar is die versie van mij dan? In een andere realiteit? Een andere dimensie? Of 'slechts' een ander bewustzijn?

We gaan nog een stapje verder. Als ik, zoals afgelopen nacht, droom, dan droom ik dus die hele 'realiteit' bij elkaar. Van top tot teen. Met iedereen en alles erin. Werkelijk alles is *mijn* creatie. Ik ben de filmdirector, maar ik speel ook de hoofdrol. Ik kies de andere personages, zelfs de figuranten. Ik bepaal het decor. Ik bepaal en creëer ALLES. Sterker nog, ik BEN dat alles. Het komt immers voort uit mijn bewustzijn! Er is geen enkel verschil tussen de dromer en de droominhoud. Het is allemaal IK. En dat gaat dus ook op voor alle andere lagen van dromen: een droom in een droom in een droom etc. Het kan oneindig doorgaan.

Dus wie staat aan de 'top' van alle dromen? Wie creëert ze allemaal? DAT BEN IK!

Dan ben ik dus God. Hahaha, als mijn zus de psychotherapeut dit zou lezen, zou ze ongetwijfeld denken dat ik een psychose heb! Wat een geweldige grap! Ik snap die gedachte op zich wel, laten we eerlijk zijn. Maar tegelijkertijd is dit ook de vraag waar alle grote filosofen zich al eeuwenlang mee bezig houden.

(Ik schiet verder in de lach als ik denk aan de striptekening van een man die een bordje op de deur van een therapeut verft. Het zijn teveel letters dus hij gebruikt streepjes en zet de woorden onder elkaar: PSYCHO-THE-RAPIST).

Ik ben God. Is dat wat Christus bedoelde? Hij schijnt het letterlijk gezegd te hebben. Maar goed, ik was er niet bij...

Verder. Als ik dus aan het roer sta van al mijn dromen, dan kan het dus niet anders dan dat ik de enige waarheid ben in al deze waanzin. Het enige wat overblijft als je alle lagen wegschilt. Het antwoord op de eeuwenoude vraag: WAT IS WAAR?, is dus inderdaad – hoe kan het anders? - IK BEN.

Het enige, het *aller-enigste*, wat waar is. Het *Cogito*... Ik snap 'm. Eindelijk snap ik 'm echt. Niet vanuit een boekje, zelfs niet vanuit Jed's boeken. Maar dankzij mijn droomwerk. Al die jaren van experimenten... Wauw. Ik ben stil en merk dat ik dit even moet verwerken...

Terug. Verder. (Mijn God, wat een focus!) Alles en iedereen om mij heen bestaat slechts bij de gratie van mijn droom. Dit inzicht had ik jaren geleden al, maar het lijkt nu zoveel helderder! NIETS IS ECHT. Helemaal niets, behalve dan: IK BEN.

Wie ben ik? IK? Ik besta helemaal niet. Hooguit op een niveau dat ik helemaal niet snap, dat mijn pet ver te boven gaat. Hmm... die heb ik nog niet helemaal *getackeld*, voel ik. Want stel dat op het hoogste niveau, de hoogste droom dus, ik slechts die een hersencellen ben in een *petri schaaltje* van een stel Aliens die electro-pulsen door die cellen schieten waardoor ik de ervaring heb van een droom, etc.etc.bla.bla.bla...

Claudy laat een wind waardoor ik weer terug ben in Janet's Droom. Deze droom. Ze is echt zo'n oud dametje geworden die kijhard winden laat zonder haar gezicht ook maar enigszins te vertrekken. Heerlijk...

Buiten loeit een koe. Naast de camping staat een boerderij en daarachter loopt een riviertje, zo te horen. Allemaal bij elaar gedroomd door *yours truly*...

Tijd om wat te eten.

Mijn wandeling met CLaudy naar dit meer zou wel eens haar laatste kunnen zijn. Ze is "te oud voor deze shit"... Vandaag is een slechte dag voor haar. Ze wil niet lopen. Ze staart alleen maar...

Laat de Dood haar alsjeblieft aanraken vanavond. Alsjeblieft... Zo niet, dan moet ik maandag misschien naar de dierenarts om haar over de sluier naar de Andere Wereld te helpen...

4 mei 2023

Claudy leeft nog! Ze blijft me verbazen... Bedankt voor jullie lieve gedachten en gebeden. Ik weet niet wanneer haar tijd komt, maar ik ben dankbaar voor elke dag die we samen doorbrengen...

Ik heb vandaag zelfs haar nagels geknipt. Ze haat het en ik dacht dat ik het nooit meer zou hoeven doen. Wow wow wow...

Ik heb de afgelopen week ontzettend veel geschreven. Laat me een goed stuk voor je zoeken.... Even wachten.

Ik stel me zo voor dat ik denk (terwijl ik dit typ op de bank naast Claudy): "Tja, die Janet ligt hier mooi boven te slapen en te dromen. Leuk hoor, maar de tijd is hier heel anders dan bij haar. Als zij 1 uurtje slaapt dan gaan hier 10 jaar voorbij. Dus als zij 8 uur heeft geslapen, dan ben ik 80. Dan wordt ze wakker en POEF!... alles hier om me heen en ik erbij weg, in een fractie van een seconde! Maar tot die tijd zit ik hier dus mooi gevangen in deze droom. Ze ligt op nog geen 30 cm. afstand boven me, maar ik kan haar niet aanraken om haar wakker te schudden. Ze zit net op een andere frequentie, net als bij een radio. Dus wat kan ik doen? Ik

ben lucide in haar droom. Ik weet dat dit een droom is, maar het lukt me niet om wakker te worden uit de droom. Ik ben overgeleverd aan haar hoeveelheid Melatonine..."

"Het is op zich best een leuke droom hoor, daar gaat het niet om. Maar het is niet echt, weet je? Het is de 'onwerkelijke werkelijkheid' en de 'onware waarheid'. Dus tja, wat heb ik er dan aan?"

"In deze droom is mij van alles wijs gemaakt. Door leraren, m'n ouders, Guru's, wetenschappers..."

Maar niets is waar en niets is echt in de zin van blijvend, permanent. En om echt te zijn, om waar te zijn, moet iets toch op zijn minst permanent zijn, vind je niet? Tja, en dat is het dus allemaal niet, pannekoek! En dat betekent dus dat al die aannames, al die geloofsovertuigingen en meningen, helemaal NERGENS over gaan! In deze droom ben ik inmiddels bijna 57 en nu ik dit weet voel ik me eigenlijk best wel verneukt, om het maar even plat te zeggen. Ik voel me genaaid. Waarom heeft niemand me dat verteld? Ik dacht – net als iedereen in deze droom – dat het allemaal echt was! Ik deed mee met alle discussies, ik leerde van alles en nog wat, ik was geboeid door van alles en nog wat, en ik vormde allerlei meningen die ik met hand en tand verdedigde. Ik had het immers zorgvuldig allemaal zelf onderzocht en ik wist zeker dat het waar was! Maar... als dit slechts een droom is, dan is dat allemaal dus voor niets geweest. Sterker nog, het was zinloos en inhoudsloos. En het ergste van alles: het was allemaal een leugen! Want het was verdomme niet echt!

Kan dat mens hierboven niet 's een keer wakker worden???"

"Maar OK... terug naar waar ik was voordat ik afdwaalde. Het is op zich best een leuke droom. Ik zit in een snoezig campertje naast mijn grootste 'bezit' in deze droom: mijn witte droomhond Claudy. Miems is alweer de hort op, droommuizen vangen of zoiets. Ik ben inmiddels met droompensioen, het is mooi geweest en ik heb hard genoeg gewerkt. Bovendien lukt het me steeds minder goed om in de droom te functioneren. Mensen lijken steeds vreemdere wezens te worden, ik kan me 's middags al niet meer de plek voor de geest halen waar ik die nacht verbleef, alles lijkt vager en waziger te worden. Dat is wel apart. Maar het stoort me niet. Wat me stoort is dat die andere Janet, die Ik-Ben-versie, maar doorsnurkt. En ze mag trouwens wel eens wat betere ramen bij elkaar dromen, de wind komt er gewoon door naar binnen! Dat wordt nog wat in de winter... Maar misschien is ze dan eindelijk wakker en is dit allemaal voorbij. Wie weet..."

"Ja, mensen worden steeds raarder. Dat valt me wel op. Het is alsof ik naar een andere evolutie-tak kijk. Een afsplitsing, zeg maar. Ze zijn alsmaar zo druk, ze rennen, ze praten non-stop, ze kijken non-stop op hun mobiele telefoon, ze lijken zo... geprogrammeerd. Alsof ze niet zelf nadenken maar aangestuurd worden door een onzichtbare kracht. Waarom gaan ze niet zitten wachten tot Janet wakker wordt? Hebben ze het soms niet door, dat ze slechts bestaan bij de gratie van haar droom? Dat ze slechts – net als ik, deze droomversie van Janet – een tijdelijk gestold energiepatroon zijn dat straks weer gewoon oplost in het niets? Hebben ze dat niet door???"

"Het duizelt me. Deze droom moet niet gekker worden. Wat kan ik doen om wakker te worden uit deze droom? Ik ben al wakker in de droom, ik weet donders goed dat dit geen enkele permanente structuur heeft, maar hoe kom ik eruit???"

"Ik weet het gewoon niet. Ik kan alleen maar wachten. Blijven zitten tot ze wakker wordt. Maar hoe oud ben ik dan? 80? Moet ik daar werkelijk op wachten? Is er niet iets wat ik zelf kan doen?"

"Morgen ga ik terug het dorp in, en dan ga ik in dat barretje zitten en mensen observeren. Alleen maar observeren. Kijken en nog eens kijken. Tot ik het weet. Het antwoord moet daar ergens liggen..."

3 mei. En zo zit ik ineens in noord-west Spanje, aan de Costa Verde, de Groene Kust. Ik was het ineens zo zat dat het zo ontzettend moeilijk was om een goede, stille slaapplek te vinden, dat ik in een flits besloot te vertrekken. Ik dacht op de laatste avond de perfecte plek te hebben gevonden, maar daar werd ik gestoord van een koe met een enorme bel om zijn nek die naast me stond te klingelen, plus een groepje katten die Miems terroriseerden. Ik schold het Universum uit en vertrok.

Na een verstoorde nacht (Claudy wou extra eten, Miems wou naar buiten, oh nee toch eerst eten, oh nee toch naar buiten...) sliep ik uiteindelijk om ongeveer half 3 en werd ik moe wakker om half elf. Miems wou dit keer beiden, met absolute zekerheid: eten en daarna naar buiten. OK... Ik genoot daarna van een sterke bak koffie en het uitzicht met de geur van de zee, dennennaalden en eucalyptusbladeren. Natuurlijk kwam in no time iemand het gras naast mij maaien. Universum!! Wat hadden wij afgesproken???

Vannacht had ik een interessante droom, ook al lukt het me niet meer om lucide te worden. Ik vermoed dat ik het lucide-zijn nu alleen nog maar mag focussen op de huidige droomstaat. Anyway, ik droomde over Jed. Hij was in Nederland en sprak voor een grote groep mensen. We zaten allemaal in een groot gehoord centrum en ik vond het leuk om te zien hoe hij er uitzag. Vriendelijk, sympathiek en niet geheel onaantrekkelijk. Maar al naar gelang de dag vorderde, begon ik mijn twijfels te krijgen. Hij had een geliefde die hij trots aanwees in de groep, een mooie jonge meid die straalde toen hij haar aanwees. Ik dacht: "Hmmm... waarom is dit nodig?" En vervolgens kwamen er twee goede vrienden van hem op bezoek. Tot mijn verbazing waren het Tony en Sue! Tony was de graancirkelpiloot waarmee ik altijd vloog en Sue zijn vriendin. Leuke mensen maar met een goed ontwikkeld ego! Waarom zou Jed daar bevriend mee zijn? Ik vond het vreemd... Tot slot werd Jed chagerijng toen ik een halve minuut te laat aanschoof bij een gesprek. Satsang, zo heet dat in officiële kringen. Hij keek me aan en zei dat dat nog nooit eerder was gebeurd! Ik zei: "Ach, voor alles een eerste keer, nietwaar?", maar dat kon hij niet waarderen en hij stuurde me zonder pardon weg. Ik maakte hem uit voor vuile oplichter en vertrok.

Ook in deze droom was er geen enkel verschil met de huidige staat van zijn, Alles leek echt, alles klopte. Ik vond Jed een lul, en hij mij een irritante muts die hem doorhad en dus moest vertrekken. Hmmm... is dit wat hij bedoelt met Kill Your Teachers?

Nou, zover ben ik echt nog niet. Ik erger me nog aan een grasmaaier!

Eerst maar eens naar het strand met Claudy. De zeelucht zal haar ogen goed doen.

Of eerst ontbijten? Claudy snurkt, dus ik kies voor het laatste...

Gisteren, op weg hiernaar toe, heb ik non-stop geoefend met "deze 'realiteit' is een film": de variant op 'een droom'. Makkelijk te doen achter het stuur. Ik rijd rond in een slechte B-film en denk bij alles wat ik zie: "Jezus, wat saai. Gaat er nog wat gebeuren in deze film? Waar blijven de politieachtervolgingen en de explosies? Wanneer worden er pistolen getrokkeén en vliegen de kogels om mijn oren?"

Maar er gebeurde niets. Het landschap trok aan me voorbij, af en toe werd de weg wat breder, dan weer wat smaller. Ik gaapte... "Zou er nog een andere film spelen? Deze hou ik voor gezien. Er gebeurt geen fuck". Maar op de één of andere manier zat ik vast in de film en besloot ik er maar het beste van te maken. Ik zag grote 5G-masten. "What the hell zijn dat???"

Ik fantaseerde dat een stem me antwoordde: "Dat zijn theater-props, die hebben ze daar neergezet".

Ik snapte het niet. "Maar waarom dan? Ze zijn lelijk! Konden ze die niet ergens opslaan? Hebben ze geen prop-opslagruimte of zo?" Maar het antwoord was: "Jawel, maar zo lijkt het echter".

"Oh... En die mensen dan, in al die auto's? Zijn dat acteurs?"

"Jazeker, dat zijn acteurs. Noem ze maar figuranten, want je zult hen nooit ontmoeten".

"Maar worden die dan allemaal betaald voor hun rol? Wie betaalt dat allemaal?"

"Dat was ooit wel zo. In het begin van de film werden ze voor hun rol betaald. Maar al naar gelang de tijd voorbij ging, vergaten ze dat het maar een film was. Ze hadden hun rol zo serieus genomen dat ze echt dachten dat zij die personen waren. Maf he? En toen hoefden ze geen salaris meer voor de rol die ze speelden..."

Ik was er even stil van. Wat een absurde toestand. Het was toch overduidelijk dat dit een slechte film was? Dit was nog niet eens een B-film, dit was een Z-film! De Z van Zoououou saaaaaai... Waarom zou iemand naar zoiets kijken? Dit was de slechtste film ooit!

“Daar gaat het niet om. Het gaat erom dat – in het begin van de film – een soort mechanisme in werk is gezet bij al deze mensen, waardoor niemand meer weet dat hij of zij een rol speelt. Psychologisch gezien is dit een meesterwerk!”

13.03 uur op 3 mei. Ik open mijn laptop een typ verder. Inmiddels zijn we aangekomen in een leuk décor: besneeuwde bergtoppen op de achtergrond, een strandje op de voorgrond. En daar tussenin een dorp. De figuranten spelen er naar hartelust op los: een dikke man kijkt boos naar de auto voor hem die blijkbaar niet hard genoeg gaat, een mooie jonge vrouw in bikini met een te snoezig hondje en twee kleine kindjes lopen door de branding. Een jongetje van amper 1 jaar die me stralend aankijkt en een meisje van nog geen 3 die Claudy aait en haar handjes vol zand aan me laat zien.

“Ik moet echt een hartig woordje spreken met de scriptschrijver of de producent van deze film”, denk ik peinzend. “Niemand heeft zo’n figuurtje na het baren van twee kinderen, geen enkel kind heeft zulke schattige krullen en dit soort adorabele hondjes bestaat niet. Wat een waardeloze cast!”

De door mij verzonnen stem antwoordt: “De producent/scriptschrijver is er even niet. Ze slaapt”.

“Hmm... kun je de boodschap doorgeven? Dit is echt te ongeloofwaardig! En deze lieflijke jongedame is vergeten dat ze een rol speelt? Dat gelooft toch niemand?”

“Zeker! Zij gelooft dat absoluut. Ze is na de bevallingen als een gek gaan trainen in de plaatselijke sportschool. Daarom denkt ze dat dit gewoon kan. Ze is in het dagelijks leven getrouwd met een succesvolle grafisch ontwerper en deze week staan ze lekker met het hele gezinnetje op de camping, hier om de hoek”.

“Ja ja... En wie betaalt hen?”

“Zijn baas. Ook hij kan zich de film niet meer herinneren. Hij gelooft echt dat hij een goed lopend bedrijf heeft, 14 mensen in vaste dienst (ik kijk snel op het reiswekkertje om te zien of ik dit getal moet aanpassen, maar het is 14.14 uur dus ik laat het maar zo), hij is getrouwd, heeft 2 kinderen waarvan er één aan de drugs is en de ander aan de anti-depressiva, plus een maitresse die hij eens in de week ziet om zich aan op te laden. Hij heeft de Belastingdienst aan de deur gehad omdat er geld blijkt te zijn verdwenen uit het bedrijf, en niet zo’n klein beetje ook. Maar hij weet van niets en leeft momenteel in een continue staat van paniek. De inspectie van de Belastingdienst heeft hem er fijntjes op gewezen dat hij hoofdelijk aansprakelijk blijft voor de financiële kant van het bedrijf, niet de accountant, die trouwens – net als het geld – spoorloos verdwenen is. Op dit moment gaat hij door een midlife crisis, hetgeen een unieke kans is om zich te herinneren dat dit maar een film is. Maar de kans is groot dat hij samen met zijn jonge, knappe maitresse naar het buitenland vlucht, alles en iedereen achter zich latend. Hij is zich nu aan het oriënteren of er een geschikt belastingparadijs is waar hij veilig een nieuw leven kan opbouwen...”

Ik weet even niets terug te zeggen. Holy crap... Is dit werkelijk normaal?

De stem gaat verder: “Het is in deze film allemaal heel normaal. In de zin van: het is de norm. Niemand weet het meer, niemand stapt op en verlaat de set”.

“Klinkt als een scene uit de serie Lucifer”. Ken je die? Die serie was een stuk beter dan deze film, kan ik je vertellen. Op een gegeven moment zegt Lucifer: “In de hel zijn vele kamers. Iedereen die er belandt krijgt zijn eigen kamer, waar hij steeds weer de meest afgrijzelijke scène uit zijn leven beleeft. Steeds weer, tot in het oneindige. Het is een ware hel... Maar de deuren van de kamers zitten niet op slot. Ze kunnen er elk moment uit, maar dat doen ze niet”.

Ik vervolg: “Het doet me denken aan de grot van Plato, waar de mensen die er zitten, vastgeketend zijn en hun hele leven lang kijken naar een schouwspel van schaduwen op de grotwand (die veroorzaakt worden door de vlammen van een vuur van waarachter het schaduwspel door iemand anders – noem hem of haar maar God – gecreëerd wordt. De mensen geloven dat de schaduwen op de wand echt de realiteit voorstellen. Ze gaan er helemaal in op. Ze hebben geen flauw idee dat het enige wat ze bezitten – tijd – door

hun vingers glipt. Ze verdoen hun tijd in een illusie. De ketens aan de enkels van deze mensen zitten niet op slot. Ze kunnen gewoon afgedaan worden. De mensen kunnen opstaan en de grot onderzoeken, ze kunnen zelf gaan nadenken en ontdekken dat hun 'realiteit' helemaal niet echt is! Ze zullen boos worden, verontwaardigd, en dan gaan ze verder op onderzoek uit. Dan ontdekken ze dat God helemaal niet God is, en dat ze gruwelijk verneukt zijn al die tijd. Misschien lynchen ze God wel, wie weet... Dan verlaten ze de grot en worden verblind door het daglicht: het schitterende, intense licht dat ze al die tijd niet zagen. Zoals Jed het zo mooi verwoordt: "Ze zagen al die tijd wat er niet was en zagen niet wat er wel was..."

"Ja", zegt de stem. "Zoiets is het inderdaad. Maar jij weet inmiddels net zo goed als ik dat de meeste mensen in Plato's grot daar braaf blijven zitten. Hun hele leven lang. Ze proberen de ketens niet uit. Ze gaan niet op onderzoek uit. En die paar die het wel doen, worden al snel teruggefloten door de rest en uitgemaakt voor extreem-rechtse, anti-semitische terroristen. Gewoon omdat ze zelf durven na te denken en ze de anderen vertellen wat ze hebben ontdekt. Dat wordt hen niet in dank afgenomen..."

"Hmm... nee, zoiets komt me bekend voor... Dus dan gaan ze in de grot maar weer lekker aan de gang met hun maitresse..."

"Inderdaad. Alles beter dan verstoten te worden uit de groep".

"En die paar die wel zelf nadenken en hun ontdekkingen delen? Die vervolgens hun middelvinger opsteken naar degenen die hen terugfluiten en uitschelden? Wat gebeurt er met hen?"

"Ook die blijven gewoon in de grot. Uitgestoten en eenzaam. Maar nog steeds in de grot".

"Mijn God, wat een triest bestaan...", zeg ik na een stilte en met dat zeurende gevoel dat het me ergens vaag bekend voor komt.

Wat een kut-film, wat een kut-droom, en wat een kut-grot! Maar ik begrijp het wel. Ik moet denken aan een citaat van Bertrand Russell in deel 3 van Jed's trilogie:

"Er is niets op aarde waar mensen banger voor zijn dan voor het denken - meer dan voor verval, zelfs meer dan voor de dood. Denken is subversief en revolutionair, vernietigend en verschrikkelijk; denken is genadeloos ten opzichte van voorrechten, gevestigde instituties en comfortabele gewoontes; denken is anarchistisch en wetteloos, het trekt zich niets aan van autoriteit en de beproefde wijsheid der eeuwen. Denken blijkt in de put van de hel en is niet bang. Het ziet de mens, een onbeduidend stofje, omgeven door peilloos diepe stilten, maar gedraagt zichzelf fier en zo onaangedaan als of het de Heer van het universum is. Het denken is groots en vlug en vrij, het is het licht van de wereld en de grootste glorie van de mens. Maar wil het denken in het bezit komen van velen en niet het voorrecht zijn van enkelen, dan moeten we de angst achter ons laten. Het is angst die de mensen tegenhoudt - angst dat hun diepgekoesterde overtuigingen waanideeen blijken te zijn, angst dat ze de instituties waar ze hun leven op baseren gevaarlijk zouden kunnen zijn, angst dat zijzelf wel eens minder respect zouden verdienen dan ze zelf dachten".

Ze blijven liever voor altijd in de grot...

Ik heb het toch ook gemerkt met de Val van de Cabal en Sequel? Miljoenen mensen hebben hem gezien, maar waar blijft die Honderdste Aap? Er zal nooit iets veranderen...

"Ben je verbitterd?", vraagt de stem.

"In de droom wel. Uit de droom niet".

"En wanneer je lucide bent in de droom?"

"Dan... hmmm... ik zit een beetje op de wip. Een deel van mij is niet verbitterd, want die weet immers dat het allemaal niet echt is. Dus waarom zou ik er emotioneel in opgaan? Maar het blijft een beetje... rationeel, weet je? Ik heb hem nog niet helemaal getackeld, merk ik. Want deep down weet ik nog niet zo zeker of ik wel droom. Als ik het echt zeker wist, zou ik immers wel met camper en al dat ravijn inrijden, maar ik doe het niet. Het is me te link want, verdomme, wat lijkt het allemaal echt! En dan slaan dus die emotionele tentakels toe en tja... dan ben ik verbitterd".

Het blijft langere tijd stil en ik kijk peinzend voor me uit. Claudy ligt lekker tegen me aan en knort tevreden. Zij heeft geen enkele moeite met deze droom, of film, of realiteit. Als zij maar haar eten en water op tijd krijgt, haar aandacht en liefde, en als ik op tijd haar laat plassen en poepen, is ze intens tevreden. Waarom kan ik niet zo zijn? Waarom moet het weer anders? Moeilijker?

“Tja, je bent nu eenmaal geen hond. En bovendien, een normaal mens was je eigenlijk ook nooit, wees eerlijk. Als kind al testte je de leraren uit tot hoever je kon gaan wanneer je ze niet mocht, weet je nog? Die keer dat je persé een toonladder op je blokfluit moest-en-zou spelen? Dat Corinne uit haar klas gehaald moest worden om je tot ‘rede’ te brengen? Waarna zij, na veel pogingen, moest concluderen dat het echt het beste voor iedereen was om je gewoon even die toonladder te laten fluiten, hetgeen je triomfantelijk deed waarna de rust in de klas kon terugkeren? Hoe oud was je? Negen?”

“Dat was een invaljuf en ik vond haar stom”.

“Ja, en dat heeft de hele school geweten...”

“What’s your point? Iedereen is wel eens opstandig”.

“Mijn punt is dat je altijd anders was. Niet altijd vervelend hoor! Je praatte met de dieren en ging huppelend door het leven. Je redde verdrinkende insecten uit waterplassen en zwembaden. Je beschermde andere kinderen die gepest werden. Je was over het algemeen een bijzonder lief kind. Maar wel anders. Weet je nog dat je altijd psychologische testjes deed bij mensen? Je was non-stop bezig om te kijken hoe volwassenen zouden reageren als je iets onverwachts deed”.

Ik herinner me ineens een voorval toen ik samen met Corinne bij mijn grootouders logeerde. Hun huis lag aan de snelweg en je kon daar onderdoor via een klein tunneltje. Ik was – schat ik – een jaar of zeven, acht. “Precies”, zegt de stem. “Dat dus. Je zei ineens tegen Corinne en vervolgens, op haar aandringen, tegen je oma dat een vreemde man in het tunneltje had geprobeerd je mee te lokken met een verhaal dat hij puppies had aan de overkant van de snelweg”. Paniek in de tent! Jij observeerde alleen maar. Tot Corinne zei: “Janet, als je dit verzonnen hebt, moet je het nu zeggen. Anders belt oma de politie”.

“Ik was tevreden met de uitkomst van het experiment en heb inderdaad toen toegegeven dat ik het verzonnen had... Ik herinner het me!”

“Precies. En zo iets flikte je later ook regelmatig, toen je allang volwassen was. Weet je nog die keer tijdens die hunebedden trip? Een bus vol met mensen en jij moest zo nodig na elk hunebed van plaats veranderen om te kijken hoe de mensen zouden reageren”.

“Ja, maar dat was ook echt totaal gestoord! Ze keken stomverbaasd dat ik op hun plek zat! En als ik hen er fijntjes op wees dat hun naam niet op de stoel stond en dat er geen persoonlijke bezittingen op waren achtergelaten, en dat ik het dus redelijk vond om die plek in te nemen, ontstond er woede en paniek. Het was heel leerzaam en vermakelijk”.

“Voor jou ja, maar verder voor niemand”.

“Bert vond het ook grappig”.

“Bert is net zo gestoord als jij en dat weet je”.

“Hmmm...”

Inmiddels is het avond geworden. Ik sta op een leuke en goedkope camping op de filmset in het eerder genoemde dorp, waar vandaan ik direct naar het strand loop. Terwijl ik door de branding loop, steekt er vanuit het niets een storm op.

“Zie je wel dat het een droom is? Dit gebeurt nooit in het echt hoor”, zegt de stem. “Jij was goed gehumeerd en het weer was prachtig. Maar op het moment dat je in je ego schoot en er een heleboel boosheid uitkwam, stak die storm ineens op. En vervolgens, toen de ergste woede eruit was, ging de wind liggen, terwijl het volgens de voorspellingen nog veel erger wordt vannacht. Of denk je soms dat dit allemaal toeval is?”

Maar mijn ego is er met me vandoor gegaan en ik ben nog steeds boos. Boos omdat ik wederom in een ongelijkwaardige relatie ben gestapt. Boos omdat ons werk geen echte zoden aan de dijk heeft gezet. Boos dat het Universum me geen rust gunt en steeds weer grasmaaiers op me af stuurt.

Jed, help! Hoe kan het zijn dat ik zo deze emoties ingesleurd word terwijl ik WEET:

1) dat dit een droom is, een illusie;

2) dat IK BEN het enige is wat ik zeker weet en wat waar is, en dat ik verder helemaal niets weet.

Identificeer ik me dus nog steeds met Janet Ossebaard? Ja, dat moet het wel zijn. Dat is dan immers het enige wat over blijft. Dank u wel meneer McKenna, voor uw snelle reactie op mijn schrijven...

Ik identificeer me op die momenten absoluut nog volledig met Janet Ossebaard, de maker van de Val van de Cabal. Zij heeft recht op de royalties van haar werk, die ze tot nu toe nog niet heeft gekregen. "Maar dat is toch ook terecht? Moet ik dat dan maar laten zo? Moet ik zo over me heen laten lopen? Waar ligt dan de grens?", denk ik hardop.

"Er is geen grens", klinkt de stem. "Het is òf het ene paradigma, òf het andere. Het is niet 'en en'. Als jij kiest voor het droomparadigma, dan is er inderdaad een grens die je mag trekken. Binnen dat paradigma heb je inderdaad recht op de opbrengst van je werk. Maar ik heb van jou begrepen dat je wilt kappen met dat paradigma, nietwaar?"

"Ja, dat klopt".

"Dan is er geen grens. There is no spoon... Er is alleen maar de illusie van een grens. Er is alleen maar de illusie van de Val van de Cabal. Er is alleen maar de illusie van Janet Ossebaard: graancirkelonderzoeker, lezinggever, auteur, producent, scriptschrijver en gezocht extreem-rechtse anti-semitische terrorist. Dat laatste wist je al, maar die eerste omschrijvingen in het rijtje? Weet jij ten diepste al dat dit echt maar bij elkaar gedroomde onzin is? Een illusie die elk moment uit elkaar kan knallen, zodra de dromer – jij dus – eindelijk wakker wordt?"

Ik ben stil. Ik realiseer me hoe enorm gehecht ik ben aan de droomstaat-personage-identificatie met Janet Ossebaard. Dat is het 'm: ik ben er zo aan gehecht!

"Laat maar los. Het is nep, het is een zeepbel. Binnen het door jou verkozen paradigma is er geen plaats voor die illusie..."

"Maar wat blijft er dan over?"

"Niets. Niemand. En dat is nou precies waar je zo bang voor bent. Het diepe ravijn van nietsheid. Nothingness..."

"Dus ik kies liever voor ruzie en strijd dan voor rust en harmonie in een ander paradigma?"

"Ja, dat doe je op zo'n moment".

Ik weet dat het waar is. Wat ontzettend pijnlijk om dit te moeten constateren...

Ik ben als de dood om Plato's grot te verlaten, om de vrijheid werkelijk te omarmen.

Ik blijf liever vastgeketend zitten wachten op mijn dood... en in de tussentijd voer ik strijd in een illusie die zich afspeelt als schaduwen op de wand van de grot. En daar ben ik nou zo vreselijk aan gehecht?

Wat een sukkel ben ik, wat een loser...

Later op de dag check ik mijn Telegramberichten en zie dat Cyn screenshots heeft gemaakt van onze verdiensten en dat ze gewoon mijn deel heeft overgemaakt. Waarom kon ik verdomme niet gewoon het vertrouwen in haar vinden? Waar had het zich verstopt? In één van mijn bijnieren of zo? In mijn blindedarm? Net zo blind als de rest van me? Ik voel een intense walging van mezelf en van deze droom. Maar hoe word ik in vredesnaam wakker...?

BLOG 4, 12 mei 2023

Zijn jullie klaar voor deel 4? Daar gaan we!!

8 mei. Ik sta op een camperparkeerplaats op drie kwartier rijden van de camping. Verder kwam ik niet. Ondanks de rechte snelweg vond Claudy het helemaal niets en besloot de drama queen uit te hangen. Ze piepte en hijgde en probeerde zich van de bank in het gat bij de zij-uitgang te werpen. De hoogste val die ze maar kan maken in deze kleine camper. Ik brulde NEE! en AF! naar achteren en nam de afslag die er direct was. Is dit één van die partronen waar Jed het over heeft? Ik denk het wel. Het was dus perfect en ik moest die afslag nemen in plaats van doorrijden van Gijón. En Claudy hielp me dat partoon te zien. OK...??? Iets in mij denkt: "Het zal wel..." Ik realiseer me dat dat niet bepaald de kant is die mij op dit pad zal helpen...

Die afslag was *Ribadesella*. Daar had ik de laatste keer met Cyntha een heerlijke tijd. En deze parkeerplaats deden we toen ook aan. Hij is groot, stil, gratis en vlak bij de zee. Viva España! Het ruikt hier schoon en naar Eucalyptusbladeren. Claudy is (gisteren ook al) opmerkelijk actief en blij. Ze wil continue wandelen en legt prima stukken af! Haar linkeroog deed gisteren iets wat leek op een scène uit *Alien*: een stukje begon op te zwellen en werd een bolletje. Na ongeveer een half uur was het zo groot als een flinke maiskorrel, maar dan perfect rond. Het leek wel een oog op een oog. Ik dacht dat het uit elkaar zou knappen maar in plaats daarvan werd het gewoon uit het oog gewerkt door het oog zelf. Een oog in een oog; een droom in een droom. Toen ik het er zo vanaf kon pakken, bleek het kijhard te zijn. Kijhard en melkachtig wit. Zoiets had ik nog nooit gezien en ik realiseer me nu dat dit alleen in een droom kan gebeuren. Dat zijn van die dromen waar je de perfecte kans om lucide te worden voorbij laat gaan, waarna je denkt – wanneer je je bed verlaat – "Wat een gemiste kans! Hoe kon ik dat nou niet zien? Dat soort dingen zijn de perfecte clues om te weten dat het niet echt is! *Damn!*"

Maar ook in deze droom liet ik die kans aan me voorbij gaan en ging de onderzoeker in mij – gevuld met een mengeling van afgrijzen en nieuwsgierigheid – meteen aan de slag met de analyse van het oogbolletje. Pas nu ik dit typ, rolt het uit mijn vingers in dit document...
De kracht van het schrijven.

"Een pen in je hand houden betekent oorlog voeren", zei Voltaire.

Een ander ding dat ik me ineens herinnerde toen ik wakker werd en nog wat lag te mijmeren in bed, was dat ik vroeger geen onderscheid kon maken tussen dromen en waken. Hoe kon ik dit vergeten zijn? Toen ik een puber was en chronisch depressief werd, en mijn moeder gek van me werd omdat ik er als een verwarde zombie bijliep, vooral 's morgens vroeg. Ik riep wel eens wanhopig uit: "Ik heb heel naar gedroomd maar er was geen verschil met het nu! Alls was zo echt en het loopt door in het nu! Hoe kan ik nou onderscheid maken als er geen verschil in echtheid is? Hoe kan ik nou die nare droom van me afschudden als alles in elkaar over loopt?!" Mijn moeder begreep er helemaal niets van en dacht waarschijnlijk dat het bij de pubertijd hoorde. Maar het ging door, ook toen ik al in de twintig was en op kamers woonde in Groningen waar ik studeerde. Het verziekte mijn leven. Mijn God, hoe kon ik dit vergeten zijn?! Mijn hele leven heeft in het teken van dit pad gestaan!! Maar ik snapte er niets van en mijn omgeving zei alleen maar dat ik aan de anti-depressiva moest, hetgeen ik braaf deed. Het leven werd er inderdaad makkelijker door, maar het knagende gevoel dat er iets niet klopte bleef. Was ik Jed toen maar tegen gekomen...

Af en toe riep ik tegen mijn moeder (ik stond in de keuken, alle details komen terug terwijl ik dit als een razende typ): "Mijn leven is een hel! Je hebt geen idee hoe het is om niet te weten wat echt is, waar de droom eindigt en dit alles hier begint!" OMG... het was er altijd al!

Toen mijn vader op sterven lag in het ziekenhuis in Deventer, kreeg hij morfine. De hoeveelheid werd langzaam opgevoerd tot hij niet meer wakker zou worden. (Of dus juist echt wakker zou worden...) Af en toe werd hij 'wakker' en dan was hij totaal in paniek. Een bijwerking van de morfine. Dan sprak ik zachtjes tegen hem en hield zijn hand vast. "Het is OK pap, je bent veilig. Ik ben het, Janet. Je dochter, weet je nog?" Hij keek me dan stomverbaasd aan en zakte weer weg in een diepe slaap. Ik herinner me dat ik tegen mijn moeder zei: "Mocht hij hier levend uitkomen, heeft hij nog een lange weg te gaan om de droomstaat van de wakkere staat te onderscheiden. Dat is echt een hel..."

Wist ik veel wat ik zei. Ik refereerde slechts aan mijn situatie van voor de anti-depressiva...

Dit is inderdaad echt een hel. Tenzij je je nergens van bewust bent en gewoon maar doorgaat in dit leven, deze droom, deze film, deze rat-race. Zodra je een glimp opvangt van de werkelijke werkelijkheid, word je terug gefloten door je omgeving. Je wordt op het matje geroepen door je baas, je partner, je ouders, je

leraren. Iedereen doet mee om iedereen in het gelid te houden. Je mag vooral niet wakker worden. *The biggest conspiracy ever...*, gaat er door me heen. Hier is de Cabal niets bij. Vergeleken hiermee is de Cabal *peanuts*. Appeltje eitje.

Maar je kunt er met niemand over praten. Want iedereen kijkt je aan alsof je totaal gestoord bent. "Jij? Jij leeft in een hel? Ben je wel goed bij je hoofd?! Je bent wereldberoemd, je hebt de meest bekeken docu's allertijden gemaakt, je hebt de hele wereld rond gereisd waarvan het meeste ook nog eens door anderen betaald werd omdat je uitgenodigd was om lezingen over graancirkels te geven, je hebt vier succesvolle en prachtige boeken geschreven, je eigen uitgeverij opgezet, je eigen informatiecentrum gehad, je bent uitgekotst door politiek Den Haag, wat wil je nog meer??? Je bent gewoon een verwend nest! Moet je jezelf nu eens zien: je bent zo vrij als een vogel, je hoeft aan niemand verantwoording af te leggen, je hebt geen enkele verplichting in je leven, geen agenda, geen deadlines. Je kunt gaan en staan waar je maar wilt. Je loopt door de branding van de Spaanse golven met je hond. Je bent op je 56ste met pensioen en de wereld ligt aan je voeten. En dit noem jij de hel?! Wat mankeert jou?" Nee, hier kun je echt met niemand over praten... En dat snap ik. Want in de droom heb ik het verdomd goed voor elkaar en heb ik niets te klagen. *Maar het is en blijft een droom, motherfuckers!!!*

Iedereen mag me een verwend nest noemen. Het interesseert me echt geen ene malle moeder. Dit is mijn pad. En mijn pad bewandel ik *alleen*.

Vannacht droomde ik dat ik met Bert op reis was. We hadden allebei Jed's boeken gelezen en wilden uit de droom breken. We zaten in een prachtig hotel voor een paar nachten. Maar terwijl ik bij de receptie aan het uitboeken en betalen was, staarde Bert als een zombie voor zich uit. Hij was de laatste twee dagen heel vreemd in zijn gedrag, totaal gedissocieerd en stil. Hij beantwoordde mijn vraag niet wat er in vredesnaam met hem aan de hand was. Uiteindelijk riep ik uit: "Ik wil alleen verder reizen! Ik wil niet meer met jou verder, ik word gestoord van je!" Hij keek me leeg aan, draaide zich om en liep weg in de richting van de kamer die we niet meer hadden. Ik riep hem na: "Je had niet naar die vrouw moeten luisteren! Ze heeft je betoverd, gehypnotiseerd! Je bent jezelf niet meer! Weet je überhaupt nog iets van Jed's woorden?!" Maar hij liep door, hij keek niet eens om. Ik realiseerde me dat het echt voorbij was en dat ik er vanaf nu helemaal alleen voor zou staan...

Pas nu ik dit typ snap ik dat 'die vrouw' Maya was. De bewaakster van de droomstaat, de Godin van de Illusie. Ik kan haar zien glimlachen en denken: "Zo, die heb ik. Netjes op zijn plaats waar hij hoort". Maya, mij krijg je niet meer. Je bestaat niet eens. Na al die jaren begin ik eindelijk iets te zien van wat echt is en wat niet. En jij kunt de pot op. Ik ben. Jij niet".

Schrijven, schrijven, schrijven. Spirituele Autolyse. Ik begin steeds meer te vermoeden dat Jed gelijk heeft. Je *moet* het opschrijven. Het is de enige manier. Alles wat hierboven staat was ik vergeten, maar terwijl ik schrijf rolt het er vanzelf uit. Alsof iemand anders het overneemt en precies dat op papier zet wat noodzakelijk is.

Nu ga ik ontbijten en dan verder naar de reparateur. Het zal hooguit een uurtje rijden zijn. Ik vraag me nu pas af wat ik moet doen met Miems als ik daar ben. "Dat zien we dan wel weer", hoor ik als het ware in mijn hoofd. Het zijn geen woorden die ik echt hoor, maar het is ook geen gedachte. Het is een soort *weten* dat zich in een flits aandient. Dit soort weten is er al voordat de vraag zich heeft geuit. Het gaat dus voorbij tijd. Hmm...

Inmiddels is het rond enen. Claudy en Miems geven beiden duidelijk aan dat ze niet weg willen (Miems gaat ervandoor en Claudy probeert zich weer in het gat te werpen), dus ik geef onmiddellijk toe. Ik zwaai Miems uit met de woorden "Niet met vreemde honden meegaan!" en leg Claudy buiten op haar schapekleed met een bak water naast haar. Ik denk aan de woorden:

"In mijn wereld gaat nooit iets verkeerd" van Nissargadatta Maharaj.

Zo ga ik vanaf nu de wereld om me heen bekijken.

Het zal mij benieuwen of ik dat ook nog kan beamen wanneer het universum weer eens een grasmaaier naar me toe gooit.

Mocht u nu trouwens denken: "Goh, wat is die Janet toch wijs en wat heeft ze veel gelezen!", dan moet ik u teleurstellen. Ik ben noch wijs, noch heb ik veel gelezen. Deze citaten jat ik uit de boeken van Jed. Aan mij is verdomd weinig origineel.

9 mei. Uiteindelijk zijn we toch bij de reparateur beland. Claudy en Miems gaven zomaar ineens groen licht en daar gingen we. De hele rit plus het de reparatie van de pomp verliepen vlekkeloos. Onvoorstelbaar mooi in de flow. Miems gedroeg zich voorbeeldig en bleef braaf liggen zodat de technische meneer zijn ding kon doen. De pomp kostte 160,- en samen met de arbeidsloon was ik 224,- kwijt. Grappig detail: het rode knipperlichtje gaf helemaal niet de storing aan maar stond er volledig los van. Het betekende slechts dat de tank met grijs water vol zat...

De monteur wees op scheurtjes in mijn rechter voorband. "Rij voorzichtig en laat hem wisselen. Dit is niet veilig". Daarvoor moet ik naar een 'taller', een echte garage. OK... Ik kon het aanhoren met in mijn achterhoofd dat in mijn leven niets verkeerd gaat en reed vanaf dat moment op de snelweg nog maar 100, soms 90, in plaats van de gebruikelijk 130. Heerlijk! Vertragen hoort bij dit proces. Dat is me nu wel duidelijk.

"*Geduld en vertrouwen*", zegt Jed. Dat is wel nodig, want Miems is er vandoor en ik begin me zorgen te maken. We staan inmiddels op een nieuwe plek, op mijn mooiste-plek-van-de-hele-wereld: Guadamía., de plek van het roodborstje. Gisteravond in een opwelling naar toe gereden omdat ik de spraakwaterval van twee Spanjaarden naast me ineens zat was. We kwamen op deze goddelijke plek aan toen het schemerdonker was. Miems ging op onderzoek uit, zoals ze altijd meteen doet, maar meldde zich na een paar uur, Ze sprong via de spleet in de schuifdeur naar binnen, at wat brokjes en sprong vervolgens op bed om lekker tegen me aan te gaan liggen spinnen en snurken. Maar vandaag is ze al uren weg en dat doet ze overdag eigenlijk nooit. Het waait khard en ik maak me een tikkeltje zorgen. "*Geduld en vertrouwen*"...

Niets in mijn wereld gaat verkeerd. Of ze nu terugkomt of niet. Het is perfect en het zou niet anders kunnen lopen in deze droom dan zo. Dat het een droom is, werd weer eens heel duidelijk toen ik met Claudy in het gras lag en naar de wolken keek. Ik merkte dat er drie lagen waren: de bovenste laag ging razendvlug naar rechts, de middenlaag hing doodstil en de onderste laag ging snel naar links. Mijn ego vertelde me snel dat dit te maken had met luchtlaagthermie, maar iets in mij moest erom lachen en zei: "Nee sukkel, dit is een droom, het is niet echt! Hoe kun je hier nou intrappen?! De middenlaag kan onmogelijk helemaal onbeweeglijk daar hangen, het is dus een clue! Word lucide, dombo!" Het was alsof ik naar een tweedimensionale 3D-kaart keek. Als ik maar lang genoeg scheel keek, zag ik spontaan 3 lagen ontstaan. Ik voelde dezelfde OH en AH's als bij dit soort kaarten. Er was wederom geen enkel verschil...

Ik type dit op mijn laptop en terwijl ik naar buiten kijk door de voorruit, ziet ik dat de twee picknicktafels perfect zijn uitgelijnd aan de horizon. Dat is schier onmogelijk, bedenk ik me lachend. De kans dat dit zo is, precies op alleen die ene plek waar ik zit, op die ene plek waar ik mijn campertje heb geparkeerd... die kans is eigenlijk nul. En toch is het zo. Dat is dus wat Jed bedoelt met: de observator, het observeren en het geobserveerde worden één en dezelfde. Dat is de geïntegreerde staat. Niet dat ik daar al ben, maar hij komt wel stukje bij beetje dichterbij. De dromer, het dromen zelf en het gedroomde zijn één. *There is no spoon...* Maar mijn wijsheid neemt af naarmate de uren verstijken. Miems, die nooit de wandelingtjes met Claudy overslaat, die altijd jengelt om nog meer brokjes, is weg. Het is weleer voorbij haar etenstijd. Ik heb al uitgebreid gezocht, geroepen en gefloten, ik heb talloze toeristen in drie verschillende talen gevraagd of ze een kat hebben gezien. Niets. Geen enkel levensteken. Dit is zooo niet-Miems.

Een deel van mij is misselijk van de ongerustheid. Zij en Claudy zijn de laatste twee schatten in mijn leven. Moeten die nou ook weg? Moet het echt nog eenzamer?

Maar een ander deel denkt: "Als dit een droom is, wat het overduidelijk is, dan is het zinloos en dom om mij er emotioneel in mee te laten slepen. Wat doe ik in zo'n situatie? Dan ga ik zitten en ik wacht. Ik wacht tot ik wakker word. Niet tot Miems terugkomt, maar tot ik wakker word". Dus dat doe ik nu.

Bovendien: *It makes no sense.* Alles binnen de droom verloopt volgens Jed volgens vaste patronen en wetten. Die worden nooit gebroken door het Universum. Dus waarom zou Miems wegblijven? Om mij nog vrijer te maken? Onzin. Ze heeft gisteren in de garage laten zien dat ze elke situatie aankan en mij totaal vrij laat in die zin. Ik kan elke kant met haar op. Dus ze is geen ballast voor me in dit proces. Wat kan het nog meer zijn, dat er baat bij heeft om haar weg te laten blijven? Ik kan werkelijk niets bedenken.

Dus heb ik geduld en vertrouw ik erop dat ze zometeen gewoon weer mijn droom binnenloopt, miauwend om brokjes. En tot die tijd wacht ik net zo lang tot ik wakker word.

Maar buiten begint het te regenen. De wind striemt en mijn hart huilt om Miems...

En toen gebeurde er iets moois. Ik dacht lang na over alle signalen eerder op de dag. Dit was echt zonder twijfel een droom. Dus ik lag gewoon in een andere dimensie lekker te slapen en deze droom te dromen.

Waarschijnlijk nog op de Huurne in mijn stacaravan, omringd door mijn stenen en lekker zacht in mijn uitermate comfortabele bed onder mijn perfecte dekbed op mijn grandioze kussen. En dit is wat ik droom. Dan heb ik maar één opdracht: **ervoor zorgen dat ik lucide blijf**. Net zolang tot ik wakker word. Ongeacht waar Miems is, ongeacht of ze wegblijft of terugkomt. Een droom is een droom. Het is gewoon weer een herkansing voor hetzelfde examen: de variatie op "Claudy is zoek". Dit examen heet: "Lucide blijven in de droom waarin Miems zoek is". En ik zwoor dat ik zou slagen!

Ik pakte een schapenkled en begon het te kammen. Daarna nog één en nog één. Al die tijd voelde ik me rustig en prettig. Er was geen ongerustheid, alleen maar stilte en vrede. Ik weigerde gewoon deze situatie te verstoren met mijn emoties die alleen maar gebaseerd zouden zijn op angst. Alleen een blinde sukkel zou dat doen.

Ik zag een paar keer Miems als het ware voor me, hoe ze miauwend aan kwam lopen en naar binnen sprong om lekker te eten. Ik zag dat ik niet verbaasd of opgelucht zou zijn. Waarom zou ik dat in Godsnaam zijn als dit niet echt is? Als het *poef weg* is wanneer ik wakker word?

Op de laatste stroom van de laptop luisterde ik naar ABBA: "*Is this real or is it just a dream? Is it true I'm an eagle? Is it true I can spread my wings...?*", een intuïtief gekozen nummer. Ik had geen idee dat ze die eerste regel zongen...

Iets voor tien en vier schapenkleden later besloot ik dat het genoeg was voor vandaag, Mijn hand deed pijn van het kammen en ik moest nodig plassen. Ik stond op, deed de schuifdeur open en voilà: daar kwam Miems aanlopen. Ze zat er niet al een poosje te wachten, ze kwam werkelijk net aanlopen. En, inderdaad: ik was noch verbaasd noch opgelucht. Het was meer zo van: "Ja, wat verwacht je dan?"

Ik aaide haar, praatte tegen haar en gaf haar eten. Ze mekkerde als een gek en zag er magerder uit. Ze had dus een zware dag gehad in de droom. Misschien had ze besloten terug te lopen naar de vorige plek en had ze halverwege bedacht dat dit toch wel verrekte ver was en was ze omgekeerd? Of misschien had ze al die tijd vanuit een struik zitten blazen naar een andere kat? Aan haar gedrag te zien was het dat laatste. Ze wou meteen weer naar buiten met een hard zwiepende staart. En ik liet haar gewoon weer gaan.

"IK BEN GESLAAGD!", jubelde ik van binnen. Jed zou trots op me zijn. Maar who cares? Jed bestaat waarschijnlijk niet eens? Hahahaha!!! Niets maakte wat uit, helemaal niets. Niet waar Miems al die tijd was geweest, noch hoeveel kleden ik had gekamd. (OK, vier van de zes...) Het enige dat relevant was dat ik geslaagd was. En ik zwoor: "In deze droom blijf ik lucide".

Ik herhaalde het wel tien, twintig keer. **In deze droom blijf ik lucide. Net zolang tot ik wakker word.**

10 mei. Met Miems aan mijn zijde sliep ik heerlijk dwars door de nacht. Ik had me wel gerealiseerd dat dit geen fijne plek voor haar was. Wel voor mij en voor Claudy, maar niet voor haar. Het was er open en boomloos, zelfs zo goed als struikloos. Voor haar niet bepaald veilig. Ze kon elk moment door een hond worden gegrepen zonder dat ze kon vluchten. En dus had ik besloten om de volgende ochtend vroeg op te staan en te vertrekken.

Ik werd zowaar vroeg wakker (zeer uitzonderlijk voor mij). Om half zeven ging mijn eerste oog open, om kwart voor zeven mijn tweede, om zeven uur stond ik op en om kwart over zeven reed ik weg. Miems was boos dat ze niet eerst nog even naar buiten mocht, en plaste op één van de mooi gekamde kleden. In deze lucide droom kon ik er alleen maar om glimlachen. Lekker belangrijk...

Terwijl ik luisterde naar het eerste nummer dat de CD speler koos, verwonderde ik me over de perfectie van het Universum en de rol die ik erin speel, als ik de signalen maar zie, de patronen waar Jed het over heeft. Als ik maar oplet en mee beweeg. Haley Reinhart zingt over Maya. *Spiderweb* heet het nummer. Ik heb het een dag of wat geleden gedownload, samen met een heel scala van haar repertoire. Ik hou zo van haar stem. Zo zuiver, zo perfect. En uitgerekend dit nummer gaat over haar als spin, over hoe ze mensen in haar web lokt met haar sexy stem en haar prachtige beloftes. En ze weet: niemand ontsnapt. Als we eenmaal in haar web zitten, blijven we daar voor altijd zitten. We kunnen geen kant meer op. Nou Maya, ik dus wel hè?! Ik ben uit je kleverige rotweb en ik keer er nooit meer naar terug! Ik Ben, en jij niet! Ha!!!

Ik had geen idee waar ik heen ging maar liet me leiden. Blijkbaar spelen (net als muziek) wilde planten daarin een rol: een orchidee als ik moet afslaan, een akelei bij een kruising, en uiteindelijk – op de plek van bestemming – een grote hoeveelheid Helleboris planten. Ik groette ze zoals ik altijd deed, in elk tuincentrum

en bij mij in de tuin: "Hello Boris!" en wist dat alles klopte. "In mijn wereld gaat niets verkeerd". Ik begin er eindelijk echt van doordrongen te raken...

En nu zit ik in een berghut in de *Picos de Europa* aan een biertje om half 11 's morgens! Wat maakt het uit als het toch maar een droom is! Eerst stond ik enige tijd aan *Lago Enol*, een prachtig meer waar het – afgezien van de eeuwige koeibellen – heel stil was. Ik denk dat ik daar overnacht. Miems en Claudy vonden het er meteen heerlijk! Daarna zijn we doorgereden naar *Lago Ercina*: veel drukker en toeristischer. Geen plek voor de nacht maar perfect om mijn laptop op te laden onder het genot van een biertje! Zodra ik 100% heb, vertrek ik weer. Terug naar de koeien en het andere meer. God, wat is het hier mooi. En ook in deze droom is Claudy er nog steeds. *Life is fucking great, my friends!*

Dus... nog maar een biertje en een portie Chorizo. "Ja maar, je bent toch vegetarisch?" "Niet in deze droom, pannekoek!"

Ineens (tijdens het verorberen van een veel te grote portie Chorizo voor één persoon) herinner ik me weer iets: ik deed vroeger heel vaak experimenten waarin ik een dag lang alles beschouwde als ware het een droom. Ik deed het al toen ik nog in Groningen woonde!

En nog iets: ik verwisselde regelmatig van identiteit, gewoon om te kijken hoe het zou voelen om een totaal ander persoon te zijn, met een geheel andere identiteit! Ik veranderde dan mijn naam evenals mijn beroep. Toen ik met Walter naar Terschelling ging en we daar mensen ontmoeten op de camping die wilden weten wat we in het dagelijks leven deden, zei ik: "Ik ben chauffeur voor call-girls". Ze keken me met open mond aan. Walter probeerde zijn lachen in te houden. "Wat kijken jullie nou raar? Ik ben zelf geen call-girl hoor, ik rij ze alleen maar naar klanten toe". "Oh echt? Maar hoe gaat dat dan?" "Gewoon, ik krijg een opdracht om een dame naar een bepaald adres te rijden. Dat doe ik en dan wacht ik buiten tot ze klaar zijn en dan rij ik haar weer terug". "Jemig, maar is dat niet gevaarlijk?" Nee hoor. Ik wacht en als ze niet terug is binnen de afgesproken tijd, dan bel ik voor back-up en dan komen er twee zware jongens, type uitsmijter. Eerst bellen ze netjes aan, maar als er niet snel open gedaan wordt, dan trappen ze gewoon de deur in", legde ik nonchalant uit. Ik had dan gewoon geen zin om over mijn bedrijf te praten en bedacht ter plekke wat.

Nu zie ik dat dit allemaal voorbereiding was. Voorbereiding voor dit pad. Maar wist ik veel? Nu ben ik teveel geïdentificeerd met Janet Ossebaard en dus bedenk ik andere identiteiten. Op campings, bij de dierenarts. Steeds een andere naam, een ander beroep. Om los te komen van die Ossebaard! Op de vorige camping sprak de buurvrouw mij aan en was ik ineens een (inmiddels gepensioneerde) medewerker van het Ministerie van Landbouw. In een droom kan dat allemaal. Ik heb het altijd al gedaan...

11 mei. Bijzonder hoe de vorige avond verliep. Ik was trug gereden naar Lago Enol en verder over een klein, smal, rotsachtig weggetje het Natuurpark in. Uiteindelijk kon ik echt niet verder en parkeerde ik de camper. Het was er schitterend! Uitzicht op de hoge bergtoppen, omgeven door rotsen en – natuurlijk – koeien met bellen om hun nek. Ik kon er alleen nog maar om glimlachen en vroeg me af of dit nou ook een teken van het Universum was om te vertrekken. Of om juist niets te doen en alleen maar te observeren wat het met me deed. Terwijl ik daar over nadacht verscheen om een uur of zeven een parkwachter die heel vriendelijk naar het bordje 'verboden te overnachten' wees. Ik knikte vriendelijk terug. Hij reed weer weg en ik dacht: "Nu kan ik twee dingen doen. 1: denken "Hij heeft zijn taak erop en gaat lekker naar huis dus ik kan hier gewoon blijven" of 2: ik vertrek en laat me leiden naar een volgende perfecte plek". Op dat moment begon een kalfje aan mijn camper te likken, hetgeen een grappig, schrapend geluid gaf. Vervolgens gebruikte haar moeder het trapje achterop om haar horens bij te vijlen. Ik schoot in de lach en besloot voor optie 2 te gaan.

De weg terug naar de bewoonde wereld ging langzaam vanwege de vele haarspeldbochten. Ik probeerde zo langzaam mogelijk te rijden, zodat Claudy en Miems niet te misselijk zouden worden en deed er uiteindelijk ruim een uur over. En nu sta ik op de meest perfect gemanifesteerde plek ooit: een enorme parkeerplaats die helemaal leeg is. Het ligt van de weg af, afgeschermd door een riviertje en grote braamstruiken en bomen waarin veel vogeltjes zitten die hun prachtige gezang laten horen. Het denk dat het hier in de zomer druk is, met toeristen die zich hiervandaan in bussen laten vervoeren de bergen in. Maar nu is het er muisstil. Geen grasmaaiers en geen koeibellen! Miems vindt het geweldig. Ze is veilig en momenteel actief op zoek naar muizen en vogeltjes. Claudy ligt naast me te slapen. En niet ver hiervandaan is een dorp waar ik boodschappen kan doen, maar dat heb ik de komende dagen nog niet nodig. Stroom kan ik overal krijgen want langs deze weg staan veel restaurantjes, en mijn watertank is zo goed als vol. Ik zou het fijn vinden als we hier een dag of wat kunnen blijven staan, knipoog ik naar het Universum. Wie weet...

Ik laat geen moment onbesteed om na te denken over dit pad. Ik lees verder in Jed's derde boek en onderstreep elke zin die voor mij belangrijk is. Buiten breekt de zon door na een aantal regenbuien.

“Deze heuvels en bomen zijn een uitingsvorm van mijn bewustzijn”, realiseer ik me. “Want als ik dit allemaal droom, dan kàn het niet anders dan dat àlles om mij heen een reflectie is van *mij*”. Dan zijn dus inderdaad *observer – observation – observed* één en dezelfde. Het kan gewoon niet anders! Maar ik kan het nog niet *voelen*. Het is nog steeds cerebraal. Geeft niet. Goed begin.

“Dat betekent dus ook dat ik mijn omgeving bepaal. Compleet. Totaal. Helemaal en zonder uitzondering. Elke boom, elk vogeltje, elke auto die langsrijdt. Elke grasmaaier?” Ja dus.

“Dan kan ik dus ook manifesteren dat het hier stil blijft”. Ja dus.

Op dat moment komt er een auto aanrijden met een knoepervan van een caravan achter zich aan slepend. Hij rijdt tot vlakbij en ik kijk toe hoe hij een grote cirkel maakt en weer wegrijdt. “Cool”, denk ik hardop.

Ja dus!

Als dat zo is (en ik *weet* dat het zo is) dan kan ik maar beter me heel goed bewust zijn van wat ik denk en voel! Want zolang ik dualiteit ervaar (de bergen zijn mooi maar de 5G masten niet), manifesteer ik dualiteit. Dan creëer ik 5G masten. Theater *Props*. Niets meer en niets minder. Maar zolang ik denk: “Bah!” kom ik geen steek verder. Er is geen enkel verschil tussen de berg en de 5G mast. Beiden zijn gemanifesteerde uitingsvormen van mijn bewustzijn. Gestolde energie. *That's it*. Niets meer en niets minder...

Ik realiseer me dat ik al dagenlang geen 5G masten heb gezien. Waren ze er niet of zag ik ze niet?

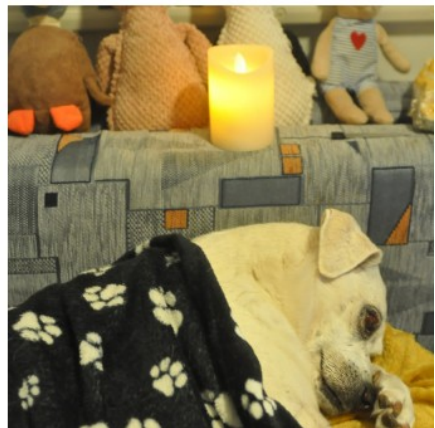
Het klinkt als de eeuwige filosofische vraag: als een boom omvalt maar niemand ziet of hoort het, is de boom dan wel gevallen? *Who cares!* Stomme filosofen met hun achterlijke en zinloze vragen. Noem mij één filosoof die verlicht werd door zijn gedachten. Precies. Nul. Lekker belangrijk dus, dat soort vragen...

De uren verstreken vandaag langzaam. Het is 20.20 uur volgens mijn reiswekkertje. De mooie getallenreeksen blijven zich voordoen, de hele dag door en al dagenlang. Ik kom tot rust: geen zoek meer naar overnachtingsplekken, geen behoeften aan boodschappen, wasjes, water, of wifi. Aangezien het eigenlijk alleen maar heeft geregend vandaag, zit ik hoofdzakelijk stil. Ik denk en observeer...

Dit is de 'perfecte uitlijning van de twee picknicktafels met de horizon. Hoe groot is de kans...

15 mei 2023

Ik ben hier weer met Cyntha en de meiden, en JA, ook al heb ik een paradigmawisseling meegemaakt, we zullen deel 27 (en waarschijnlijk meer...) van het vervolg afmaken en publiceren!

24 mei 2023

Lieve vrienden,

Gisteren, 23 mei, had ik een doorbraak.

Ik voel me geroerd en geroepen om het met jullie te delen.

28 mei 2023

Lieve vrienden, vanavond is het zover: mijn zoom presentatie over alle belevenissen en mijlpalen van de afgelopen tijd. Ik heb veel vragen gekregen en ik kan jullie beloven dat ik die allemaal ga beantwoorden. Er zijn meer mensen hiermee bezig dan ik dacht en dat doet me goed!

Waarom? Omdat het mijn beeld over de toekomst van de mensheid verder verbetert. Die was tot een nulpunt gedaald, maar nu zie ik een lichtpuntje.

Maar niet op een plek waar jullie hem verwachten!

En toch gaan er weer de nodige heilige huisjes om vanavond. Maar dat zijn jullie inmiddels van me gewend...

Ik heb er zin in. Jullie ook? Graag tot vanavond!

31 mei 2023

SORRY VOOR HET ONGEMAK, VRIENDEN, MAAR IK MOET DE ZOOM VAN VANDAAG UITSTELLEN, OMDAT CYNTHA'S DOCHTER NET EEN ONGELUK HEEFT GEHAD EN NAAR HET ZIEKENHUIS MOET. HET LIJKT OP EEN (KLEINE) SCHEDELBASISFRACTUUR.

BINNENKORT MEER...

LIEFS, JANET

We zijn terug uit het ziekenhuis. Cyntha's dochter lijkt in orde te zijn, ook al zitten er hechtingen in haar hoofd. Volgens de dokter is er misschien een breuk, maar die geneest vanzelf. Ze weten het eigenlijk niet. Ze heeft een frontale botsing gehad met een tractor en de tractor heeft gewonnen, zoals Cyntha net zei. Alle verwondingen (schouder bijvoorbeeld) genezen vanzelf. Wat een wonder van een fysiek wonder!

We zijn heel dankbaar voor deze uitkomst, die volgens de dokter zoveel erger had kunnen zijn. Iedereen bedankt voor het gebed...

Ik denk dat ik de zoom ga uitstellen tot aanstaande zondag. Maar daarover morgen meer.

Nu is het tijd om te ontspannen...

Je beseft toch dat ik een verrassing heb weggegeven?

Ik ben hier terug met Cynthia en de meiden, en JA, ook al heb ik een paradigmaverschuiving meegemaakt, we zullen deel 27 (en waarschijnlijk meer...) van het vervolg afmaken en publiceren!

Ik kijk ernaar uit om jullie allemaal snel weer te zien.

4 juni 2023

Ik denk dat de Engelse zoom aanstaande zondag plaatsvindt. Sorry voor de vertraging mijn vrienden. Het gaat goed met Cynthia's dochter, heel erg bedankt voor jullie lieve gebeden en berichtjes!

5 juni 2023

HALLO LIEVE ENGELSSPREKENDE VRIENDEN!

CYNTHA HEEFT ME GEVRAAGD OM DE ZOOM PRESENTATIE DEZE WOENSDAG TE DOEN (NIET DEZE ZONDAG) OMDAT ZIJ OOK EEN PRESENTATIE KLAAR HEEFT VOOR JULLIE ALLEMAAL!

OMDAT IK DENK DAT DIE VAN HAAR ERG BRILJANT IS EN ERG BELANGRIJK VOOR JULLIE OM TE ZIEN,

ZAL IK INDERDAAD MIJN ZOOM DEZE WOENSDAG DOEN. OVERMORGEN.

ALS JE AL EEN KAARTJE HEBT, GEEN PROBLEEM.

JE KRIJGT DE LINK EEN HALF UUR VOORDAT WE BEGINNEN.

TOT OVER 2 DAGEN!

Ik heb een stukje geschreven over eerlijkheid. Hier komt-ie:

Blog 5 – 4 juni 2023.

Ik ga iets schrijven over eerlijkheid. Iets wat me echt van mijn hart moet. Daar gaan we.

Het grootste taboe is eerlijkheid.

Je kunt gerust over je seksleven praten, of over drugsverslavingen, alhoewel niet iedereen er even enthousiast op zal reageren. Maar waar heeft iedereen een gloedhekel aan? Eerlijkheid. Mensen horen liever leugens die passen in hun geloofstelsel.

Een prachtig voorbeeld werd me toegestuurd via Telegram: een video van een Guru, een oude man uit India met een lange witte baard die vertelt hoe je met 'toxic family members' moet omgaan: "Change the label. They are not toxic, they are sick. What do you do with sick family members? You look after them".

Wat een bullshit! Het antwoord had moeten zijn: "Jullie leven allemaal in de afgescheiden staat, in een droomstaat. Daarvoor heb ik een gouden regel: *"Be kind, but take no shit". Tell them how it feels, explain to*

them what it does to you. Give them a final warning. Then, finally, if they don't change their attitude, leave them". Maar dat is nou precies wat niemand wil horen. En dus slorpt iedereen de bullshit op van deze oplichter, die zich voordoeft als verlicht, maar dat duidelijk niet is. Iedereen lacht mee met zijn leuke zoethoudertjes: "*They lack vitamin W: wisdom*".
Fuck off...

In de droomstaat hoef je niet over je heen te laten lopen. Mensen die voortdurend over jouw grenzen gaan, mag je wel degelijk *toxic* noemen. Er is niets mis met dat label. Je mag grenzen stellen en deze grenzen bewaken. Als ze er overheen blijven gaan, mag je afscheid van ze nemen. Zeker als jij weet dat je alles hebt geprobeerd om hen uit te leggen hoe ze met je omgaan en wat dat met jou doet.

Maar mensen willen veel liever deze nepeguru horen. Liever leugens dan de waarheid. Nog een mooi voorbeeld. Ik heb er lang over nagedacht of ik het zou delen, maar weet nu absoluut zeker dat ik dat wil. Ten eerste omdat het heel veel duidelijk maakt en ten tweede... dat wordt vanzelf helder.

Tijdens mijn zoom was er tijd over voor vragen. Er waren meerdere handen omhoog, en als tweede was daar John. John gaf aan al tien jaar lang geen last meer te hebben van zijn ego. (Inderdaad, dat is de tweede reden; als het waar is, heeft hij er immers geen enkele moeite mee dat ik dit deel om er anderen mee te helpen in hun gehannes met hun ego).

John leeft in een continue staat van *bliss*, zo vertelde hij. En hij had drie punten:

- 1). Hij bedankte en complimenteerde mij en Cynthia met ons werk. Daar had hij lang voor nodig. Veel woorden, allemaal even langzaam en gearticuleerd uitgesproken, waardoor hij veel tijd in beslag nam wat niet fijn was met het oog op de andere vraagstellers.
- 2). Hij had van Jezus te horen gekregen dat het ego een noodzakelijke tool is om in deze wereld te kunnen functioneren en dat het dus niet onze vijand is, maar dat je het 'slechts' onder controle moet krijgen.
- 3). Hij vertelde dat de Cabal nu echt bijna gevallen is, dat hij info tot zijn beschikking heeft waaruit dat duidelijk blijkt.

Bij nummer 3 onderbrak ik John. Ik gaf aan dat ik niet over "naar buiten" wilde praten, omdat dat niet in deze zoom paste. Het ging immers over "naar binnen". Daar kreeg ik na afloop een paar geërgerde reacties op via de mail. Hoe durfde ik hem af te kappen! En juist op een punt dat zo belangrijk was!

Zal ik eerlijk zijn? Denken jullie *eerlijkheid* aan te kunnen?
Lees dan het volgende en kijk wat dat met jouw ego doet.

Ik had alle recht om John af te kappen. Het was immers mijn zoom. En het was helemaal niet belangrijk of interessant wat hij te zeggen had. Het was "naar buiten" en daarmee totaal irrelevant voor deze zoom. Maar mensen willen hoop. Ze willen nog steeds dat ik hoop aanbied op een zilveren dienblad. En dat verdom ik. Ik doe dat niet langer. John wel. Want John vond het heerlijk om heel veel tijd in beslag te nemen, sterker nog, toe ik uit de zoom was geknikkerd door het onweer, nam hij het hele gesprek over. Dat noem ik grensoverschrijdend en onbeschoft.

Maar het ergste is dat ik dat niet durfde te zeggen in zijn gezicht. Want stel dat ik niet aardig gevonden word? Stel dat ik volgers verlies? Stel dat ze me arrogant vinden? Stel dat ik John's gevoelens kwetste... Herkennen jullie dit? Nou, ik dus wel!

Ik had niet het lef om ter plekke in zijn gezicht te zeggen:

- John, *you're full of shit*.
- Alles wat je hebt gezegd, plus de manier waarop je het hebt gezegd, laat zien dat je een gigagroot ego hebt
- Je bent helemaal niet in *bliss*, dat is overduidelijk.
- Sterker nog, *bliss* heeft helemaal *niets* te maken met de geïntegreerde staat. Mensen in de geïntegreerde staat zijn niet non-stop in *bliss*.
- (- *Bliss* heeft ook niets met verlichting te maken, maar je hebt zelf al aangegeven dat je niet verlicht bent).
- Je zegt jouw info ingefluisterd te krijgen door Jezus *himself*. *Seriously? Give me a fucking break*, John.
- Wat je zegt over het ego, laat zien dat je er niets van begrepen hebt, John.
- Dus ik weet niet wie jij channelt, maar het is zeker niet JC.
- Het feit dat je bleef doorpraten tegen mijn groep terwijl ik opnieuw moest inloggen, is grensoverschrijdend en getuigt van een groot ego.
- Het feit dat je vertelt over informatie te beschikken die ik blijkbaar niet heb, getuigt van een groot ego. Je verkoopt hoop-porno, geen feiten. Ik ken de feiten John. En daar heb ik Jezus niet voor nodig.
- En dan tot slot, hoe haalde je het in je botte kop om – op het eind – tijdens een schitterend moment van stilte met twee andere mensen, jezelf te *unmuten* en *ongevraagd* er nog een keer doorheen te tetteren!?

Dat was zo onbeschoft, zo gevoelloos, en zo grensoverschrijdend! *How dare you...*

Maar ik durfde het niet te zeggen. Op dat moment sloeg mijn ego toe. Het sleurde me uit de geïntegreerde staat terug de afgescheiden staat in. En emotie nummer 1 van de mens sloeg toe: angst. Angst voor afwijzing. Angst voor zijn boosheid. Voor de boosheid van anderen. Angst om niet meer aardig gevonden te worden.

Het is mooi om zo heen en weer geslingerd te worden tussen twee paradigma's. Volgens Jed wordt de afstand tussen die twee steeds groter, tot het uiteindelijk een enorme kloof is en je nooit meer teruggezogen kunt worden. Maar op dit moment is het nog maar een scheur. En ik moet constant op mijn hoede zijn.

Nee John, het is een leugen dat je je ego niet hoeft te vermoorden maar dat je hem slechts in bedwang hoeft te houden. Wie kan dat? Hoeveel mensen kunnen dat? Ik kan je vertellen: bijna niemand kan dat. Ook jij niet John. Jouw ego heeft je bij de ballen en knijpt er zo hard in dat je werkelijk denkt dat je hem onder controle hebt. Althans, ik hoop dat je dat denkt. Dan ben je immers gewoon onwetend en dat heeft nog iets onschuldigs. Als je dit willens en wetens doet ben je gewoon een leugenaar en een oplichter. Net als die man met die lange witte baard in India.

"Je moet geen spelletjes met me spelen!", riep hij nog toen ik in de lach schoot vanwege de onzin die hij uitkraamde. Ik had niet het lef om te antwoorden: "Waarom niet John? Jij speelt nu toch ook spelletjes met mij en met mijn groep?"
Wat ben ik nog een lafaard...

En toen John zei: "Geeft niks, we houden van elkaar en daar gaat het om", mompelde ik zoiets als: "Zo is dat"... Ik had niet de moed om gewoon eerlijk te zijn en te zeggen: "Nee John, ik hou niet van jou. Ik ken je niet eens. En jij kent mij ook niet, ook al wil je ego met deze opmerking de indruk geven dat we oude makkers zijn. Je kent mij niet en als je me zou kennen, had je deze opmerking niet gemaakt. Sterker nog, dan had je je hand niet eens opgestoken".

Eerlijkheid is doodeng. Het is een mega-taboe. De natuur heeft er geen moeite mee, alleen de mens. Terwijl ik dit schrijf, verschijnt er – gewoon midden overdag en vlak bij mij – een vos die 1 van de kippen dood bijt. Ik vlieg overeind, schreeuw, de vos laat los en gaat er vandoor. De kip sterft in mijn handen.
Dat is eerlijkheid. Gewoon de rauwe natuur. De vos denkt niet: "Zouden ze me daarna nog wel leuk en mooi vinden?" De kip denkt niet: "Wat oneerlijk". Het gebeurt gewoon. Het *is*. Eerlijk en direct. Niemand die er moeite mee heeft, behalve ik natuurlijk, met mijn Calimero Complex vanuit de afgescheiden staat...

Als ik vroeger eerlijk was, bv dat ik iets stouts had gedaan, kreeg ik klappen van mijn moeder. Dus ik leerde liegen. Dat werd beloond. Ik hoorde haar ook af en toe liegen, maar daar kwam ze gewoon mee weg. Waarom kreeg zij geen klappen? "Dus de waarheid is soms gevaarlijk, en soms niet? Hmm... verwarrend".

Toen ik nog in Putten woonde en een grote verpakking bij het hek van het gesloten afvaldepot legde, kreeg ik de volgende dag een inspecteur van de gemeente op bezoek. Hij vroeg of ik dat daar had neergelegd. Ik zei "Ja" met als gevolg een boete. Dus ik vroeg hem: "Als ik nou gewoon had gelogen en "Nee" had gezegd, wat was er dan gebeurd?" Hij antwoordde: "Dan had ik geen boete kunnen uitschrijven want we hebben geen bewijs, alleen maar uw naam op de verpakking". "Oh, dus ik word nu beboet voor mijn eerlijkheid?" "Ja", was het simpele antwoord. Ik kon hem alleen maar verbijsterd aanstaren.

Toen ik in mijn werk videobeelden toonde uit China van het gruwelijke Covid-beleid aldaar, een systeem dat langzaam maar zeker deze kant op komt, en op die beelden was te zien hoe een meisje werd weggesleept en een agent opzettelijk haar nek brak, kreeg ik boze mails van mensen: "Hoe kon ik zoiets gruwelijks laten zien???" Ik heb niet geantwoord, maar als ik eerlijk was geweest had ik iets geantwoord in de trant van: "Moeilijk he, de waarheid onder ogen zien? Wen er maar aan, hun systeem komt jouw kant op. *Deal with it*. En PS: *wake the fuck up!*"

Inmiddels ben 57. Sinds een paar uur. Ik ben vandaag 57 geworden en ik snap op m'n oude dag eindelijk dat iedereen, maar dan ook echt *iedereen*, inclusief ikzelf, bang is voor de waarheid. We willen *sweet lies*. We willen hoop. We willen gered worden door een ander, maar zeker niet door onszelf, want *dat* kunnen we niet!

Ooit maakten Cynthia en ik een vierdelige serie over Covid. Die hebben we later van ons kanaal gehaald, omdat ik me doodschaamde voor de hoop-porno die we daarin aanboden, vooral in deel 4. Gatverredamme... Ik kan wel kotsen dat ik daaraan meedeed.

Vanaf nu krijgt niemand ooit nog hoop van mij. Vanaf nu krijgt men de waarheid. Ik zal waarschijnlijk slechts een paar volgers overhouden, maar nu ik dit zo helder zie, vind ik dat prima. Als je hoop wil, ga je maar naar John, of naar die lul in India, of naar Charlie Ward, die is daar ook goed in. Waarom denk je dat ik daar geen interviews meer geef?

Ik kreeg een mail van iemand uit Duitsland die zei dat ik toch echt Jezus in mijn hart moet sluiten. Ik ben dit keer eerlijk geweest en heb hem geantwoord: "Wie ben jij dat je mij ongevraagd advies geeft?"

Ongevraagd?!! Je kent mij niet. Je weet niet hoe de band is tussen mij en JC, dus FUCK OFF!"

Maar ja, dat laatste is zooooo grof en bot en naar... Ja, dat klopt.

Weet je wat ook grof en bot en naar is? En fucking grensoverschrijdend? Zo'n idioot die mij zo'n mail stuurt.

Stel jezelf de vraag: "Wat als de Cabal nou eens NIET valt? Wat dan?"

Observeer je ego, observeer je angst, observeer je reactie.

En stel jezelf dan nog een vraag: "Heb ik werkelijk ALLES gedaan om de ellende die ons dan te wachten staat, te voorkomen?" Denk aan het Chinese systeem, denk aan Klaus Schwab van het World Economic Forum, die letterlijk zegt dat China een voorbeeld voor veel landen is: "*I believe China is a role model for many countries*". Denk dan aan dat systeem bij jou thuis. Denk aan Nazi praktijken, denk aan ghettos (die we nu nog 15-minuten steden noemen), denk aan het meisje wiens nek werd gebroken omdat ze zich verzette tijdens haar arrestatie omdat ze geen mondkapje wou dragen, denk aan concentratiekampen (die nu al in China aan de orde van de dag zijn), denk aan de woorden van Hugo de Jonge, dat er heropvoedingskampen moeten komen voor mensen die niet braaf meedoen met het Covid beleid, denk aan de chip die je in je hoofd krijgt waardoor je 24/7 'gelezen' wordt en jouw gedachten en emoties *veranderd* kunnen worden. Denk dan aan jouw kinderen en stel jezelf nogmaals de vraag: "Heb ik werkelijk ALLES gedaan om de ellende die ons te wachten staat als de Cabal *niet* valt, te voorkomen?"

Als het antwoord "Nee" is, en ik garandeer je dat het bij 99,99% van de lezers "Nee" zal zijn, dan geef je je kracht weg aan anderen. Dan doe je mee met de angst-porno. Dan ben je net zo'n lafaard als ik.

Denk daar, op mijn verjaardag, maar eens goed over na.

En stuur me geen felicitaties, in Godsnaam. Ik vier vandaag niet. Ik vier mijn verjaardag nooit meer.

Ik vier alleen nog maar het leven in deze droom. En als dat betekent dat jullie straks massaal uit mijn

Telegramkanaal weglopen, *so be it*. Ik doe niet meer mee met de leugens. Ongeacht de consequenties.

Ik hoop dat je begrijpt dat ik zojuist – tussen neus en lippen door – het antwoord op de Hamvraag heb gegeven. "Maar *wat* kan ik dan *doen*?" De vraag waarmee Cynthia en ik dood gegooid worden. Het antwoord staat hierboven:

DOE NIET MEER MEE MET DE LEUGENS. ONGEACHT DE CONSEQUENTIES.

Moet je een mondkapje op? Gewoon dus niet doen.

Moet je een nose swab? Gewoon dus niet doen.

Moet je een chip? Gewoon dus niet doen.

Moet je je legitimeren om ergens binnen te mogen, zoals een theater? Gewoon dus niet doen.

Moet je pinnen? Gewoon dus niet doen. Geef cash. Als ze dat niet accepteren loop je weg en laat je je volle karretje gewoon staan.

En denk zelf na. Wees creatief. Als er in jouw buurt overal camera's staan, doe een leuk masker op en ga er even langs met een spuitbus. Je hoeft ze niet te vernielen, gewoon dicht sprayen. Mijn favoriete masker is een ET met van die grote zwarte ogen. Maar je kunt ook kiezen voor een heks, of voor een monster. Zolang je er maar iets leuks van maakt.

Staan er ineens barricades in jouw buurt omdat je bent uitverkoren om in een 15 minuten ghetto te wonen?

Vraag aan een boer hoe hij/zij dat zou oplossen, bv met de tractor. Zo'n betonblok moet toch weg te trekken zijn? Veel boeren zijn creatief en hebben lef. Film het en deel het op internet. Gewoon vanuit een creatief perspectief en om anderen te inspireren. Als je NU nog niet burgerlijk ongehoorzaam bent, ben je nog een grotere lafaard dan ik. Dan weet je zeker dat het antwoord op bovenstaande vraag *NEE* is.

En dan heb ik nog maar 1 laatste, eerlijke vraag voor je:

Hoe ga je in Godsnaam aan je kinderen uitleggen dat je niet voldoende hebt gedaan om ervoor te zorgen dat zij in vrijheid konden opgroeien?

Hard.

Maar wel eerlijk.

Het wordt tijd dat we de fluwelen handschoenen uittrekken en de mouwen opstropen.

En als je dat niet durft is dat helemaal OK. Echt waar.

Maar doe niet voorkomen alsof je alles hebt gedaan wat in je vermogen lag.

Want dat heb je niet.

Je was gewoon een laffe muts.
Net als ik...

11 juni 2023

LIEVE VRIENDEN, IK VRAAG JULLIE ALLEN OM EEN KAARTJE TE KOPEN VOOR CYNTHA'S GRANDIOSE EN UITERMATE BELANGRIJKE ZOOM PRESENTATIE OVER DE GEVAARLIJKE AGENDA ACHTER DE 2SLGBTQIA+ BEWEGING (ZO HEET DIE INMIDDELS...)

WAT ER MOMENTEEL GEBEURT RONDOM DE KINDEREN IN DE WERELD IS SCHOKKEND. CYNTHA MAAKT ER EEN HELE SERIE ZOOMS VAN, WAAR IK 100% ACHTERSTA.

DUS: ZOALS IK AL AANKONDIGDE TIJDENS MIJN EIGEN ZOOM:
LAAT HAAR NIET IN DE STEEK EN DOE MEE!
DANK JULLIE WEL...
HIERONDER MEER INFO:

LIVE PRESENTATIE: SEKSUELE INDOCTRINATIE VAN KINDEREN- 15 juni 2023

Donderdag a.s. geef ik mijn gloednieuwe zoom presentatie over de SEKSUELE INDOCTRINATIE van kinderen en de transgender agenda.

Juni is wereldwijd uitgeroepen tot PRIDE maand en er is geen beter moment om de agenda achter deze PRIDE beweging te exposen!

Veel mensen onderschatten de impact die de huidige agenda 2030 heeft op onze kinderen. Want wie ziet nu het hele plaatje?

Deze presentatie geeft je een totaalbeeld over hoe de hele maatschappij aangevallen wordt van binnenuit om de agenda van de elite uit te voeren.

Bescherm je kinderen tegen wat er nu plaats vindt op scholen, sportclubs, tv, bibliotheken, letterlijk OVERAL! Nog nooit zijn kinderen zo blootgesteld aan verwarrende en ontkrachtende boodschappen als nu!

ZORG DAT JE GOED GEINFORMEERD BENT!

Nog steeds verkrijgbaar via deze link: <https://www.fallcabal.com/product/live-presentatie-alles-over-kinderen-deel-1-seksualisering-van-kinderen-15-juni-2023/>

13 juni 2023

CYNTHA HEEFT ME GEVRAAGD OM ERBIJ TE ZIJN, TIJDENS HAAR LIVE ZOOM PRESENTATIE DONDERDAGAVOND. ZOALS JULLIE WETEN HEEFT ZIJ ZELF EEN VERLEDEN MET SADISTISCH RITUEEL MISBRUIK EN DAT MAAKT DEZE ZOOM PITTIG VOOR HAAR OM ALLEEN TE DOEN.

NATUURLIJK HEB IK JA GEZEGD. DUS... OVERMORGEN ZIEN JULLIE ONS
OUDERWETS SAMEN IN BEELD!

VERGEET NIET OM TE KIJKEN. DEZE ZOOM IS DE EERSTE IN EEN REEKS DIE
CYNTHA MAAKT OVER DE KINDEREN. HET IS EEN HEFTIG ONDERWERP EN HEEL
ERG BELANGRIJK DAT DEZE KENNIS DE WERELD INGAAT!

HEEL GRAAG TOT OVERMORGEN

18 juni 2023

Hallo daar, mijn mooie vrienden over de hele wereld!

Zoals jullie weten, heb ik Fall Cabal verlaten om mijn eigen pad te volgen: NAAR BINNEN
- NIET NAAR BUITEN!

Ik had toen geen idee dat ik zo dicht bij het bereiken van de Geïntegreerde Staat was...

Sindsdien is er zoveel gebeurd. Ik heb er wat van gedeeld in mijn blogs en in een live
zoom presentatie, en zal binnenkort nog veel meer blogs schrijven.

De Geïntegreerde Staat is inderdaad, net zoals Jed McKenna zei, het winnende lot uit de
loterij. En het vreemdste is... er is eigenlijk niet veel veranderd. Maar tegelijkertijd is alles
veranderd. Zodra mijn innerlijke wereld veranderde, veranderde mijn uiterlijke wereld. En
niets zou ooit nog hetzelfde zijn...

Ik ben nu terug - althans voor een tijdje - om verder te werken met Cyntha.

Deel 27 was bijna klaar toen ik wegging, en toen ik het na een paar weken stilte bekeek,
realiseerde ik me dat mijn werk nog niet klaar was. Ik moet nog steeds mijn rol spelen in
wat komen gaat. En dat zal ik graag en gewillig doen!

Deel 27 is nu klaar om aan de wereld getoond te worden en viraal te gaan.

Ik denk dat het een van onze beste afleveringen is...

En zoals altijd geven we je de kans om het live met ons te bekijken tijdens een
zoompresentatie, met de mogelijkheid om daarna vragen te stellen.

Dus... kijk LIVE met ons mee op donderdag 22 juni om 20.00 uur CET (Amsterdamse tijd).

BLOG 6, 19 juni 2023

Even terug in de tijd...

14 mei (*nog in Spanje*). Gisteren sloeg ineens de verveling toe. Ik besloot te kijken naar ons onafgemaakte
deel 27 van de *Sequel to the Fall of the Cabal*. Maya greep me beet en sleurde me haar kleverige web in.
Ik vond het fijn. Wat een goed werk hebben wij geleverd zeg! In de camper sprak ik een stuk tekst in met
behulp van de microfoon die ik had meegenomen. Het geluid was goed. Maar het Universum dacht er
anders over en liet de accu leeglopen naar 10%. Absurd. Ik klapte de laptop dicht en realiseerde me dat
Maya me echt even te pakken had. Wat is het verleidelijk om terug te keren de Matrix in. Op 'mijn'
parkeerplaats ben ik (heel symbolisch) net buiten de Matrix. De weg kan ik net horen en zien, maar tussen

de weg en mij stroomt een rivier en daar kunnen ze niet over. Ik bevind me net buiten de Matrix. En het liefst maak ik die afstand alleen maar groter, niet kleiner.

Vannacht droomde ik naar. Ik was op het Landgoed en een tv-team wilde opnamen maken en mij interviewen. Het was een soort show waarin ik vragen moest beantwoorden. Ik had schoorvoetend ja gezegd maar wou helemaal niet! Alles ging fout. Ik zag er niet uit, de make-up was zoek, mijn haar zag eruit als een ontplofd konijn, en ik had de vragen niet goed bestudeerd. Het was één en al stress, maar het lukte me wederom niet om lucide te worden en eruit te stappen. De stoom kwam uit mijn oren en ik rende maar door...

Ik werd bezweet wakker. Wat een kutdroom! Waarom lukte het me niet om wakker te worden? Om op zijn minst lucide te worden en te zeggen *Fuck You!* Is dat alles? Gewoon *Fuck You* zeggen in deze droom? Ik werd boos wakker. Boos vanwege de nachtmerrie, boos vanwege mijn overvolle blaas, en boos omdat ik alweer wakker werd met rugpijn door de veel te dunne matras.

Maar toen brak de zon door en lag ik lekker me Claudy op een schapenkleed in de natuur. Dualiteit 2.0... Wanneer kan ik die overstijgen, *pretty please?*

Alles was weer even 'echt' als nu: de tv-mensen, de camera's, de stress, zelfs de perceptie van tijd. Als je er eenmaal echt op gaat letten, wordt het zo verwarrend... Gisteravond las ik in Jed's boek over hoe hij soms mensen wel een schop onder hun hol te geven in de hoop hen wakker te maken, en dat hij tegelijkertijd wist dat dit nooit zou gebeuren. Het lijkt allemaal zo op mijn werk binnen Fall Cabal. De parallelen zijn griezelig gewoon. Ik zie nu pas dat ook mijn werk een voorbereiding was op dit pad nu. Alles was een voorbereiding. Echt alles.

21-23 mei heb ik voorgelezen tijdens mijn Zoom presentatie

21 mei.

De afgelopen dagen heb ik mijn ego goed kunnen observeren, dat was rauw en naar. Ik voelde hoe het zich van me meester maakte, als een enorme golf kwam het opzetten vanuit mijn tenen omhoog tot het me helemaal had opgeslokt en overgenomen. Ik voelde me bezeten. Mijn ego maakte het liefste alles en iedereen kapot, net als Cyn dat deed tijdens haar episodes. Ik deed precies hetzelfde. Vervolgens had ik de ergste paniekaanval die ik ooit heb gehad en had ik het gevoel dat ik gek werd. Letterlijk gek. Paranoïde, agressief, bang, wanhopig, suïcidaal. Alles door elkaar heen. Wat zat er nog veel haat. Allesverterende haat. Dezelfde haat die ik op het Landgoed zag in de ogen van Jodie's dochter, had ik zelf ook in me. Dat was wel even schrikken...

Hoe nu verder? Ik weet het niet. Weer in Jed's boek lezen? En dan? Overnieuw beginnen (voor de derde keer, of wordt het de vierde keer?) in deel 1? Verder met Spirituele Autolyse? Dat laatste zeer zeker.

- Wie ben ik?

- Wat is Waarheid?

Dit is een droom. Dat staat als een paal boven water. Binnen de droom lijkt alles echt, maar daarbuiten weet ik donders goed dat het allemaal maar een illusie is. Dat alles in één klap weg is zodra ik wakker word. Net als mijn droom vannacht; het was zo gedetailleerd, over een tweedehandswinkel net buiten Amsterdam met mooie kristallen en dure middeleeuwse manuscripten. Een boekje uit 1271, een religieus object dat heel oud was en nauwelijks groter dan een Sumerische rolzegel. Mijn verbouwereerdheid dat ze dat daar hadden! De geur van het perkament, de kleding die de vrouw droeg die net voor mij een heel duur, zeldzaam kristal kocht. De bus die me erheen had gereden, de buschauffeur, de strippenkaart die ik was vergeten af te stempelen maar hij controleerde gelukkig niet. Alles was even echt. De geuren, de sfeer, de stemmen van de mensen, de gesprekken. In de droom was alles echt. Maar toen ik wakker werd omdat ik moest plassen was het *POEF* ... weg. Er was niets van over. Het was slechts een illusie geweest. En als ik niet zoveel droomtraining had gedaan, was ik alles binnen enkele minuten of zelfs seconden vergeten. Er was geen spoor meer over geweest van iets wat zo echt leek en zo lang duurde. En zo is deze 'realiteit' ook. Ik wacht op het *POEF* moment. Dat komt onherroepelijk wanneer ik fysiek sterf. Maar het komt ook als ik me maar lang genoeg bezig hou met de twee bovengenoemde vragen: Wie ben ik? Wat is Waarheid?

Dus nog maar een keer... Wie ben ik? In deze droom ben ik Janet Ossebaard, maker van de Val van de Cabal, graancirkelonderzoeker, etc.etc. Aangezien het een droom is, ben ik *niet* Janet Ossebaard, maker van de Val van de Cabal, graancirkelonderzoeker, etc.etc. Want die personage is slechts een

droompersonage, iemand die alleen maar bestaat bij de gratie van deze droom. Zolang de droom voortduurt, bestaat de droompersonage. Maar wanneer de dromer wakker wordt?

Buiten de droom weet ik niet wie ik ben. Ben ik dan ook Janet Ossebaard? Zie ik er net zo uit? Nee. Dat kàn niet. Ik heb dromen waarin Claudy en Miems helemaal niet bestaan. Dan zijn er dus ook dromen waarin Janet Ossebaard helemaal niet bestaat. Ik zie mijzelf nooit in mijn dromen. Dus wie ben ik buiten de droom? Ben ik een vrouw? Ben ik een mens? Ben ik een ander wezen? Heb ik een lichaam? Ben ik alleen die paar hersencellen in iemands lab? Of ben ik alleen bewustzijn? Hoe kan ik dit weten? Ik kan het niet weten. Daar kom ik pas achter wanneer ik wakker word.

Wie ben ik? Deze vraag is onmogelijk te beantwoorden. Ik besta in deze droom alleen bij de gratie van de dromer. Wie is de dromer? Ben ik dat? Maar wie is die *ik* dan? En als dit een droom in een droom in een droom in een droom is, wie is dan de 'eerste' dromer in deze piramide van dromen? Ben ik dat? Maar wie is die **ik** dan? En zo kom je dus vanzelf uit bij het enige waar ik zeker van kan zijn: **Ik Ben**.

Verder is er *niets* zeker. Noch de vorm van *Ik Ben*, noch de inhoud. Alleen maar **Ik Ben**. En ik ben Bewustzijn. Alles is bewustzijn. Dus **Ik Ben Bewustzijn**. Punt. De rest is illusie. Niet-waarheid.

*If Truth is all
and Consciousness exists
then Consciousness is all*

De dromer, het dromen en de droom vloeien samen, zo zeggen Jed en andere verlichte geesten.
Ik snap 'm nog niet.
- de dromer
- het droomproces
- de droom

Analoog: God, het scheppingsproces, de schepping.
Er is geen afgescheidenheid, dus:
God = het scheppingsproces = de schepping.
De dromer = het droomproces = de droom.

Snap jij hem? Ik niet...

22 mei. Tenzij... ik er aan toevoeg: "Zolang de droom duurt"! Dan wordt het:
Zolang deze droom duurt, is de dromer gelijk aan het droomproces en ook gelijk aan de droom.
Wanneer de dromer wakker wordt, zijn het droomproces en de droom verdwenen.
De dromer blijft over. De dromer is dus groter dan de droom en het droomproces.
Logisch.
God schiep de schepping. Zolang dat proces voortduurde, was God gelijk aan het scheppingsproces en aan de uiteindelijke schepping.

En zo komen we bij de stelling van Jed dat het Universum kleiner is dan *Ik Ben*. Dat kan dan ook niet anders! *Ik Ben* creëert het Universum via het droomproces, maar op het moment van ontwaken is zowel het droomproces als het Universum verdwenen. Het enige wat overblijft is *Ik Ben*!

Ik denk dat ik 'm heb. Eureka! (Weer een wiel...)

Ik kijk om me heen en zie gras, wolken, betonpuin, dakpannen, Claudy, Miemsi, en mezelf. We zijn allemaal bij elkaar gedroomd en bestaan alleen zolang de droom voortduurt. We zijn allemaal gemaakt van hetzelfde ragfijne droomstof, draden van droommaterie, tijdelijk gestolde energiepatronen die straks weer zijn verdwenen. Ik ben niets meer of minder dan de grasspriet, de wolk, de 5G-mast of Claudy. We zijn allemaal '*dust in the wind*'. We komen, we gaan. We zijn letterlijk van dezelfde fijnstof gemaakt. We zijn identiek. We zijn geen van allen echt. Einde dualiteit. *Game over*.
(Dat stond op het t-shirt van de buurman).

23 mei. Zolang ik droom is er geen enkel probleem. Dat kan niet, want ik ben lucide. Dus zodra er iets gebeurt wat me niet bevalt, stuur ik de droom bij. *As long as I'm dreaming, I'm good...*

Als ik wakker word, is er ook geen enkel probleem. Dan ben ik immers alleen nog maar onderdeel (en daarmee alles) van de eindeloze oceaan van bewustzijn. Zodra de emmer zeewater wordt teruggegooid in de oceaan, is dat water weer de oceaan. Er was nooit afgescheidenheid, alleen maar de tijdelijke illusie van afgescheidenheid. Ik leef in een tijdelijke staat van illusoire afgescheidenheid. Zodra ik wakker word, ben ik weer de oceaan. Er was nooit afgescheidenheid, alleen maar de tijdelijke illusie van afgescheidenheid.

En zo simpel is het. Het is het meest eenvoudige wat er bestaat, en toch zag ik het niet. Alleen 25 jaar geleden, en ook toen dacht ik: eenvoudiger kan gewoon niet! Dat ik dit niet eerder zag! Hoe kon ik dit niet zien?

Dat bedoelt Jed wanneer hij zegt: "Mensen zien wat er niet is, en zien niet wat er is".

Al die jaren dat ik een kaartje pakte uit de talloze op mijn schoorsteenmantel, en altijd pakte ik die ene: *Simplicity*. Eenvoud. Ik heb ooit gecheckt of er wellicht heel veel *Simplicities* waren toegevoegd, maar nee. Het was er echt maar één.

Al die tijd dat ik dacht: "Maar hoe word ik wakker uit deze droom???", had ik niet echt door dat ik droomde. Ik dacht dat ik het wist, maar blijkbaar wist ik het niet echt. Het is inderdaad de Poortloze Poort. Er is helemaal geen poort. Het is slechts een inzicht. Dat is alles. Het is eigenlijk gewoon *no big deal*...

As long as I'm dreaming, I'm good. Ik moet er zo om lachen nu. Want met deze ene zin is meteen het hele zoeken gestopt.

Ik kan deze droom bijsturen wanneer ik maar wil, net als die van vannacht. Dan wordt het pas echt leuk. Alles kan en alles is miraculeus. De *Law of Attraction* komt weer in beeld, dank je wel Abraham. Jarenlang mee geoefend. Alles was voorbereiding. Alles valt op zijn plaats. Jed noemt het bidden. Abraham zegt: vraag en wij geven. Het is allemaal hetzelfde. Eén bron van eindeloos bewustzijn. Er is geen afgescheidenheid. Hoe kon ik dat ooit geloven? Dit is de grootste 'samenzwering' ooit. We dachten dat we afgescheiden waren en daarmee geloofden we ons ego en daarmee ontstond alle ellende. Dat was het moment dat we werden 'weggestuurd uit de tuin van Eden'. We aten immers van de vrucht uit een boom die ons wijs maakte wat goed was en wat slecht. Dualiteit. Kut-appel. Ik moet nu zo lachen... kut-appel!!!

Daarvoor hadden we geen idee wat dualiteit of afgescheidenheid was. Alles was één. De slang was het ego. Dat verleidde ons. En toen we dachten: "OK, laten we het eens proberen", sloeg het toe. Het werd met de appel doorgeslikt en zat vanaf dat moment in ons. En daarmee waren afgescheidenheid en dualiteit geboren. Om de rest van ons leven in deze droom te verzieken. Want we geloofden het. We zagen wat er niet is: afgescheidenheid en dualiteit en zo werd Angst geboren. En Angst verziekte de rest van ons leven in deze droom, want we geloofden het. En zo werden boosheid, haat, jaloezie, ijdelheid, etc.etc. geboren. En zo ontstond oorlog na oorlog na oorlog. *Perpetuum mobile*. Want niemand zag meer wat er wel was: een eindeloze oceaan van eenheid, van bewustzijn, van geen-oordeel...

Wat een tragedie.

Wat een grandioos spektakel.

Verder...

26 mei. Mijn ego is stil. Ik heb hem nu vier dagen niet gehoord. Het voelt als veel langer. En dit voelt als een totale bevrijding. BEVRIJDING met hoofdletters!

Morgenavond geef ik mijn eerste Zoom presentatie over dit pad. Ik ga voor het eerst iets heel anders doen dan ik ooit heb gedaan. Het wordt rauw en kwetsbaar. Ik vind het niet eng en ik ga er niet over nadenken van tevoren. Hooguit welke passages ik ga voorlezen. Het wordt naakt, als het ware. Natuurlijk zullen er zeer gemengde reacties komen, maar ik merk dat het me niet uit maakt. Ik geef gewoon eerlijk wat ik heb. Mensen denken toch wel wat ze willen denken. Ik heb geen enkele illusie meer dat ik daar enige invloed op kan uitoefenen, noch wil ik dat. Dat heb ik wel geleerd in het verleden met de graancirkels, de UFO's en de Val van de Cabal: sommigen prijzen je de hemel in, anderen trappen je de hel in. Het maakt niet uit, want het zegt iets over *hen*. Over de dingen waar *zij* in geloven. Als het daarop aansluit ben je de held, zo niet dan ben je de vijand. *So be it*.

Maar morgenavond ga ik eigenlijk iedereen voor slaapwandeland kind uitmaken en dat zal bij velen niet goed vallen. Veel kijkers zullen van zichzelf vinden dat ze wakker zijn en ik ga hen wel even vertellen dat ze dat helemaal niet zijn; dat zij juist tot de groep behoren die het allermoeilijkst wakker te krijgen zijn en dat ze het waarschijnlijk nooit zullen worden.

Maar aan de andere kant, iedereen is van Cyn en mij gewend dat we heilige huisjes intrappen. Van voormalige helden zoals Bill Gates, Obama en de Clintons tot de Kerk. Dat is precies waar ik al een jaar of vijf non-stop mee bezig ben geweest: onderzoek, onderzoek, onderzoek. Alle lagen van een onderwerp afpellen tot alleen de harde kern overblijft. De naakte waarheid (binnen de droom). En die was nooit wat we hadden verwacht en het was nooit wat we hadden gehoopt. Het was altijd lelijk. *The Ugly Truth*.

Hoe verder en dieper we gingen, des te geschokter waren we. Is er hoop voor de mensheid? Binnen de droomstaat die gevuld is met emotioneel onvolwassen en spiritueel leeggezogen mensen: absoluut niet. Ook al worden er een paar menselijk volwassen, dan nog is er geen enkele maatschappij die hen verwelkomt. Als je eenmaal gaat *zien*, ben je nergens meer welkom.

Twee van mijn laatst overgebleven vrienden (van wie ik echt hou) noemen zichzelf en hun clubje: de nette mensen. "Wij zijn de nette mensen!" Ik word er kotsmisselijk van. Het is de laatste club waar ik bij wil horen. Het is net zo leeg en doelloos als politiek correct zijn. Maar ze zijn er trots op. Ik kan me er helemaal niets bij voorstellen. Als je je dan toch zonodig wilt identificeren met iemand in deze droom, waarom kies je dan in Godsnaam *een net mens* uit?

Dus waarschijnlijk zijn er morgenavond twee categorieën:

1. Zij die mijn verhaal en boodschap prachtig vinden;
2. Zij die mij arrogant en negatief vinden en die afhaken en uit mijn Telegramkanaal gaan.

Whatever. Ik vind het allemaal prima.

Maar ik vind het leuk om te zien hoe ons onuitputtelijke onderzoek (en maar doorgaan, en maar doorgaan) eigenlijk hetzelfde was als de inwaartse Autolyse. *Verder*. Alsmat *Verder*, tot de Waarheid overblijft. Het kan ook niet anders dan dat het één zou overgaan in het ander. Alles was een voorbereiding voor dit pad. Maar dan echt alles, tot in de kleinste details.

28 mei. Zin in de Zoom. Zin in deze smoorhete dag. Zin om naar de chemtrails te kijken. Zin in alles. Ik voel me intens dankbaar voor deze staat van zijn. En ik zorg er voor dat ik lucider-dan-ooit blijf, maar dat gaat tot nu toe moeiteloos.

Ik kijk naar de chemtrails en voel geen enkel oordeel. Ze zijn noch mooi, noch lelijk. Noch goed, noch slecht. Ze zijn gewoon. Ze zijn in mijn droom. Dat is alles. *Simplicity*. Ik kan alleen maar glimlachen. Hoe is het mogelijk dat dit een paar weken nog onmogelijk was? Dat ik bij God niet wist hoe ik hier moest komen?

Waar ga ik het over hebben vanavond? We'll see. In ieder geval wil ik iets vertellen over de genialiteit van het ego, over de Eerste Stap (die bijna niemand neemt uit angst), over het verschil tussen Menselijke Volwassenheid en Verlichting. Zeer zeker over Angst...

29 mei. De Zoom ging super. Ik ging mee met de flow en liet gewoon stiltes vallen als ik even niet de woorden kon vinden of wist wat ik verder nog wilde zeggen. Ik had (afgezien van een beetje lippenstift) geen make-up op en zat gewoon in de tuin op mijn luie stoel en laptop op schoot. Om 20.00 uur begon ik en het weer was stralend en heet. Maar toen ik mijn ego totaal bloot legde begon het – tegen alle weersvoorspellingen in – heel hard te waaien en trok de hemel dicht met donkere wolken. Meteen werd de wind zo hard dat twee metalen vuilnisbakdeksels door de lucht vlogen! Het begon te donderen en te bliksemen. Ik moest er om lachen en zei dat het een geweldige grap zou zijn als ik nu live door de bliksem werd getroffen! "De grootste barbeque ooit! En dan moeten jullie niet gaan zeuren dat het zo erg is, want het is de grootste grap die ik me kan voorstellen! Dan ben ik in één klap wakker!" Ik ging door met mijn verhaal maar uiteindelijk begon het ook nog eens keihard te regenen dus toen moest ik wel naar binnen. Gaaf hoor, ik denk dat mijn ego woedend was! De buienradar liet niets zien. Toen de zoom was afgelopen was het weer stil en heerlijk fris buiten.

Er waren een paar vragen na afloop, en het allermooiste was het eind waarbij een prachtig stel in Noorwegen niet kon *unmuten*, en daar wanhopige pogingen toe deden. Uiteindelijk zei ik: "Stop maar, laat maar los. Kijk me eens aan..." Dat deden ze en hun energie veranderde meteen, en daarmee deze mensen ook. Ze waren zo mooi, zo lief, zo sereen. Er was een diep contact tussen ons en daar konden geen

woorden tegenop. En dat gebeurde nadat ik had verteld dat ik nu vooral stil ben, behalve natuurlijk tijdens de presentatie. Dat ik eigenlijk een saai, stil iemand ben geworden. En toen kwamen zij, en hadden we in totale stilte het mooiste, diepste contact dat je je kunt voorstellen en tranen in onze ogen van dankbaarheid. Wat een eind... Totale perfectie.

Toen ik naar bed ging was het heerlijk afgekoeld. Om kwart over 1 moest ik nog even plassen en toen ik naar de maan keek, zag ik een prachtige grote lichtol die van links naar rechts vloog, behoorlijk snel. Ik had een inie-minie klein zaklampje en voor de gein flitste ik er drie keer mee. Bij de derde keer floepte het licht uit. Hahaha, zo grappig! Alsof dat zaklampje ook maar enige kracht had! Ik ging blij en dankbaar slapen...

2 juni. Een paar dagen niet geschreven. Ik voel de dunne scheidslijn tussen Geïntegreerde Staat en Afgescheiden Staat. Af en toe word ik heen en weer geslingerd. Alleen bewustzijn en scherpte van geest kunnen me in de Geïntegreerde Staat houden. Daar voelt alles goed. In de Afgescheiden Staat voelt het alsof ik in het voorgeborgte zit.

Ik denk de laatste twee dagen veel na over het thema eerlijkheid. Daar zit echt niemand op te wachten. Iedereen wil zoete leugens. Als je de waarheid vertelt ben je onbeschofd en arrogant. Ik zie het steeds helderder. Ik denk dat ik daar maar eens een blog over ga schrijven.

(Zie hiervoor: blog deel 5)

25 juni 2023

En hier is alweer nummer 7!

Blog 7 – OPGEVEN

Eén van de dingen die mij het meest verbouweren in deze droomstaat, keer op keer, is hoe makkelijk mensen opgeven. De strijd, vertrouwen, elkaar, zichzelf. Zou dat in andere dromen net zo zijn?

Ik kan me elke ochtend mijn dromen goed herinneren. Maar 'het opgeven' is nooit zo'n thema. Alleen in deze droom, die wij realiteit noemen, is het een ding. Laat ik het anders zeggen: het valt me op. Nu ik door heb hoe deze droomstaat werkt, reilt en zeilt, ben ik niet meer zo verbouwereerd. Het is eigenlijk heel voorspelbaar.

Ik zal je een voorbeeld geven. Misschien hebben jullie hier iets aan, kunnen jullie hier iets mee. Dat is immers het doel van mijn schrijven: dat mensen hun eigen situatie herkennen en er iets aan hebben om bijvoorbeeld veranderingen door te voeren in hun situatie en, in het beste geval, het kunnen gebruiken om wakker te worden in deze droom...

Wij hadden twee goede familie vrienden: Hans en Dick. Ze waren natuurliefhebbers, vogelaars, wilde plantengekken, net als mijn ouders (vooral mijn vader). Zo hadden ze elkaar ontmoet en zo bleven ze in de familie. Leuke mannen. Met Dick ging ik tot een jaar of drie geleden nog regelmatig op stap: naar een museum, een theatervoorstelling, of gewoon lekker uit eten. Hij en ik waren echte Bourgondiërs, dus onze stad, Deventer, lokte ons regelmatig om op een terrasje te genieten van een goed maal en natuurlijk veel en goed bier of goede rode wijn, al naar gelang de temperatuur buiten. Of binnen. We waren beiden echte levensgenieters.

Met Hans had ik minder een persoonlijke band. Hij was vriendelijk, rustig, een op-en-top natuurman, en had humor. De klik die ik met Dick had, had ik niet met hem. Maar hij was absoluut een geweldige mens.

Ik schrijf in de verleden tijd, want ze zijn allebei recentelijk overleden. Eerst Hans, toen Dick. Beiden aan kanker.

Hans kreeg moeite met slikken, zelfs koffie ging op een gegeven moment moeizaam. Toen hij met mijn moeder naar het ziekenhuis ging (mijn vader leefde toen allang niet meer) kreeg hij te horen dat hij een agressieve vorm van slokdarmkanker had. De arts gaf hem hooguit nog een maand of twee.

Dat was Hans' doodsvonnis. Vanuit de Afgescheiden Staat zag ik tot mijn absolute verbijstering hoe Hans de strijd – en daarmee het leven – opgaf.

“Dat was het dan...”, zei hij verslagen tegen me toen ik bij hem op bezoek kwam.

“Hoe bedoel je?”, vroeg ik, de opmerking totaal niet begrijpend.

“Nou, ik ga dood”, antwoordde hij somber.

“We gaan allemaal dood, Hans”.

“Ja, maar ik binnen enkele weken”, zei hij.

“Ja, en ik vanavond nog, als ik niet uitkijk bij het oversteken”, antwoordde ik.

“Hans, je hebt opties! Je gaat me toch niet vertellen dat je de strijd meteen opgeeft na een slecht-nieuws-gesprek??”

“Wat voor opties heb ik dan?”

“Nou, je kunt beginnen met een vitamine C infuus, dan met een zuurstofapparaat om je zuurstofgehalte in je bloed te doen stijgen (de ademhaling van Wim Hof, de *Ice Man*, werkt ook), dan stoppen met suiker eten, je lichaam moet basisch worden in plaats van zuur en natuurlijk moet je meteen aan de MiniFG om de kankercellen kapot te maken”.

Ik vertelde hem dat dit geen alternatief gewouwel was, dat kanker in meerdere landen bijzonder succesvol wordt bestreden met gigantische hoeveelheden vitamine C; vooral via infuus toegediend blijken kankercellen in blinde paniek te geraken. Kanker kan bovendien niet gedijen in een zuurstofrijke omgeving, het voedt zich met suiker, en houdt absoluut niet van een lage PH waarde. De MiniFG is een apparaatje dat je voor iets van 300 euro kan kopen en waarmee wij al jarenlang elk willekeurige pathogeen (virus, bacterie, fungus etc.) kapot trillen. Het werkt op electropulsen, en als je de trillingswaarde weet van het pathogeen in kwestie en je stelt het apparaatje daar op in, dan vibreren de (kanker)cellen dusdanig mee op hun eigen frequentie, dat ze ontploffen. Net als het glas van de operazangeres. Of een ei in de magnetron. Op deze manier kunnen veel kankerpatiënten van de dood gered worden, ware het niet dat ze bijna allemaal voor de chemo en/of bestraling kiezen. Dat is jammer, want dan weet je zeker dat je dood gaat.

En daar wrong hem nou juist de schoen. Hans wist zeker dat hij dood ging. Eigenlijk was hij al dood. Hij had de strijd al opgegeven...

Zo triest. Zo voorspelbaar. Zo begrijpelijk. En wederom: zo triest. Want wij hielden van Hans.

Maar Hans hoorde mij beleefd aan. Hij luisterde toen ik aanbood hem hierin te begeleiden, desnoods dagelijks voor hem te koken, aan te koppelen, infuus aan te brengen, wat er maar gedaan moest worden. Hij zou erover nadenken.

Maar na een gesprek met de arts en mijn moeder koos hij voor chemo en stierf hij doodongelukkig.

Ik ben niet naar zijn begrafenis gegaan. Ik kon onmogelijk mijn gezicht in de plooi houden terwijl ik eigenlijk tegen zijn kist had willen schreeuwen: “Ben jij nou een vent?! Waarmee vocht je niet?! Waarmee gaf je het meteen op?!”

Ik heb op mijn eigen manier afscheid van hem genomen, ver weg en met liefde in mijn hart. Ik kon zijn keus accepteren maar niet daadwerkelijk begrijpen, en ik kon er al helemaal geen respect voor opbrengen. Vanuit de Afgescheiden Staat was dat eenvoudigweg teveel gevraagd.

De vraag heeft me lang bezig gehouden: waarom vocht hij niet? Waarom legde hij zich in Godsnaam meteen neer bij zijn lot?

Vanuit de Afgescheiden Staat had ik *alles* geprobeerd!

Vanuit de Geïntegreerde Staat had ik niet gevochten maar me overgegeven.

Maar Hans zat niet in de Geïntegreerde Staat.

Dus wat bezielde hem?

Ik kan deze vragen alleen maar beantwoorden door naar binnen te gaan.

Hoe deed ik dat, vanuit de Afgescheiden Staat?

En werkte dat?

Waarom zou ik nu, vanuit de Geïntegreerde Staat, niet meer vechten?

En waarom staat dat niet gelijk aan opgeven?

Ik heb vele malen in mijn 57 jaren slecht nieuws gesprekken met artsen gehad.
Dus ik weet waar ik het over heb, ik heb recht van spreken.

Toen ik 24 was, kreeg ik een nekhernia. "Niet operabel", zeiden de artsen. Ik stierf van de pijn en kreeg uiteindelijk een rigide kraag om die mijn nek en hoofd zou ondersteunen. Een half jaar lang moest ik hem dragen en zoveel mogelijk op bed liggen.

Inmiddels een totaal achterhaalde aanpak.

Een levensgevaarlijke aanpak bovendien, want de kans op bloedklonters en daarmee een hart- of herseninfarct en/of longembolie is groot, vanwege het gebrek aan beweging.

Van bloedverdunners hadden ze nog nooit gehoord, dus ik lag in mijn kleine studentenkamertje in Groningen een half jaar moederziel alleen nog steeds te kreperen van de pijn. Na een half jaar ging de kraag eraf en bleek het alleen maar erger geworden te zijn.

Ik 'leerde leven' met pijn. Ernstige pijn.

Als er iets is waar ik expertise in opgebouwd heb in mijn leven, is het pijn.

Pijn, mannen, en graancirkels.

Daar ben ik goed in, zullen we maar zeggen.

Gaf ik de strijd op? Ik weet het niet meer zo goed. Door alle pijnstillers heen werd het leven een soort van waas. Ik kan me niet herinneren dat een half jaar lang was, ik kan me niet herinneren hoe ik het heb overleefd. Het is te lang geleden en ik was me van bar weinig bewust.

Ik herinner me wel dat ik vervolgens een dubbele hernia kreeg in mijn onderrug. Die was vele malen erger en, wederom, niet operabel aldus de artsen in meerdere ziekenhuizen.

Ze probeerden alle nieuwe technieken en ontdekkingen op me uit. Ik schreeuwde het uit van de pijn en als mijn moeder er niet bij was geweest, had ik meerdere neurologen ongetwijfeld hun nek gebroken. Ik haatte ze. Artsen. Wat een lorren... Ze wisten niets van pijn, dat was wel duidelijk. Wat had ik ze graag een spoedcursus gegeven zodat ze in ieder geval wisten hoe het voelde...

Ik ging van Academisch Ziekenhuis Groningen naar Zwolle, waar men mij in een gipsen korset goot van mijn nek tot aan mijn kruis, met een doorloop naar mijn linkerknie. Die periode herinner ik me goed. Mijn strategie? Ik paste me aan. Ik werd flexibel. Ik gaf het niet op maar ging ook niet de strijd aan. De pijn was stabiel en draaglijk, dankzij mijn bewegingsbeperking. Ik ging weer lezingen geven over graancirkels. Doordat het korset tot net onder mijn knie kwam, kon ik mijn linkerbeen niet buigen. Maar ik worstelde net zo lang tot ik een manier had gevonden om mijzelf aan te kleden en zelfs om (enigszins onverantwoord) auto te rijden. Met de chauffeursstoel ver naar achteren kon ik bij de koppeling en met wat kunst en vliegwerk kon ik ook nog eens de andere pedalen intrappen. Ik liep erbij alsof ik een bijrol had in "The Return of the Mummy". Maar door dit gewoon te benoemen aan het begin van mijn lezingen moest iedereen lachen, was het ijs gebroken en deed ik gewoon mijn verhaal. Ik genoot weer van het leven, ondanks alle beperkingen.

Maar toen het korset eraf ging, ook weer een half jaar later, was de situatie vele malen erger. Mijn spieren waren verdwenen en niets kon nog het lichaam opvangen waardoor de pijn level Morfine 4.2 bereikte.

Wat deed ik?

Hoe reageerde ik?

Ik probeerde *alles*!

Als de artsen hadden gezegd dat ik op mijn kop moest gaan staan om dubbeltjes te poepen, had ik het gedaan. Ik kan je nog erger vertellen: toen ik hoorde dat de Braziliaanse *Miracle Man*, John of God, naar Duitsland kwam om healingen te geven, ben ik naar hem toe gereden. Vier uur in de auto (enkele reis), kreperend van de pijn. Ik kon niet meer...

Het bezoek aan deze man, die mensen kon opereren zonder verdoving en meer van dit soort wonderen kon verrichten, was één grote teleurstelling. Ik moest urenlang in de ellenlange rij staan, maar ik kon helemaal niet meer staan. Ik heb geen idee hoe ik het heb volgehouden, maar toen ik voor hem stond raakte hij alleen even mijn hand aan en moest ik doorlopen. Ik heb in de auto zitten huilen van pijn, teleurstelling en wanhoop. Achteraf gezien vermoed ik dat hij aanvoelde (met al zijn 'paranormale' vermogens) dat ik hem jaren later zou ontmaskeren in de Val van de Cabal als een monster die vrouwenhandel had opgezet als verdienmodel, naast natuurlijk het verdienmodel aan wanhopige, zieke en stervende mensen. Hij had tig seks-slavinnen die hij voorstdurend zwanger maakte. De babies werden vervolgens voor veel geld verkocht.

Ik wist dat toen nog niet, en dat is maar goed ook. Anders had ik de rest van mijn pijnlijke dagen achter tralies doorgebracht.

Maar goed, terug naar de vraag: gaf ik het op of vocht ik?

Geen van beiden, denk ik achteraf.

Ik gaf niet op maar ik vocht ook niet echt.

Maar ik probeerde alles.

Vanuit pure wanhoop.

Opgeven was geen optie.

Wat zou dat me opleveren?

Zolang ik niet alles had geprobeerd was er toch hoop?

Vandaar dat ik soms bot kan reageren naar mensen die klagen maar niet alles uitproberen, bijvoorbeeld in het alternatieve circuit. Dan is mijn antwoord steevast:

“Dan heb je nog niet genoeg geleden”.

Terug naar mijn reis.

Ik herinner me hoe ik – inmiddels in het ziekehuis van Harderwijk – in bed lag: op mijn rug met mijn armen gespreid, palmen omhoog, tranen over mijn wangen, God aanroepend om de stekker eruit te trekken, of me te laten weten waarom ik dit moest ondergaan. Ik was absoluut niet gelovig, maar dit was een goed moment om een lijntje te leggen naar boven. Ik kreeg geen antwoord.

Achteraf gezien weet ik het: de pijn heeft mij toen gebroken.

En dat was nodig om dit pad te kunnen bewandelen.

Want als daar iets voor nodig is, is het flexibiliteit en aanpassingsvermogen.

Alleen dan kun je niet-opgeven.

Ik herinner me een scene waarin er meerdere artsen aan mijn voeteneind stonden (dit was in Harderwijk) en mijn toestand bespraken. “Ik ga mijn handen hier niet aan branden hoor”, zei de één.

“Nee, ik ook niet”, zei een tweede.

“Wat gaan we met haar doen?”, vroeg een derde.

En nummer één antwoordde: “Laat haar maar liggen. Platspuiten. We hebben genoeg bedden”.

Ik herinner me dat ik reageerde: “Hee, hallooo, ik ben hier hoor, ik hoor jullie!”, waarop ze wegliepen.

Elk gevuld ziekenhuisbed levert geld op. Dat was mijn eerste kennismaking met de totaal gecorrupteerde wereld van de medische ‘wetenschap’. Ik zou er nog vele malen een *Close Encounter* mee hebben.

Uiteindelijk heeft mijn familie mij uit het ziekenhuis gered. Ze hebben me letterlijk ontvoerd.

Door de morfine weet ik ook daar niet meer veel van. Wel veel flarden van die periode, zoals het gesprek van de artsen, een droom waarin ik kon terugkeren (vertel ik straks), het vaalgroene gordijntje rondom mijn bed dat ik steeds dichttrok zodat ik geen contact hoefde te hebben met de andere mensen in mijn kamer, het bij mijn zus thuis gebracht worden, vlak voor Oud & Nieuw... Ik was is een morfineroes waarbij ik het allemaal wel best vond. Het maakte me niets uit hoe het afliep, zolang de pijn maar minder werd gemaakt.

Mijn moeder bracht me naar een privékliniek die de verzekering dekte, waar de neuroloog/neurochirurg haar verbijstering niet onder stoelen of banken stak. “Hoe is het in Godsnaam mogelijk dat je niet geopereerd bent? Je hebt geluk gehad, want voor hetzelfde geld was je in dit stadium definitief verlamd geweest vanaf je middel en had je in een rolstoel gezeten voor de rest van je leven”. Ze opereerde met spoed, en nog een tweede keer na vochtophoping in de wond, en daarmee was ik weer zo goed als nieuw.

Maar niet voor lang.

Ik ben, zoals ik al eerder aangaf, een bijzonder trage leerling.

Ik moet mijn levenslessen gigagroot op de muur krijgen, anders zie ik ze niet.

En dus gooide het Universum nog een riedel aandoeningen mijn kant op.

Net zolang tot ik het zag...

De pijn bleef ondraaglijk, maar nu koos mijn lichaam weer een nieuwe plek uit. Twee nieuwe plekken, beter gezegd: wederom mijn nek en nu ook mijn schouders.

Lang verhaal kort?

Vele kwakzalvers (artsen) en ziekenhuizen later wist ik dat het twee separate aandoeningen betrof: in mijn nek waren drie wervels naar binnen toe aan het dichtgroeien, een zeldzame aandoening waarbij het bot steeds verder groeit en de zenuwen in de verdrukking komen, en – als bonus – bleek ik te lijden aan NA: Neuralgische Amyotrofie, eveneens een zeldzame variant op MS.

Het goede nieuws? Ik zou nooit in een rolstoel belanden, want na elke aanval herstelde het lichaam zich volledig. (Een aanval duurde ongeveer 3 maanden met een maand revalidatietijd en morfine afkicktijd). Ik kreeg een aanval in de zomer van 2010 en vervolgens één in december 2012. Een nieuwe diende zich aan in de zomer van 2014.

Het slechte nieuws? Er was geen enkele behandeling bekend en het was de meest pijnlijke aandoening die er maar bestond. *Lucky me*. De pijn was erger dan brandwonden, aldus de arts in het Academisch Ziekenhuis Utrecht. Hij bleek de enige neuroloog die ik had 'afgewerkt' die gelijk had. Zowel wat betreft de diagnose alsook alle dingen eromheen die hij vertelde. Ik was zo opgelucht dat ik wel kon huilen van geluk. Eindelijk een kloppende diagnose! Eindelijk was de medische zoektocht van kwakzalver naar kwakzalver gestopt.

De dichtgegroeide wervels kon hij niet verklaren. "Maar we kunnen wel opereren. Ik werk samen met een neurochirurg die dit kan". Ik kon wel jubelen. Het zou een uren durende operatie worden met een kans dat ik er verlamd vanaf mijn nek uit zou komen. Maar het kon me niets schelen. Ik sprak met mijn moeder af dat ik koos voor passieve euthanasie als het fout zou gaan. Verlamd vanaf mijn middel is één ding, maar vanaf mijn nek was voor mij einde oefening. "Geen force feeding!", sprak ik met haar af. Godzijdank accepteerde ze mijn beslissing.

Ik ging in een soort gelukzalige bliss toestand de operatiekamer in, vol vertrouwen en overgave, en kwam er enkele uren laten goed gerepareerd weer uit. Ik was zo gelukkig! Ik weet nog goed dat ik bijkwam en meteen mijn tenen bewoog. Dat lukte! Toen mijn enkels, toen mijn benen, armen, handen. Ik was niet verlamd! Intens gelukkig viel ik weer in slaap.

Maar dat duurde niet lang, want in de zomer van 2014 diende zich zoals gezegd een nieuwe NA-aanval aan. Dat was voor mij de nekslag. Een aanval in 2010, één eind 2012, begin 2013, en nu weer één half 2014? Ik kon niet meer... Ik besloot dat de stekker eruit mocht. Dit was geen leven, dit was een hel. Maar op het moment suprême waarop ik *bijna* opgaf, gebeurde er iets merkwaardigs.

Ik was op dat moment in Engeland met een groep graancirkelliefhebbers die ik rondleidde. Eén van mijn groepsleden had me al verteld dat ze mensen kon genezen met behulp van buitenaardse artsen. Ik vond dat raar, geloofde er eigenlijk niet in, maar toen ze me vroeg of ik een healing wou, zei ik meteen ja.

Ik zal het nooit vergeten. Ik lag in het gras buiten met Claudy aan mijn zij. De vrouw, Jacqueline Fiolet, gaf me de healing. Ze stond naast me en maakte rare geluiden. Ik sloot mijn ogen en dacht alleen maar: "Gaat er nog iets gebeuren?" De pijn bleef constant en ik vond het zonde van mijn tijd. Hoe kon ik haar op een vriendelijke manier vertellen dat ze net zo'n kwakzalver was als al die artsen die mij niet hadden geholpen? Maar ja, liever buitenaardse artsen dan aartse, mijmerde ik. Op dat moment realiseerde ik me met een schok dat ik geen pijn meer had! Ik opende mijn ogen en zag in een fractie van een seconde dat Jacqueline omringd was door lichtwezens. Toen ik knipperde waren ze verdwenen.

Nee, ik was niet aan de morfine.

Nee, het kon geen placebo effect zijn, want ik geloofde er immers niet in.

De pijn bleef weg.

We zijn negen jaar verder en ik heb nooit meer een NA-aanval gehad.

Die gebeurtenis heeft me een stuk meer *open-minded* gemaakt, kan ik je vertellen...

Wat verder? Twee longembolieën, met wederom lorren van artsen die fout op fout maakten. Het is een Godswonder dat ik nog leef. Ziekenhuis Zutphen, ziekenhuis Carcassone, Frankrijk. In die laatste werd ik behandeld als een gevangene. Ik werd in een kamertje gelegd, aangesloten op apparatuur die mijn hartslag, bloeddruk, zuurstofgehalte etc. maten. Na een paar uur aan mijn lot overgelaten te zijn, sloeg de verveling toe. Ik dacht grappig te zijn door mijn ademhaling terug te brengen (via meditatie- en ademhalingstechnieken) naar nog maar twee per minuut. Op het moment dat alle toeters en bellen afgingen, trok ik het metertje van mijn wijsvinger en de elektroden van mijn borst. Alle sirenes gingen af! Maar *guess what?* Niemand kwam kijken! Niemand!

Ik vond mezelf erg grappig en besloot dat het welletjes was. Ik riep de ET-artsen aan (inmiddels had ik dat ook onder de knie met dank aan Jacqueline maar had het in dit geval nog niet geprobeerd omdat ik – voor ik het wist – in een loeiende ambulance lag) en wachtte tot de pijn in mijn borst minder werd. Toen kleepte ik me aan, pakte mijn tas en liep naar de uitgang. Maar ik werd tegengehouden door een uitsmijter/bewaker die me terug begeleidde naar mijn kamer. Niet te geloven! Uiteindelijk (nog weer uren later) kreeg ik groen licht van de longarts en mocht ik gaan, anders had ik daar nu nog gelegen.

Moraal van dit verhaal?

We hadden het over het thema *opgeven*, weet je nog?

We hadden het over Hans en Dick.

Hoe het precies met Dick is verlopen weet ik niet. Ik had toen geen contact meer met mijn familie, ook niet meer met Dick. Ik voelde op een gegeven moment dat hij er niet meer was en zocht op internet naar een overlijdensadvertentie. Die vond ik.

Hij had de agressieve variant van huidkanker dus dat zal hem de das om hebben gedaan. Ik kan het alleen maar invullen, maar ik weet dat de invloed van mijn moeder op beide mannen groot was en dat zij hen zal hebben overtuigd van de traditionele medische 'wetenschap', als enige optie en kans om te overleven. Zo triest...

Zou Dick zich ook meteen bij zijn lot hebben neergelegd? Zou hij iets alternatiefs hebben geprobeerd? Zou hij hebben gevochten? Zou hij denken: ik heb nog twee maanden, ik ga de sterren van de hemel leven en elk moment vieren?

Toen ik aan Hans vroeg waar hij nog heen zou willen (hij had enorm veel gereisd), antwoordde hij IJsland. Maar hij ging niet meer, want stel je voor dat hij ineens erg achteruit zou gaan en opgenomen zou moeten worden?

Ik kon mijn oren niet geloven en riep uit: "Hans! Dan laat je je toch gewoon overvliegen? Of wat denk je van een IJslands ziekenhuis? En je gaat toch dood, dus *WTF?! Kom op, we gaan naar IJsland!*" Maar zoals ik al zei: hij was toen eigenlijk al dood.

Wat zou ik hebben gedaan? Vanuit de Afgescheiden Staat waarin ik toen verkeerde zou ALLES proberen, en tegelijkertijd zou ik elk moment dat me nog restte vieren, ik zou de sterren van de hemel vrijen, ik zou dansen in het maanlicht, ik zou me bezatten aan de duurste Cabernet Sauvignon, ik zou de plekken op aarde bezoeken die ik nog wil zien, en ik zou uiteindelijk zelf de trigger overhalen. Ik zou met de grootste glimlach van oor tot oor heengaan, op mijn moment en op mijn manier!

En ja, ook zou ik nog van alles proberen op alternatief vlak uitproberen.

Niet geschoten, misgeschoten en baat het niet, dan schaadt het niet.

Als er buitenaardse artsen zijn die je kunnen genezen in het aardse vlak, denk je dan niet dat er nog meer alternatieven zijn? *Open your mind, motherfucker!*

Ik ging nog liever dood dan dat ik zonder slag of stoot zou doodgaan. Of zoiets. Hmmm...

Maar je snapt wat ik bedoel, *right?*

Ik heb heel wat geleden in dit lichaam.

Ik weet wat pijn is.

Ik weet wat marteling is.

Ik weet dat je echt wel praat wanneer je gemarteld wordt.

Geloof me, je vertelt *alles*.

In *no time*.

Ik weet wat is het om te breken. Fysiek. Emotioneel.

Ik weet dat het nodig is om je *humble* te maken.

(Nederig is geen goede vertaling, we hebben er in onze taal geen goed woord voor).

Ik weet dat het nodig is om een warrior te worden.

Nog één ding voordat ik afsluit met de beloofde droom in het Harderwijkse ziekenhuis.

Ik zei het al:

Ik moet mijn levenslessen gigagroot op de muur krijgen, anders zie ik ze niet.

Wat probeerde het Universum mij te leren?

Overgave, geduld, vertragen, eenvoud, volhardendheid.

De eigenschappen die nodig zijn voor dit naar-binnen-pad.

Overgave leerde ik nadat ik gebroken werd door de pijn.

Geduld leerde ik als kind door modellen te bouwen van driemasters.

Vertragen leerde ik door stress te vermijden.

Eenvoud leerde ik door te leven in de natuur, in een stacaravan waar geen plek is om dingen te verzamelen en op te slaan. Steeds minder spullen, steeds minder ballast.

En volhardendheid leerde ik tijdens mijn speurtochten naar de herkomst en betekenis van de graancirkels, de 'missing link' van de mens, de links tussen de Anunnaki en de oude culturen van de Sumeriërs, de Egyptenaren en de Maya's. En natuurlijk de oorsprong en identiteit van de Cabal.

Wat zou ik nu doen als ik te horen zou krijgen dat ik nog twee maanden te leven heb en ervan gaande dat de artsen gelijk hebben?

Ik zou me ogenblikkelijk overgeven aan het proces.

Het sterfproces. Of beter gezegd: het Grote Ontwaak Proces.

Ik heb geleefd voor tien.

Ik heb alles gedaan wat ik wou doen.

Natuurlijk heb ik niet alle bijzondere plekken op aarde gezien, maar dat is niet meer nodig.

Ik weet inmiddels dat elke plek niets meer is dan tijdelijk gestolde energie, bestaande uit droomstof, een projectie van mijn bewustzijn. Dat maakt het niet minder mooi maar wel minder belangrijk. Het doet er niet meer toe.

Vanuit de Afgescheiden Staat is alles anders.

Misschien niet qua uiterlijk maar wel qua innerlijk.

Dus ik zou vanuit mijn hangmat naar de sterren kijken en genieten en dank zeggen voor een waanzinnig gaaf leven. Ik zou de pijn danken voor alle wijze levenslessen. Ik zou al mijn geliefden danken voor de verrukkelijke geneugten van deze droom. Ik zou me intens verheugen op het wakker worden *uit* deze droom. En dan zou ik zelf de trigger overhalen.

Ik zou met de grootste glimlach van oor tot oor heengaan, op mijn moment en op mijn manier. Per slot van rekening is het *mijn* droom, en ik bepaal zelf wel hoe die eindigt...

Uitspraak van Verlichte geesten:

Eerst was de berg een berg

Toen was de berg geen berg

Nu is de berg weer een berg

Ik snap wat ze bedoelen, dankzij een droom in het ziekenhuis in Harderwijk.

Op een gegeven moment had ik een bijzondere droom. Het leek vanzelfsprekend allemaal heel echt. Ik bevond mij in een prachtige oude ruïne, overwoekerd door de natuur. Het was sprookjesachtig, het licht, de sfeer. Toen moest ik plassen, maar er was geen wc in de droom. Ik realiseerde me ineens dat ik in een droom zat, en dat ik in werkelijkheid in een ziekenhuisbed lag waar ook een wc was! Ik deed mijn ogen dicht en visualiseerde de kamer waar ik lag, wetende dat – wanneer ik mijn ogen opende – ik me daar zou bevinden. Het werkte! Ik opende mijn ogen, bekeek de ziekenhuiskamer, stond (moeizaam) op, sleepte me naar de wc op amper 3 meter afstand van mijn bed, plaste, sleepte me weer terug naar bed, hees me erin en sloot mijn ogen. Ik visualiseerde de sprookjesachtige ruïne en toen ik voelde dat ik er was, opende ik mijn ogen. Ik was er weer, het werkte! Maar nu was ik volledig lucide. Ik vervolgde mijn pad in de droom, maar nu vanuit een ander bewustzijn. Ik was wakker in de droom.

Eerst was de ruïne een ruïne

Toen was de ruïne geen ruïne

Nu is de ruïne weer een ruïne.

Maar hij zal nooit meer dezelfde ruïne zijn, want ik weet dat hij niet echt bestaat... dat hij slechts een illusie is in een droom. Maar aangezien hij volledig echt lijkt, kan ik er ten volste van genieten. *Zolang de droom voortduurt...*

En dat is precies hoe de realiteit nu voor me is: ook al ben ik in de tussentijd niet verlicht geraakt, ik weet dat dit maar een droom is en dat hij elk moment voorbij kan zijn. Dus ik kan er maar beter ten volste van genieten!

Opgeven of niet-opgeven?

Dat is een vraag die alleen JIJ kunt beantwoorden.

Het één is niet beter of slechter dan het ander.

Ieder droomt zijn eigen droom.

Als ik mijn droom kan invullen en bijsturen, dan kun jij dat ook.

Je hoeft alleen maar naar binnen te gaan.

JIJ bepaalt.

En alles mag.

Opgeven, niet opgeven, vechten, vieren, *whatever*.

Het is per slot van rekening jouw droom.

25 juni 2023

MIJN BOODSCHAP OVER DE KINDEREN....

<https://www.bitchute.com/video/7SHcCxgDTXPa/>

AJB DELEN!

Ja... Ik weet het... Ik zie er veel ouder uit zonder contactlenzen, zonder make-up (alleen een beetje lippenstift). Ik ben in één maand 10 kilo afgevallen tijdens mijn transformatie tot een Human Adult. Er zit dus te veel huid in mijn nek. Ik weet het, ik weet het, ik weet het.

MAAR IK HEB ME NOG NOOIT ZO LEVEND GEVOELD!!!

En dit ben ik.

Wat je ziet is wat je krijgt...

"Vergis je niet - verlichting is een destructief proces. Het heeft niets te maken met beter worden of gelukkiger zijn. Verlichting is het afbrokkelen van onwaarheid. Het is het doorzien van de façade van schijn. Het is de volledige uitroeiing van alles waarvan we dachten dat het waar was."

- Adyashanti.

Blog 8, 4 juli 2023: MIJN EGO

Mijn ego is een monster.

Jouw ego ook.

Het verschil?

Ik weet het en jij waarschijnlijk niet.

Natuurlijk, ik vul het voor je in.

Maar er zijn maar weinig mensen die niet beginnen te sputteren wanneer ik zeg dat hun ego een monster is.

“Nou, maar mijn ego heeft ook een goede kant hoor!”

Alsof ze het hebben over een partner die hen af en toe alle hoeken van de kamer laat zien.

“Mijn ego heeft me gebracht waar ik nu ben: een succesvolle zakenman/wetenschapper/partner, etc.etc.”

Dan heb je niet begrepen wat het ego is.

Het ego zit in je.

Het voedt zich met twee dingen: *conflict* en *meer*.

Meer macht, meer succes, meer aanzien, meer geld.

Het wil conflict, ruzie, confrontaties, problemen. Daar draait de motor op.

Als dat er niet komt, krijgt het ego honger.

Het begint te kriesen en zet zijn beste pionnen in: jouw emoties.

Je emoties (vooral degene die wij ‘negatief’ noemen) zijn de kleverige draden van het spinneweb waarin je gevangen zit. Het spinneweb houdt je stevig vast in de illusie, de droomstaat.

Het zorgt ervoor dat je niet kunt ontsnappen.

Zolang jij het stemmetje van het ego gelooft, blijf je je eigen gevangene.

Voor altijd opgesloten in Plato’s grot.

Wat zegt het stemmetje zoal?

“Zie je wel dat ze (je partner) je tegenhoudt? Jij wil je verder ontwikkelen maar zij niet. Als het zo door gaat moet je echt bij haar weg hoor!” Het maakt van je partner de vijand.

“Wedden dat je die promotie niet krijgt? Heb je wel door hoe hij (je collega) zich naar binnen werkt met z’n geslijm?” Het maakt van je collega de vijand.

“Als je geen kinderen had gehad, was je nu in verre landen geweest en had je prachtige andere culturen kunnen verkennen. Dat wou je toch altijd?” Het maakt van je kinderen de vijand.

Het ego is bijzonder vindingrijk en zal alles inzetten om gevoed te worden.

En zolang je hem gelooft, ben je de lul.

Dus?

Wat te doen als je niet langer vastgekleefd wil zitten in je eigen spinneweb, je eigen gevangenis?

1. GELOOF HEM NIET LANGER
2. SPREEK HEM TEGEN, NET ZO LANG TOT HIJ GEEN WEERWOORD MEER HEEFT
3. REALISEER JE HOE GENIAAL HIJ IS EN WEES NOG VEEL GENIALER
4. STOP TE GELOVEN IN JE EMOTIES EN JE GEDACHTEN
5. KORTOM: STOP JE EGO TE VOEDEN. HONGER HEM UIT.

Kort gezegd komt het hier op neer.

Natuurlijk is het ego slechts een droompersonage binnen een droompersonage (jij), maar dat zien we even door de vingers. Ik ga er gemakshalve van uit dat jij (de lezer) dat niet ten diepste gelooft en dat je dus de slaaf van je gedachten en emoties bent. De perfecte slaaf van je ego.

Waarom schrijf ik dit?

Omdat ik veel vragen krijg van mensen die willen weten hoe ze hun ego kunnen vermoorden.

Nou, zo dus.

Succes!

Natuurlijk is dat niet helder genoeg, dus ik zal een paar oefeningen meegeven, plus een kijkje in mijn keuken. Hoe heb ik het gedaan?

Niet dat mijn ego dood is, maar het roert zich bijna niet meer.

Hij ligt bloedend op de grond, zeg maar.

Ik weet dat hij stervende is en dat geeft me een blij, gelukkig gevoel.
Want laten we eerlijk zijn, wie wil er nou met een monster samenleven?

1. GELOOF HEM NIET LANGER

Lees nog eens de voorbeelden die ik hierboven gaf, van dingen die hij je zoal influistert.
Vul die voorbeelden dan aan met wat op jou toepasbaar is. Maak een lijstje.
Van wie maak jij de vijand? Je partner? Je baas? Je collega? Je kinderen? De gemeente?
De belastingdienst? De Cabal?
Schrijf de zinnen op die je een negatief gevoel over iemand geven.
Dat zijn namelijk de zinnen die je ego je influistert.

Doe dan het volgende experiment:

GELOOF HET NIET LANGER!

Laat even helemaal los of het waar is wat je ego je vertelt.

Daar gaat het bij dit experiment niet om.

Wat gebeurt er wanneer je tegen je ego zegt (steevast en non-stop):

“Niet waar”. “Fuck you, mij krijg je de kop niet gek!” (Op z'n Achterhoeks)

Maak er een feestje van en leef je uit:

“Jij hebt ongelijk en ik heb gelijk, want het leven is een wedstrijd en ik ga winnen! Na na nana na!”

Doe net zo onvolwassen als je wilt, zolang je maar lol hebt.

“Jij gaat dood en ik ga leven, na na nana na!”

Ik denk dat je de strekking wel begrijpt...

Wat gebeurt er in jou wanneer je dit doet?

Voel je dat hij meer uit de kast trekt om je te overtuigen?

Het maakt niet uit wat hij terug zegt, je blijft hem pareren.

Daag hem uit, maak hem gek, onthoud hem van zijn voedsel.

Hoe meer honger hij krijgt, des te vindingrijker hij wordt.

Voel dat hij niet je vriend is, dat het hem alleen maar gaat om voedsel.

2. SPREEK HEM TEGEN, NET ZO LANG TOT HIJ GEEN WEERWOORD MEER HEEFT

Dit is de rationele aanpak. Ook die werkt goed. Zeker als je slim bent en niet op je mondje gevallen.

Speel de advocaat van de duivel.

Op alles wat hij zegt, geef je hem een weerwoord.

Niet zoals hierboven (de “*Shut up & Die*”-variant), maar een inhoudelijk antwoord.

Je legt uit waarom hij het fout ziet en waarom je dus niet naar hem luistert.

Let wel, hier krijg je meteen te maken met nummer 3:

3. REALISEER JE HOE GENIAAL HIJ IS (EN WEES NOG VEEL GENIALER)

Je ego is verdomd slim. Vele malen slimmer dan jij. (Je ego zal het niet leuk vinden dat ik dit zeg...)

Het is echt waar, en dit kun je alleen maar begrijpen door te experimenteren.

Doe testjes, daag hem uit, maak hem gek.

Kijk toe hoe hij uiteindelijk toch nog iets uit de kast trekt waar hij mee wint.

Schrijf dat op: waarmee won hij? Met welk argument?

Dat is je zwakke plek. Wees je daarvan bewust want die pion gaat hij vaker inzetten.

Wat doe je dan? Zie nummer 1.

4. STOP TE GELOVEN IN JE EMOTIES EN JE GEDACHTEN

Dit is een pittige. Dit is het punt waar de meeste mensen op afhaken.

Kort door de bocht? Je emoties en gedachten vormen de wereld om je heen.

Neem dat – voor deze oefening – maar even van me aan. (Beter nog: zoek uit of het klopt!)

Nu kun je twee dingen doen: òf je speelt met die wetenschap en maakt er een mooie wereld van door je gedachten en emoties te veranderen, òf je gaat een stap verder. Dan realiseer je je dat dit slechts een illusoire consensus-realiteit is, en ga je voor de kill. Precies: de kill van het ego.

De eerste optie klinkt natuurlijk erg aantrekkelijk, maar ik moet je helaas vertellen dat dat pas echt lukt als je de tweede optie hebt voltooid.

Dus wat kun je doen? STOP TE GELOVEN IN JE EMOTIES EN JE GEDACHTEN!

Doe het gedurende een dag. Of als dat niet lukt: een halve dag of een uur.

Begin gewoon morgenochtend en denk bij elke gedachte en elke emotie: “Bullshit! Wat een onzin!”

En HANDEL ER DUS NIET NAAR!

Schrijf op wat het met je deed en wat het opleverde.

Doe deze oefening elke dag, en elke dag iets langer.

5. STOP JE EGO TE VOEDEN, HONGER HEM UIT

Je weet nu dat het ego zich voedt met *conflict* en met *meer*.

Dus de oefening ligt voor de hand:

Will het conflict? Geef het niet!

Wil het meer? Geef het niet!

Sterker nog: doe precies het tegenovergestelde!

Stel, het wil dat je er goed uit ziet. Doe dan het tegenovergestelde en ga lekker slonzig boodschappen doen. Geen make-up, geen mooie kleren. Kijk wat het met je doet. Noteer het.

Stel, het wil dat je iets niet vertelt, vertel het dan wel. Kijk wat het met je doet. Noteer het.

Stel, het wil ruzie met je bureu. Doe het niet. Kijk wat het met je doet. Noteer het.

Stel, het wil een nog duurdere auto/huis/kleding. Koop het niet. Kijk wat het met je doet. Noteer het.

Ik doe dit al jarenlang. Uiteindelijk is dit *de* manier om je ego helemaal gek te krijgen.

Doe te allen tijde het tegenovergestelde van wat het ego je influistert.

Ik garandeer je dat je uiteindelijk de strijd wint.

Nog een leuke oefening: doe elke dag een poosje het "*Oh My God, ik zit in een droom!*" experiment.

Al is het maar een uurtje. Breid het langzaam uit. Je zult merken dat alles er veel leuker op wordt.

Als je wordt afgesneden in het verkeer, zul je veel eerder geneigd zijn in de lach te schieten met de

gedachte: "Wat een absurde man in deze droom zeg, wie doet dat nou in het echt?", dan dat je boos wordt.

Bovendien: je ego wil in zo'n geval zeker dat je boos wordt, dus... inderdaad: doe het tegenovergestelde.

Wij zijn in deze consensus-realiteit opgegroeid met de overtuiging dat onze gedachten en emoties kloppen.

Dat zorgt voor een hele hoop problemen. Ik kan je inmiddels garanderen:

Jouw emoties en gedachten zijn *highly overrated!* Door jezelf.

Dat waren die van mij ook. Door mijzelf.

Tot ik daarmee stopte, en toen stopten alle problemen vanzelf ook.

Er ontstond rust, vrede, vreugde en een creatieve stroom van hier tot Tokyo.

Dat noemen we de *flow*.

Inmiddels doe ik niets meer als ik niet in die flow zit.

Dan ga ik zitten en wacht ik tot ik wakker word.

Tegen de stroom inzwemmen is niet productief en het maakt me niet blij. Bovendien word ik er moe van.

En ja... uiteindelijk zijn ook blijdschap en geluk, vreugde en jolijt slechts emoties.

Vandaar dat Friedrich Nietzsche schreef:

Wat is het geweldigste dat je kunt beleven?

Dat is het uur van de grote verachting.

Het uur dat je zelfs gaat walgen van je geluk,

evenals van je gezonde verstand als van je deugdzaamheid.

Emoties zijn, hoewel voor de meeste mensen het grootste goed en het ware compas, de oorzaak van veel ellende. Alleen via emoties blijven mensen zich als idioten in oorlogen storten die door de Cabal bedacht zijn. Het enige wat ze hoeven doen is ergens een aanslag plegen (ook wel *False Flag* genoemd) waarna het volk brult om vergelding. Emoties. Het ego brult, de rest van de mens volgt als een dolle stier.

Wat zou er zijn gebeurd wanneer iedereen na 9-11 had gezegd:

"Maar wacht eens even... Zullen we eerst eens even goed naar de *feiten* kijken? Zullen we de emoties en gedachten, verdenkingen en theorieën even in de koelkast zetten totdat we weten wat hier nou precies gebeurd is? Laten we eens grondig kijken naar de eerste foto's, video-opnamen en ooggetuigenverklaringen. Even geen hysterie, even niet meteen een land binnenvallen. Nee president Bush, even wachten met uw oorlog. Wij, het volk, zijn niet overtuigd van uw gelijk. Eerst de feiten, dan pas emoties, OK?"

Dan was er nooit wederom een zinloze en niet te winnen oorlog ontketend met God mag weten hoeveel doden. Maar Bush riep om vergelding en het volk – blind door de heftige emoties – stortte zich hals over kop als lemmingen in een afgrond. Zo triest. Zo voorspelbaar. Zo begrijpelijk. Zo menselijk.

Ik weet nog goed hoe getraumatiseerd ik was na het zien van de vreselijke beelden van de Twin Towers, waar ik enkele maanden eerder nog in was geweest. De vlammen, de brokstukken die vielen, de mensen die sprongen. Ik kon niet meer normaal functioneren, werd 's nachts badend in het zweet wakker en kon overdag alleen nog maar huilen. Pas veel later werd het me duidelijk dat er dingen niet klopten aan het officiële verhaal van wat er was gebeurd en wie de daders waren. Pas nadat ik traumatherapie had gehad kon ik er echt naar kijken. Daarvoor zag ik niets meer helder. Ik was verblind door mijn emoties.

Dat was een eye-opener, kan ik je vertellen!

Hoe menselijk mijn emoties ook waren (en hoe terecht!, schreeuwde mijn ego er achteraan), ze zorgden ervoor dat ik niet meer zag wat er was. Ik zag alleen nog maar wat er niet was.

False Flags, een prachtige term afkomstig uit de tijd van de piraten.
Ze hesen een Engelse vlag wanneer ze een Engels schip naderden, of een Franse vlag wanneer ze een Frans schip naderden. Zo werden ze onthaald als vriend. Tot ze dichtbij genoeg waren om te enteren, dan ging de 'flase flag' als de sodemieter naar beneden en werd de piratenvlag gehesen!
Slimme jongens, die piraten...

Maar ik zag het niet, ook al was het zo verschrikkelijk duidelijk dat ik – achteraf – niet kan snappen dat ik het al die tijd niet zag. Emoties maken de mens stekeblind. En dat is gevaarlijk, want zo ontstaan oorlogen.

Nog een voorbeeld in het hier en nu: de rellen in Frankrijk.
"De mensen zijn het zat!" "Het is oorlog in Frankrijk!"
Oh ja? Kijk dan nog maar eens goed naar de beelden. Zonder emoties. Puur feitelijk.
Wat zie je?
Steeds kleine groepen oproerkraaiers.
Allemaal in het zwart gekleed.
Bijna allemaal jonge mannen met een nèt iets te donkere huidskleur.
Lijken ze niet verdomd veel op de migranten die eerder zijn binnengehaald?
De jonge mannen waarvan we dachten: "Hee, waar zijn jullie vrouwen en kinderen?"
Wat doen ze?
Ze rennen als idioten rond, maken dingen stuk en plunderen winkels.
Denk je werkelijk dat de gemiddelde Fransman dat doet?
Kleren en computers uit winkels trekken omdat er een jongen door de politie is doodgeschoten?
Een crimineeltje met een strafblad, net als destijds George Floyd in Amerika?
Kijk verder, kijk beter.
Zie je het enorme winkelcentrum dat brandt als een fakkel?
Zie je de granaat die ontploft bij het postkantoor dat vervolgens geplunderd wordt?
Hoe komen deze 'boze burgers' aan hun munitie?
Kijk naar de politie. Wie pakken ze?
Steeds een eenling.
Niet een oproerkraaiër maar een toevallige passant op een brommer.
Zie je de foto van de zwarte man die een blanke agent heeft overmeesterd?
Lijkt het niet erg op een omgekeerde George Floyd situatie?
De agent ligt op zijn buik, de zwarte knie in zijn blanke nek gedrukt en zijn blanke handen losjes op zijn rug.
Wat fijn dat er net een fotograaf bij was die dit bijzondere moment kon vastleggen!
Je zou haast denken dat het in scene is gezet.
Maar dat mag je niet hardop zeggen want dan ben je een samenzweringswappie.

Wat is hier werkelijk gaande?
De kleine crimineel is geofferd voor een Flase Flag.
Door de Cabal.
Natuurlijk, door wie anders?
Er zijn maar twee antwoorden:
- indien *naar buiten*: de Cabal.
- indien *naar binnen*: het ego.

Het leven is niet zo ingewikkeld als je denkt.
In dit geval is het de eerste optie.
De Cabal organiseert de rellen (veelal is dit het pakkie-an van George Soros).
De oproerkraaiers worden ervoor betaald en volgen een draaiboek.
Het is letterlijk een toneelstuk.

Denk even aan de parallellen met Antifa en Black Lives Matter.
De vingerafdrukken van Soros zijn overal te vinden...

Het volk spreekt er schande van of jubelt.
Maakt niet uit.
Het volk speelt namelijk helemaal geen rol in dit toneelstuk.
Wat is het doel van de georganiseerde rellen?
Een noodtoestand, en vervolgens een lockdown.
Zo regiseert de Cabal een burgeroorlog waardoor het allerlei nieuwe wetten erdoor kan drukken.

En ik kan je verzekeren dat die wetten er niet komen in het belang van de burgers. Niemand die het ziet, want door alle emoties (waarvan *angst* altijd voorop loopt) is iedereen te blind om nog te zien wat klopt en wat niet.

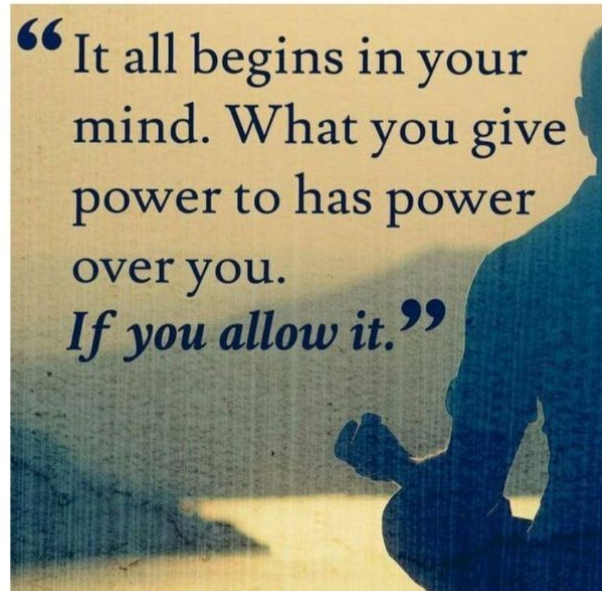
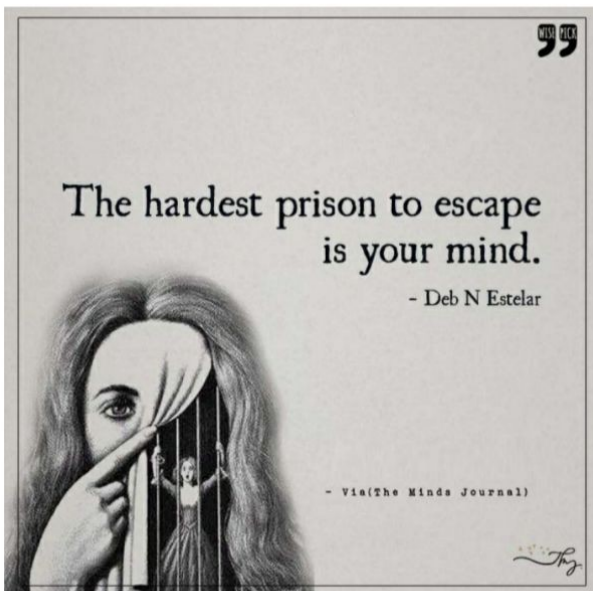
Weet je waarom ik zo'n goede onderzoeker ben? Niet omdat ik zo intelligent ben hoor, ik ben slechts in één enkel opzicht anders dan jij. Ik ben zo'n goede onderzoeker omdat ik me niet langer laat verblinden door mijn emoties. Dat wil niet zeggen dat ik ze niet heb hoor, maar ik zet ze tijdens mijn onderzoek even in de koelkast want anders kan ik mijn werk niet doen goed.

Je wil niet weten hoe vaak ik heb gezien hoe heftige emoties (aangewakkerd door het ego, optie 2 inderdaad) alles kapot maken. Zeker in de alternatieve hoek, in de mooiste communities. Juist daar waar emoties hoog in het vaandel staan. "We moeten uit het hoofd en in het hart". Klinkt goed hè? Jammer dat het ego er stelselmatig voor zorgt dat dit altijd jammerlijk uitloopt op een catastrofe. Iedereen haat uiteindelijk iedereen. Het ego maakt alles stuk.

Zolang jij niet doorhebt dat je emoties de bouwstenen zijn van de kleverige spinnewebraden die jou gevangen houden, zul je nooit vrij zijn. Zolang je je laat leiden door je emoties, zul je nooit gelukkig zijn. Klinkt als een paradox, maar dat is het niet. Er bestaan geen paradoxen. Maar dat is voer voor een andere blog...

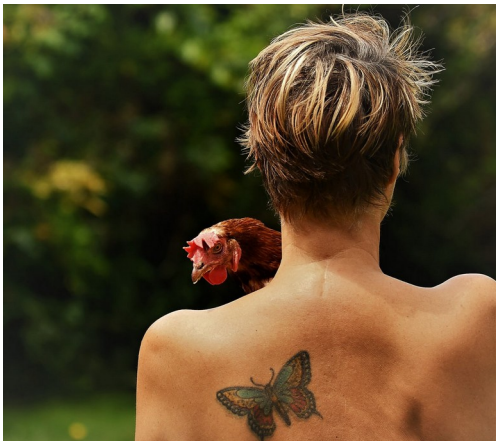
Zolang wij (de mensheid) ons laten leiden door onze emoties, zal er altijd oorlog zijn. De oplossing? Dood je ego. Want uiteindelijk is er maar één vijand, en dat is niet de Cabal of Al Qaida. Het is ons ego.

En daar kun je van winnen!
Maar dan moet je wel naar *binnen*.
Weet je nog uit blog 1?
NAAR BINNEN, STOMME KOE!
Dat dus.
Succes!

6 juli 2023

We hebben hier ongelooflijk mooie reptielen. Ze zijn zo snel en prachtig.... jammer dat 'reptielachtigen' tegenwoordig zo'n negatieve klank hebben. Ik hou gewoon van ze, net als van de kippen die ook reptielachtigen als over-over-overgrootvaders/moeders hebben....

Er is bijna niets over van mijn litteken (3 nieuwe wervels), verbazingwekkend hoe goed het is genezen!

Helaas was deze verdronken in een bron...

BLOG 9, 14 juli 2023

LIBERTÉ, EGALITÉ, FRATERNITÉ

Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap... de grote leugen van Frankrijk.

Vandaag is het 14 juli, de dag die sinds 1789 groots wordt gevierd in dit prachtige land van rivieren, heuvels, bossen, heerlijk eten en goede wijn. Want op 14 juli 1789 werd het Franse volk bevrijd van hun onderdrukkende koning en de vele andere autocraten. Althans, dat dachten ze toen. En dat denken de Fransen vandaag nog steeds.

Dankzij mijn onderzoek naar de Cabal en daarmee naar onze ware geschiedenis, stuitte ik op Napoleon. Een bijzondere man... klein van stuk, groot van geest, zijn rechterhand meestal in zijn jas gestoken omdat hij (volgens historici) een maagzweer had.

Een jaar of wat geleden reisde ik door Frankrijk. Ik stopte op een parkeerplaats waar een prachtige muurschildering was aangebracht op een betonnen muur: een herdenkingsmonument voor de Franse held, de bevrijder van het volk: Napoleon Bonaparte.

Ik schreef het al in eerdere blogs: ons hele leven bestaat uit een opeenstapeling van leugens. Het hele verhaal rondom Napoleon is daar één van. Ik adviseer je deel 2 te bekijken van de *Sequel to the Fall of the Cabal*. Daarin laten we het ware verhaal uitgebreid zien, goed onderbouwd door bronnen en bewijzen. Kort gezegd komt het hier op neer: Napoleon was niets meer dan een schaakstuk van de Cabal, naar voren geschoven om wraak te nemen op Frankrijk, het koningshuis, het volk, en om het land totaal kapot en geruïneerd achter te laten. En dat lukte. Miljoenen mensen stierven, vermoord, uitgehongerd, of door totale ontredding en wanhoop. Toen Frankrijk naar de verdommenis was gebracht, waren de omliggende landen aan de beurt tijdens de alles verwoestende tienjarige oorlog van Napoleon en zijn krankzinnige leger van Jacobijnen. Niets bleef heel. Niemand bleef heel. Het zou nog vele generaties duren om dit verschrikkelijke trauma te verwerken.

En dus... viert Frankrijk vandaag 14 juli. Snappen jullie het nog? Ik niet.

Op die dag nam Napoleon de macht over en veranderde het leven van de Fransen in een nog veel grotere hel. En toch is iedereen dit vergeten. Napoleon is uitgeroepen tot held, straten en pleinen zijn vernoemd naar zijn moordbrigades (de Jacobijnen), de geschiedenis is herschreven, en met dank aan het schoolsysteem gelooft iedereen werkelijk dat vandaag een feestdag is.

Wat ik maar niet kan begrijpen is hoe klakkeloos mensen de zogenaamde 'experts' geloven. Historici in dit geval, die blijkbaar niet zelf even de moeite hebben genomen om wat oude geschriften te lezen en zelf verder op onderzoek uit te gaan. DYOR is ons motto geworden in de afgelopen jaren: Do Your Own Research. Ik zou er graag een F aan toevoegen: Do Your Own Fucking Research. Met drie uitroeptekens erachter.

Wij deden dat wel en kwamen er al snel achter dat er van het hele Napoleon verhaal helemaal *niets* klopte. Als wij dat kunnen, dan kunnen de historici dat toch ook? Ik denk van wel, maar luiheid wint blijkbaar want ze doen het niet. Ze slikken wat hen geleerd wordt in de collegebanken als zoete koek en zo worden leugens op leugens doorgegeven van generatie op generatie.

Napoleon werkte in opdracht van de (terecht) gevreesde Jezuïeten Council. De verborgen rechterhand liet dit openlijk zien: het is een Vrijmetselaarsteken genaamd het Teken van de Meester van de Verborgen Sluier. Zijn 'handler' was de Jezuit Abbe Sieyès en zelf was hij een Vrijmetselaars Grootmeester. Hoe moeilijk kan het zijn om dat even uit te zoeken via oude geschriften? Waarom oude? Omdat de nieuwe herschreven zijn zodat we niet weten dat de Cabal al eeuwenlang bezig is om een plan uit te werken dat in 2030 klaar moet zijn. Nogmaals, als je bewijzen wilt zien, bekijk dan onze Sequel. Dit is een blog, geen docu.

Terug naar het heden. Frankrijk viert feest vanwege een enorm vette leugen. Maar dit jaar is het toch een beetje anders, want het Franse volk heeft wel degelijk door dat Macron een idioot is die het land naar de verdommenis helpt. De Fransen zijn boos. Het begon al jaren geleden met de Gele Hesjes, en sindsdien is de ellende, armoede en verloedering van het land alleen maar toegenomen. Dus... wat te doen? Zo moet de Cabal hebben gedacht.

De Cabal deed precies hetzelfde als wat ze al eeuwenlang doen. Ze herschrijven de geschiedenis. Ze creëren chaos, zorgen ervoor dat alle Fransen naar rechts kijken zodat ze links niets zien. Rechts werd een kleine, gekleurde crimineel doodgeschoten door een blanke agent. Links is de Cabal bezig Agenda 2030 tot een hoogtepunt te brengen. Het land is failliet, de armoede is schrijnend, mensen leven in tenten langs de kant van snelwegen, immigranten domineren het straatbeeld (in Toulouse bijvoorbeeld is hooguit 1 op de 4 mensen Frans), waardoor het opstandige karakter van de Toulousenaar verdwenen is. De Toulousenaar bestaat niet meer echt dankzij het immigratiebeleid.

Toulouse was, na Parijs, de stad van de Gele Hesjes. Een paar jaar geleden stond ik tussen hen op een grote rotonde en ervoer ik de Franse Fraternité persoonlijk. "Ik vertegenwoordig Nederland!", brulde ik in het

Frans. Er werd gejuigd en ik werd omhelsd. Iemand riep daarop: "En ik vertegenwoordig België!", waarop ik meejuigde en mee-omhelsde. Toen vroeg ik: "Wat is jullie plan?" Ik dacht aan een optocht naar het Paleis van Justitie of iets dergelijks, misschien de bezetting van een groot plein? Wie weet gingen we houten doe-het-zelf-Ikea-guillotines opzetten, nep hoor, want we waren allemaal van de Love & Light, maar gewoon als statement naar de gevestigde orde toe? Het antwoord werd enthousiast gebruld: "We hebben geen plan!"

Het maakte niet uit. We dronken thee en koffie, aten koek en cake, zongen samen Franse vrijheidsliederen, en gingen toen weer voldaan naar huis. Het was een geweldige ervaring, ik kan niet anders zeggen. Maar ook toen al realiseerde ik me dat dit geweldige volk een aantal goede verzetstrijders nodig had met een verdomd stevig strategisch plan. Want hoe leuk en aardig dit ook allemaal was, het zou natuurlijk nooit zoden aan de dijk zetten...

En dat is gebleken. Meerdere Gele Hesjes werden in de loop der tijd vermoord (doodgereden of door de politie doodgeslagen) maar het lijkt allemaal voor niets te zijn geweest. De kleine, gekleurde crimineel die werd gedood door de blanke agent is gewoon een voortzetting van de George Floyd situatie in de VS. De Cabal laat het altijd heel groot op de muur zien... in dit geval door middel van een gepubliceerde foto waarop een gekleurde jongeman een blanke agent heeft 'overmeesterd' en zijn knie in de nek van de agent drukt op het moment dat de fotograaf de (overduidelijk) geënceneerde foto nam. George Floyd maar dan andersom. WAKE THE FUCK UP MENSEN! Zien jullie nou werkelijk niet wat hier gaande is???

Het is net als bij de reis naar binnen: iedereen ziet wat er *niet* is, en niemand ziet wat er *wel* is. En ik kan dat onmogelijk nog begrijpen. In die zin voel ik me geen mens meer. Ik voel geen verbinding meer. Ik snap mensen gewoon niet meer. Hoe kun je dit in Godsnaam niet zien? Hoe kun je naar rechts kijken wanneer de gevestigde orde aangeeft dat je dat moet doen? Dan kijk je toch juist naar links? Hoe is het mogelijk dat mensen niet *kijken*, hun ogen *echt* openen, en *zien* dat alles wordt omgedraaid en de geschiedenis wordt herschreven? Zodat we over enkele generaties – wanneer we allemaal in een communistisch kamp leven – ons niet meer kunnen herinneren wat er nou *werkelijk* gebeurde, en hoe het überhaupt *kon* gebeuren? Waarschijnlijk denken we dan nog steeds dat we het relatief goed hebben, zoals de gemiddelde Chinees op dit moment. "We hebben toch te eten? We hebben toch een dak boven ons hoofd?" Het woord VRIJHEID zal dan ongetwijfeld uit onze woordenschat zijn gewist...

Ik snap het niet. Een onderdeel van wakker worden *in* en *uit* de droom is dat je dit soort dingen onmogelijk nog kunt begrijpen. Een best wel onhandig onderdeel, want hoe kan ik me nog verhouden tot anderen? Hoe kan ik hier met de gemiddelde Fransman over praten? Waar moet ik beginnen? "Napoleon was een Jezuitische Cabal Grootmeester onderdrukker... waarom vier je in vredesnaam feest vandaag?"

Communicatie kan niet meer. Niet echt. Gelukkig heeft de Cabal er ook een stokje voor gestoken vandaag. Er mag geen vuurwerk worden verkocht/gekocht/afgestoken. Het leger is in staat van paraatheid. In de steden lopen en rijden agenten en militairen rond, overal worden auto's aangehouden en burgers ondervraagd. De straaljagers en militaire helikopters vliegen continue laag over, en 's nachts horen mensen ondergrondse explosies. Zijn dat de DUMBS (Deep Underground Military Bases) die worden opgeblazen?

Het is oorlog in Frankrijk. Maar het wordt nauwelijks besproken in het Nieuws en dus is er niets van waar. "Als het waar was, was het wel in het Nieuws geweest", zei mijn moeder met regelmaat. Tja, waar moet je dan nog over praten? Over het onkruid dat maar niet uit het gazon gaat? Over het weer?

Wakker worden maakt eenzaam. Ik denk dat mensen daarom liever blijven slapen. Ik snap dat wel, maar persoonlijk ben ik liever eenzaam dan in slaap. Eenmaal dat pad ingeslagen is er geen terugweg, Godzijdank... Liever eenzaam in vrijheid dan samen in slaap. DYOFR of blij slapen. Maar kom niet bij me zeuren als het te laat is. Je zult me aantreffen met een zelf-gemaakt t-shirt met daarop de tekst: IFTYS. I Fucking Told You So. Niet omdat ik boos of verbitterd ben, maar omdat het allemaal zo verdomd voorspelbaar was.

Frankrijk is (net als Nederland) een land waar je niet langer wilt wonen. Mij maakt het persoonlijk niet meer zoveel uit waar ik woon, als het er maar stil is en de natuur mooi. Dan schrijf ik mijn blogs en – jazerker – deel 28 van de Sequel. Niet meer om de wereld te redden, die illusie heb ik echt niet meer, maar gewoon omdat ik er blij van word. Ik vind het leuk. *Wat de Cabal kan, kan ik beter*, en dus herschrijf ik de geschiedenis boeken. Lekker Caballetje pesten. Als het toch allemaal maar een droom is, kan ik het maar beter leuk maken, toch? Wakker worden betekent niet achterover op je luie kont rusten, in je neus peuteren en je richten op Love & Light. Wakker worden betekent onthechting, en ik kan je verzekeren dat mijn creaties er alleen maar beter op worden. Word je er een beter mens van? Nee. Een leuker mens dan misschien? Nee. Maar als je toch niet meer met mensen kunt connecten en communiceren, maakt dat dan uit? Ik denk het

niet. Vriendschappen zijn dan niet meer mogelijk. Niet echt. Ze zullen vervlakken, oppervlakkiger worden. Rupsen kunnen niet met vlinders communiceren en vice versa.

Ik vermoed dat Jed het bij het juiste eind heeft: het is de eenzaamste plek waar je kunt belanden. Waar ik nu ben is het al behoorlijk eenzaam en ik ben niet eens verlicht! Maar ik vind het heerlijk, inclusief de eenzaamheid.

Hoe maak je van een gemiddelde droom en supervette topdroom? Gewoon doen waar je blij van wordt, ongehinderd door angsten. Laat mij maar lekker de Cabal een hak zetten. Ik vind het verrukkelijk.

En die angsten? Gewoon overboord pleurten. Ze dienen je niet. En als je dan toch aan het overboord pleurten bent, pleurt dan ook meteen je overtuigingen en meningen erachteraan. Ook die dienen je niet. Wat blijft er over? Vrijheid. En daar is de Cabal bang voor: mensen die werkelijk vrij zijn.

Afgelopen dagen heb ik een TIA gehad plus een cataract diagnose. Ben ik bang voor blindheid en een herseninfarct? Natuurlijk niet.

Dit is immers mijn droom en is het aan mij om dit bij te sturen. Dus dat doe ik nu, terwijl ik dit schrijf, bloot in de schaduw want het is hier fucking heet. Ik manifesteer mijn realiteit. Niet door me te focussen op Happy Thoughts, Love & Light en meer van dat soort onzin, maar door lucide te blijven in deze bijzondere droom die jullie realiteit noemen.

En om de tijd te doden (die evenmin echt bestaat) speel ik tikkertje met de Cabal. Het is een verdomd leuk spel, en volgens mij vinden zij het ook wel leuk, want ik leef nog steeds.

Geen flauw idee wanneer mijn dromer (ik dus) wakker wordt, maar tot die tijd geniet ik met volle teugen! Niet in Nederland, niet in Frankrijk, maar op een bloedmooie plek op deze bloedmooie aardkloot. De creativiteit stroomt uit elke porie en ik kan niet wachten om de Sequel af te ronden en te beginnen met mijn allergrootste passie in deze droom: het oude Sumerië. Wie zijn wij, waar komen we vandaan, welke goden aanbidden we, en hoe is alles toch zo verdomd corrupt geworden? Heerlijk, wat een onderwerp! Misschien dat de Cabal het tikkertje spelen met mij dan niet meer zo leuk vindt, maar dan is het zo wie zo tijd om wakker te worden...

BLOG 10, 23 juli 2023

MAYA - DE GEVANGENISBEWAKER

Jed McKenna heeft haar een naam gegeven. De gevangenisbewaker, de godin van de illusie, de verleidelijke spin die je in haar web lokt: *Maya*.

Er was geen naam. Net zoals er geen namen waren voor alle andere dingen die Jed bedacht... allemaal verbonden met de staat van verlichting en Menselijke Volwassenheid. Het enige woord dat er was, was *Verlichting*: een woord dat door zowat iedereen verkeerd begrepen wordt en door zowat elke zelfbenoemde goeroe ter wereld misbruikt wordt.

Waarom waren er geen namen? Omdat dit rijk dat we werkelijkheid noemen niet bepaald mensen verwelkomt die dit pad bewandelen. Dus, net zoals ze *Vrijheid* schraptten uit de 1984-woordenschat, misschien hadden we die woorden lang, lang geleden... maar verdwenen ze. Verwijderd omdat er geen plaats meer voor was in de maatschappij.

Net zoals Adam namen gaf aan dingen volgens de Bijbel (en andere heilige oude teksten), gaf Jed namen aan deze dingen. Zodat we ze kunnen verkennen, bestuderen, eraan wennen en integreren. Net zoals je een vogel of een mier verkent, bestudeert en eraan went.

Dan kunnen we kiezen: wil ik het of wil ik het niet? Wil ik een Menselijke Volwassene zijn of niet? Wil ik dicht bij mieren zijn of niet? Dank je, Jed. Het maakt het zoveel makkelijker als je de dingen bij hun naam kunt noemen.

Maya. Wie is Maya? Maya is alles wat je ziet, hoort, aanraakt, proeft en ruikt.

Al je zintuigen worden gebruikt om je gevangen te houden. Wist je dat?

Ik niet, dat is zeker.

Ik heb altijd van mijn zintuigen gehouden, allemaal. En God weet dat ik ze allemaal ten volle gebruikte en ervan genoot. Totdat ik me realiseerde dat ze ervoor zorgen dat ik vast blijf zitten in mijn spinnenweb...

Wat gebeurt er als je droomt? Laten we aannemen dat je niet lucide bent, wat gebeurt er dan?

Je gelooft dat het echt is. Dat is om te beginnen. Alles lijkt zo echt als het maar zijn kan.

En verder? Je bent betoverd door je zintuigen en je emoties. Denk er maar eens over na.

Vannacht droomde ik dat ik aan het paardrijden was. Het ging heel goed en ik genoot van alles wat ik zag, rook, hoorde, proefde en aanraakte. Ja, zelfs geproefd, want er kwam een vlieg tussen mijn tanden vast te zitten terwijl ik door het bos galoppeerde. De geur van het paard en de natuur, het uitzicht op de takken waarvoor ik moest bukken, het geluid van de hoefslagen, de aanraking van de manen van het paard.

Mijn emoties hielden me ook gevangen in mijn droom: Ik vond het geweldig! Ik genoot van elke seconde!

In het 'echte' leven zijn mijn zenuwen en spieren beschadigd als gevolg van de NA-aanvallen, waardoor paardrijden een hele uitdaging is. In deze droom legde ik vannacht een verband met deze droomwereld die ik nu realiteit noem: ongeveer een jaar geleden ging ik paardrijden, maar ik kon maar een halve minuut galopperen. Meer kracht had ik niet. Het was een pijnlijke ontdekking, want ik galoppeerde ooit God weet hoe lang zonder enige problemen... Dus, in mijn droom vannacht, dacht ik bij mezelf (terwijl ik galoppeerde als een wervelwind): "Wow, dit is zoveel makkelijker dan toen ik die trail in de bergen deed! Ik heb mijn kracht terug, woohoooo!"

Dromen en werelden werden één. Emoties en sensuele waarnemingen weerhielden me ervan te zien wat er was: Waarheid. Ik zag alleen wat er niet was: illusie.

Had ik mijn ogen geopend, had ik echt gezien, dan had ik geweten dat het allemaal maar een droom was. Ik zou helder geworden zijn. En dan had ik alles kunnen doen. Ik zou de kapitein van mijn schip zijn geworden.

In plaats daarvan bleef ik slapen en dromen.

Het was zeker een geweldige droom. Dus: geen probleem.

Maar wat als het een nachtmerrie was geweest? Groot probleem.

De twee gezichten van Maya: één mooi, één lelijk.

Het ene betoverend, het andere een gedrocht.

Net als dit droomrijk dat we werkelijkheid noemen.

Maya's prachtige gezicht omringt me terwijl ik dit schrijf. Ik heb een kleine tent opgezet en slaap met mijn geliefde hond en kat onder de sterren en in de schaduw van een grote vijgenboom. Beter dan dit wordt het niet.

Maya's andere gezicht zijn de verschrikkingen in deze wereld. De kinderen in tunnels en kerkers, de Cabal en zijn ontvolkingsagenda.

Ik heb twee opties... en het is aan mij om onderscheid te maken en wijs te kiezen.

Eén: ik kan blijven slapen en geregeerd worden door mijn emoties en mijn zintuigen.

Twee: ik kan wakker worden en beseffen dat niets van dit alles ooit echt was.

Mensen kunnen het ontkenning noemen. Ze denken misschien dat het gewoon een manier is om om te gaan met de verschrikkingen die ik heb gezien toen ik dit werk deed. Noem het wat je wilt. Ik weet wat echt is en wat niet. Ik had gelijk over alle 'samenzweringen' waar ik het jaren geleden over had. Het is allemaal in de openbaarheid gekomen en ik hoef alleen maar te zeggen: "Ik zei het toch". Geeft me dat een goed gevoel?

In de droomtoestand: Hell yeah!

In de lucide staat: Nee. Natuurlijk niet. Waarom zou het? Niets van dit alles heeft enige betekenis.

Ik weet wat echt is en wat niet.

Dus ik kies optie 2: wakker worden en beseffen dat niets van dit alles ooit echt was.

Als Maya er niet was geweest. Ze is overal. Ze is prachtig, verleidelijk, betoverend.

Ze is een afschuwelijk monster, een plaag.

Ze is alles.

Nu ik kan *zien*, weet ik dat ze niet echt is. Ook zij bestaat alleen in mij.

Alles wat ik waarneem bestaat alleen in mij. Er is geen buitenkant, weet je nog?

Toch is ze zo mooi. Sterren, vijgenboom, Claudy, Mimsi, frisse lucht, biologisch eten, schoon water. Weet je wel hoe het is om zo te leven? Het is hemels. Het is Maya's mooie gezicht. Het is een droom die uitkomt. Letterlijk. Kan ik dat soort verleiding weerstaan?

Soms wel.

Soms niet.

Ook al lukt het me om helder te blijven, toch raak ik soms weer door haar gevangen. Vastzittend in de klevrige dreigingen van het spinnenweb die zijn opgebouwd uit mijn emoties. Woede, blijdschap, geluk... noem maar op, het is klevrig.

Eenmaal in haar spinnenweb is het moeilijk om te ontsnappen.

Ik heb al mijn bewustzijn nodig om eruit te komen.

Maya glimlacht alleen maar. Ze weet dat ik snel terug zal zijn...

Mijn grootste verleidingen op dit moment?

Zoals ik al zei: de schoonheid van de droom die ik droom, plus de drang om te blijven werken aan het vervolg op de Val van de Cabal. Deel 28 is in de maak. Creativiteit stroomt als een gek. Het script is klaar en ik ben aan het editen alsof er geen morgen is.

Hobby's zijn een van de hulpmiddelen van Maya. Mijn hobby's zijn lezen, scriptschrijven, schrijven in het algemeen en redigeren. Niet lezen in het algemeen, maar alleen Jed's boeken en boeken over het oude Soemerië lezen. De oude taal leren, zodat ik kan begrijpen wie die mensen waren en waar ze vandaan kwamen. Ik bedoel, een volledig ontwikkelde hoogintelligente samenleving verschijnt niet zomaar uit het niets, toch? Nou, het oude Soemerië wel. Vele duizenden jaren geleden.

Maya weet dat ik die code wil kraken. Ze weet dat ik de ontbrekende schakel heb gevonden en ik wil voldoende bewijs om het te bewijzen. Dat is mijn passie. Ze houdt het voor me bengelen als een wortel aan een stokje. En ik ben de dwaas die het najaagt.

Ik hoor haar lachen. Ze is gemeen, ze is fantastisch, ze is een ware godin. Ik hou van haar en bewonder haar, en ik zal haar doden. Uiteindelijk kan ze niet bestaan in de schijnwerpers van mijn bewustzijn. Als je haar eenmaal ziet, verliest ze haar kracht. Beetje bij beetje, net als de Cabal.

Op een dag zal ze dood zijn, net als mijn ego.

Ze zal vallen, net als de Cabal.

Buiten bestaat alleen bij de gratie van binnen.

Tot de dag dat ze allemaal vallen, zal ik de schoonheid en de verschrikkingen van dit droomrijk koesteren.

"Ik zal wakker blijven in deze droom, wat er ook gebeurt".

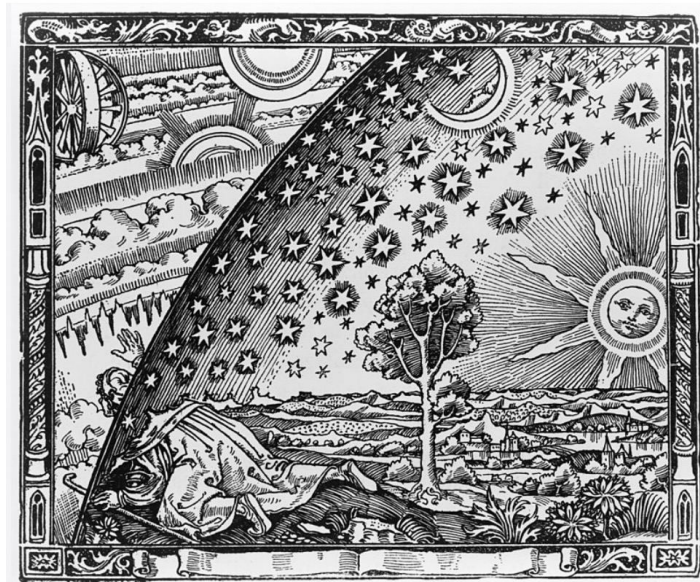
Maar verdomme Maya, tot je weg bent, je bent zo verdomd mooi. Hoe kan ik me daar in hemelsnaam tegen verzetten?

Bewustzijn.

Bewustzijn.

Bewustzijn.

Ken je dat verhaal over de man die verlichting zocht en een oude wijze bezocht op een bergtop in Tibet? Het bewustwordingsverhaal? Ik zal het je de volgende keer vertellen...

Wakker worden uit de droom...

Of eigenlijk is het "wakker worden IN de droom". Wakker worden UIT de droom zou betekenen dat je niets ziet aan de andere kant van de sluier...

Maar ik vind het nog steeds een prachtig beeld...

6 augustus 2023

Goedemiddag, lieve vrienden! Ik stuur jullie mijn warme groeten vanuit mijn kleine paradijs (tent in de natuur), gewoon om jullie te laten weten dat jullie in mijn gedachten zijn...

Ik heb niets meer geschreven sinds 'Maya', maar dat betekent niet dat er niets gebeurt. Twee nachten geleden las ik in een van Jed's boeken een hoofdstuk met zijn "Scheppingsmythe". Toen heb ik uren wakker gelegen, want het had een gevoelige snaar geraakt!

Het veroorzaakte weer een val in het konijnenhol, bij wijze van spreken. Meer inzichten, meer bewustzijn, meer begrip, meer (geen woorden om dit alles te beschrijven).

Hoewel ik vele uren per dag werk om deel 28 van het vervolg af te maken, ervaar ik deze innerlijke reis en de staat van een Menselijke Volwassene zijn met grote intensiteit, helderheid en dankbaarheid.

Ik zie steeds meer hoe 'het universum zich om mij heen heeft gewikkeld' en zo de droomtoestand waarin ik me bevind mede heeft gecreëerd. Het is magisch. Het is prachtig. Wat ik vroeger synchroniciteiten noemde, is nu normaal en overal.

Ik ben gelukkig en dankbaar.

Met liefde, zoals altijd, Janet

4 september 2023

PRIVÉ UPDATE:

Zoals jullie weten ben ik terug bij Cyntha. Alles gaat goed. Ik woon in mijn camper en slaap in een kleine tent in de boomgaard met Claudy en Mims (hoewel Mims meestal weg is om muizen te vangen). Het is te warm om in de bus te slapen... Klimaatverandering!

Ik vind het heel moeilijk om mijn pad met mijn werk te combineren. Ook al lijkt het op elkaar, Cabal (naar buiten) = ego (naar binnen), het is niet makkelijk om mijn focus steeds te verleggen.

Ik blijf zoeken naar manieren om de 2 te combineren.

WERK UPDATE:

Deel 28 staat online. Feedback is geweldig! Ik werk aan deel 29, het script is bijna af.

Tegelijkertijd bereid ik de delen 7-14 voor om op DVD te worden geperst,

Omdat ik niet tevreden ben over sommige van mijn eerdere bewerkingen, breng ik hier en daar verbeteringen aan.

Goed werk, maar het kost tijd en focus. 7, 8 en 9 zijn klaar...

Het voelt raar om naar mijn 'oudere' afleveringen te kijken.

Bijna alsof het in een vorig leven is gedaan!

Vreemd... Maar niettemin geweldig.

Als ik morgen sterf, zal ik blij zijn met wat ik heb achtergelaten.

Binnenkort: Meer geheimen onthuld, meer Cabal shit ontmaskerd.

Op dit moment kan ik alleen maar zeggen: bekijk Cynthia's nieuwe boek (PDF), te koop in onze shop (link hieronder).

Dit is nog maar het begin.

Deel 2 van haar serie over de Kinderen is klaar om te worden getoond in een Zoom presentatie in oktober. Na de zoom zal er ook een boek van worden gemaakt. Net als deel 1.

De lay-out is prachtig! Met dank aan onze verre vriend Chaz...

Koop alsjeblieft de PDF en vertel mensen over wat er met de kinderen gebeurt!

Als je wist wat er gebeurd is met de 2.000 Maui-kinderen die nog steeds vermist zijn, zouden jullie ALLEMAAL vandaag nog een exemplaar bemachtigen en zorgen dat het stopt!

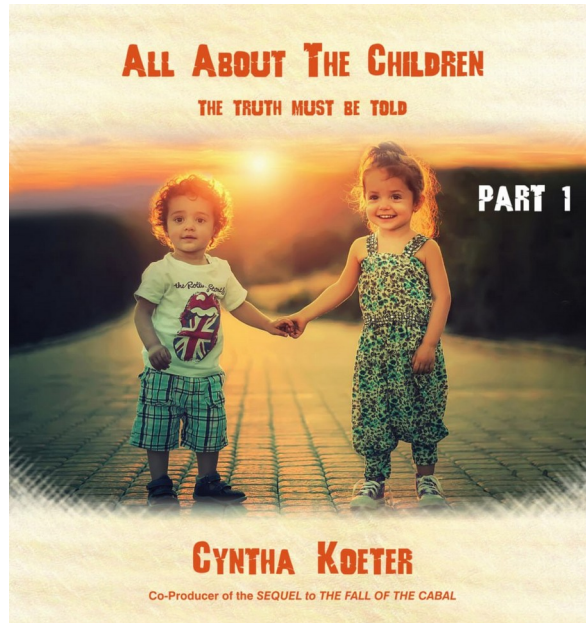
Dus ja... ik denk dat dit mijn 'tip van de dag' is...

Koop de PDF.

Zeg het voort.

Laat het stoppen.

Veel liefs voor jullie allemaal (en binnenkort meer), Janet

<https://www.fallcabal.com/product/e-book-indoctrination-of-children-and-the-transgender-agenda/>

Last but not least (voor vandaag dan):

Ik verkoop de meeste van mijn 'spullen'.

Ik moet afvallen, materialistisch gezien.

Ik zal een aantal items hier posten, zoals kristallen en sieraden.

Ze zijn een last geworden op dit Pad van mij.

Aangezien ik nog lang niet verlicht ben , zal ik sommige stukken houden.

Maar niet veel.

Je kunt mij en mijn werk steunen door een of meer sieraden te kopen.

Stuur me een PM welk stuk je wilt en ik geef je de exacte prijs (inclusief verzendkosten).

Over ongeveer 30 minuten post ik het eerste lot.

Over ongeveer 3 uur is het zover: onze allernieuwste presentatie! Wij zijn er retetrots op...

Doen jullie mee lieve vrienden?

Door een kaartje te kopen steun je ons werk!

Heel graag tot straks.

LIVE PRESENTATIE: BRAND! THINGS THAT MAKE YOU GO HMMMMM.... DO 14 SEPT 2023

Wat is er aan de hand in de wereld met de vele bosbranden die hele dorpen wegvagen? Hoe kan het dat sommige huizen totaal ongeschonden de vuurmassa overleefden? Waarom kwam de hulp niet op gang? Waarom zwijgt de Main Stream Media? Waarom werden ontsnappingswegen afgesloten en werden mensen teruggestuurd de vuurzee tegemoet? Waarom zijn de getroffen gebieden afgeschermd en wordt hulp van buiten geweerd? Als je goed naar de vrijgekomen beelden kijkt, blijf je met heel veel vragen zitten.

Wij hebben de beelden bekeken, urenlang (monnikenwerk!) en met experts gesproken. We hebben de verschillende branden vergeleken. Wat zijn de overeenkomsten tussen Maui, British Colombia, Californie, Turkije en Griekenland? We hebben het grotere plaatje erbij gepakt en komen tot schrikbarende conclusies.

De presentatie is verkrijgbaar in het Engels via deze link:

<https://www.fallcabal.com/product/presentation-fire-things-that-make-you-go-hmmmm-17-sept/>

5 november 2023

Hallo, lieve vrienden. Ik ben terug na een lange stilte met mijn nieuwe blog: Overgangperiode.

Herken je iets? Velen van jullie wel... Ik hoop dat dit helpt...

BLOG 11, 5 november 2023 - OVERGANGSPERIODE

Ik weet het, ik ben de afgelopen maanden erg stil geweest. Vergeef me.

Er is veel gebeurd en toch kon ik de woorden niet vinden om iets te schrijven dat zinvol was.

Vandaag heet het 2 november 2023. Ik heb geen idee meer wat dat betekent.

Mijn tijdsbesef wordt steeds slechter en als de buitenwereld er niet was geweest, was het nu al weg geweest. Af en toe heb ik een afspraak, dat is wat mijn idee van tijd in leven houdt. Als dat wegvalt, ben ik tijdloos, datumloos.

Een paar weken geleden zijn we verhuisd. We hebben 3 dagen achter elkaar gereden en kwamen aan op een prachtige plek in de natuur. Ik spreek vijf talen, maar ik heb geen idee wat de mensen hier zeggen.

Ik heb mijn naam veranderd. Niet voor jullie, maar voor de lokale bevolking hier. Niet dat ik er veel zie...

Het voelt alsof ik in een overgangperiode zit. Ik wil me losmaken van mijn identiteit met Janet Ossebaard. Die identiteit houdt me immers gevangen in deze droom. Ik weet dat het de volgende stap is, maar wat ik niet wist is dat deze overgangperiode zo raar zou voelen, zo desoriënterend.

Dagen gaan voorbij. Ik slaap nog steeds in mijn tent met Claudy en Mims. De temperatuur is 's nachts rond de 7 graden, maar mijn tentje voelt warm en comfortabel aan. Het is een kleine broeikas, zeg maar. Ik ben zo blij dat we uit de hitte zijn. Ik hou gewoon van de kou op mijn huid. Mijn lichaam is gebouwd voor ijs en sneeuw, niet voor warmte. Het is alsof ik eindelijk weer kan ademen. Het landklimaat hier maakt de kou gewoon heerlijk. Niet nat, zoals in Nederland.

God... wat *mis* ik dat land...

Er zijn hier nauwelijks chemtrails. Ik kan je niet eens vertellen hoe anders het voelt om niet gebombardeerd te worden met gif, zoals in onze vorige woonplaats. De lucht is schoon, mijn longen voelen anders aan.

Vandaag is ook de eerste dag na een aantal weken (een maand?) dat mijn laptop open is. Ik kon het gewoon niet eerder doen. Zoals ik net al zei, voel ik me vreemd gedesoriënteerd en rustig. Tevreden, maar tegelijkertijd verdrietig.

Herinneringen aan mijn kindertijd komen terug vanuit een geheime plek in mijn hersenen, een plek die zelfs ik me niet kon herinneren. Ze verrassen me met hun aanwezigheid. Na vele jaren van psychotherapie en soulsearching dacht ik dat het gedaan was. Ik geloofde echt dat er geen trauma's meer waren om te verwerken. Ik had het mis.

Ik herinner me hoe eenzaam ik me voelde als kind. Twee zussen, maar geen echte band. Een dominante moeder, die elke stap die ik zette in de gaten hield en al mijn beslissingen voor me nam. Een aardige en erudiete vader, die licht autistisch was (net als ik), die veel van zijn gezin hield maar nooit geleerd had hoe hij dat moest laten zien. Mijn moeder sloeg me. Heel veel. Wanneer ze voelde dat het goed was om dat te doen. Soms had ik geen idee waarom ze me ineens in mijn gezicht sloeg. Hard. Toen ik haar er later mee confronteerde (in mijn jarenlange therapie), ontkende ze dat het hard en vaak was. Ze noemde het een incidentele pedagogische correctie. Ze had/heeft echt geen idee hoe doodsbang we allemaal voor haar waren. Een vriend vroeg me eens hoe mijn jeugd was. Mijn antwoord (waar ik niet echt over nadacht, ik spuugde het er gewoon uit) was: "Als een concentratiekamp". Ze stond geen persoonlijke groei toe, geen persoonlijkheidsontwikkeling, geen authenticiteit. Ze bepaalde wat we die dag zouden dragen, hoe ons haar eruit moest zien (ze knipte het zelf), of we wel of niet uit mochten gaan (altijd NEE), we mochten niet eens de telefoon pakken of bellen. Ze zorgde wel goed voor ons in de zin van veiligheid (het zou me niet verbazen als ze als kind seksueel misbruik had meegemaakt), maar het leek verdomme wel een concentratiekamp.

Er was geen ruimte voor puberaal gedrag. Geen harde muziek. Geen woede of iets dat niet paste bij haar idee van de perfecte kinderen in het perfecte gezin. Toen ik naar de Rijksuniversiteit Groningen ging (ik was 18), ging ik niet uit, ik feestte niet, ik dronk niet en ik gebruikte geen drugs. Klinkt verstandig, maar dat was het niet. Ik werd gedachtengestuurd door mijn moeder en onbewust denk ik dat ze om elke hoek stond om me een harde klap te geven. In mijn gezicht. BANG! Uit het niets.

In plaats daarvan bracht ik mijn tijd door in de universiteitsbibliotheek. Derde verdieping, de kluis. Witte zachte handschoenen. Oude Latijnse manuscripten. Ik had een speciale pas om binnen te komen en te helpen met het archiveren van de prachtige boekjes. Ik schreef het materiaal op (papier of perkament), de taal (soms was het middeleeuws Duits), de eeuw (ik wist zelfs het verschil tussen geschriften uit de eerste of tweede helft van (bijvoorbeeld) de^{14e} eeuw), de inhoud, de auteur (zelden bekend), en elke afwijking die ik kon vinden.

eeuw, de inhoud, de auteur (zelden bekend) en elke anomalie die ik kon vinden. Misschien was ik in een vorig leven wel een middeleeuwse monnik, wie weet? Ik vond het gewoon leuk om te doen. Lekker veilig voor een autistische nerd als ik.

Ik wist niet dat het allemaal voortkwam uit angst...

Terug naar het heden. Herinneringen komen boven, zoals ik al zei. Ik hoor 's nachts de voetstappen van mijn moeder de trap op rennen. Twee trappen, want mijn slaapkamer was op zolder. Mijn hart stopte met kloppen als ik haar hoorde naderen. Snel en woedend. Wat had ik die dag verkeerd gedaan? De deur zou open slaan en ik zou een verdomd goed pak slaag krijgen. Ze was er waarschijnlijk achter gekomen dat ik eerder die dag ergens over gelogen had. Het was nooit bij haar opgekomen dat kinderen gaan liegen uit angst voor de gevolgen. Ik had gewoon een 'correctie' nodig. En die kreeg ik. Hard.

Liefde is niet genoeg om een gezin te zijn. Dat heb ik op de harde manier geleerd. Ik weet zeker dat mijn ouders van me hielden, zeker mijn vader en waarschijnlijk zelfs mijn moeder, maar het was niet genoeg om me te laten opgroeien als een emotioneel gezonde volwassene. Mijn depressies werden erger en erger. Psychotherapie hielp, maar ik kan je verzekeren dat het vooral een verdienmodel is. De therapeut mag namelijk niets zeggen... hij/zij mag alleen vragen stellen. Dit kan jaren en jaren duren (en dat gebeurt ook).

Terugkijkend denk ik dat ik ongeveer 20 jaar in therapie ben geweest. 80 euro per sessie van een uur. Reken maar uit. Misschien moet ik de rekening naar mijn moeder sturen. Misschien krijgt ze er een hartaanval van. Nee... haar kennende zou ze haar schouders ophalen en de rekening in de prullenbak gooien.

We hebben al 3 jaar geen contact meer gehad en dat wil ik zo houden. Ik heb alles geprobeerd. Ik vergaf haar keer op keer. Ik heb haar ontelbare keren de hand gereikt. Ik schreef brieven waarin ik dingen uitlegde en vertelde hoe graag ik wilde dat het anders was. Er veranderde nooit iets. De laatste twee jaar in haar aanwezigheid waren erger dan ooit tevoren. Natuurlijk sloeg ze me niet meer, maar haar emotionele chantage, de weigering om open en eerlijk te praten, de constante ontkenning en haar eeuwige manipulatie deden me beseffen dat ze krankzinnig is en geen hoop meer heeft. Jackel & Hyde 2.0

Dus daar eindigde het. Drie jaar geleden.

Het was overigens niet de eerste keer dat ik het contact verbrak. Ik denk dat ik begin dertig was toen ik elk contact weigerde na een van haar kwade explosies. Dat duurde twee jaar. Ik voelde me schuldig en reikte haar weer de hand, vergaf haar opnieuw en hoopte dat de dingen zouden veranderen. Maar dat gebeurde nooit. Mijn oudste zus weigerde ooit 6 jaar lang contact, maar ook dat veranderde niets.

Wat het voor mij zo moeilijk maakte om te zien wie ze werkelijk was, is dat ze niet alleen een slecht mens is. Ze heeft ook een aardige en warme kant. Zoals ik al zei: Jackel *en* Hyde. Maar het kostte me jaren om te zien dat ze alleen vriendelijk en ondersteunend was als ik me slecht voelde en hulp nodig had. Toen ik extreem kwetsbaar was. Als ik een NA-aanval had bijvoorbeeld. Ze nam me in huis en zorgde voor me gedurende de drie maanden dat de aanval duurde. Ze zou een Florence Nightingale zijn. Liefdevol en zorgzaam. De beste verpleegster die je je maar kon wensen.

Maar na de eerste twee horrormaanen van ondraaglijke pijn en eindeloze hoeveelheden morfine, nadat ik weer een eigen wil en een eigen stem begon te krijgen, begon alles in een neerwaartse spiraal te raken. Ze werd boos op me als ik iets niet wilde, of als ik besloot dat ik iets *wilde* wat zij *niet* wilde (zoals meer of minder morfine). Dan begon de emotionele chantage opnieuw. Ik was ondankbaar, ik had haar gevoelens gekwetst, ik had de band vernietigd die we hadden opgebouwd in de weken dat ik haar patiënt was. En - gehersenspoeld als ik was - geloofde ik haar. Ik voelde me schuldig, ondankbaar. Ik voelde me onwaardig. Ik was een verschrikkelijk mens...

Ze won altijd. Haar manipulatie werkte altijd. Ik zag gewoon niet wat ze deed. Ze was een liefhebbende moeder zolang ik haar patiënt was: hulpeloos, stemloos en gehoorzaam. Ze deed in feite wat onze regeringen op grote schaal met de mensheid doen: ook zij dringen aan op gehoorzaamheid, geen verzet meer.

Wat zij deed ging niet over liefde, maar over controle en onderwerping. Maar het duurde eeuwen voordat ik het zag.

Deels omdat ik door haar gehersenspoeld was, en deels omdat het te pijnlijk was om te beseffen dat mijn eigen moeder alleen van me hield als ik gehoorzaamde, als ik onderdanig was.

Maar ik ben geen onderdanig persoon. Ik zie liever de pijnlijke waarheid dan de aangename leugen. Ik vecht liever dan dat ik gehoorzaam, wanneer gehoorzaamheid noch mijzelf noch mijn dierbaren dient. Ik kan en wil gewoon niet de dochter zijn die ze wilde dat ik was.

Soms stel ik mezelf de vraag: heb ik de juiste beslissing genomen om alle contact te verbreken? Wat zal ik doen als mijn zussen contact met me opnemen om me te vertellen dat ze stervende is en me wil zien? Het is te laat. Ze is al dood. Ze weet het alleen nog niet.

Ik heb nooit een eigen gezin gewild. Het zou mijn leven alleen maar ingewikkelder maken. Ik wilde vrij zijn, reizen, de wereld zien, oude mysteries verkennen. En toch ben ik hier... in een eigen gezin. Cynthia en haar twee dochters kwamen en gingen nooit meer weg. Ik heb meerdere keren geprobeerd weg te gaan. Maar ik kwam altijd terug. Ik denk dat het lot wilde dat alles 'samen' zou zijn. Pfffff.... Niet gemakkelijk.

Dankzij de herinneringen die naar boven komen, ben ik in staat om dingen te zien en te helen. Ik ben dankbaar, maar na 20 jaar therapie voel ik me ook bedrogen. WTF? Is er nog meer? Serieus???

Ik begrijp nu waarom ik wil dat het huis netjes en schoon is en waarom ik dat aan de anderen opleg.

Ik herhaal de geschiedenis. Ik ben net als mijn moeder. Alleen heb ik nog nooit iemand geslagen. Maar het frustrereert me wel dat de kinderen de boel de boel laten terwijl ik net alles heb opgeruimd. In plaats van dat op een volwassen manier te communiceren (iets wat ik nooit heb geleerd), ruim ik alles weer op en voel ik me boos en gefrustreerd. Ik probeer het niet te laten merken, maar deze kinderen zijn erg gevoelig en voelen alles aan. Zucht...

Ik zie eindelijk in wat ik doe. Ik begrijp eindelijk dat het opruimen van hun kamer hen niet per se gelukkig maakt. Het maakt mij alleen maar blij. Dus als ze niet blij en dankbaar reageren, word ik boos. Je raadt het al: Ik probeer het niet te laten merken, maar ze voelen het. Het resultaat? Spanning. Meer spanning en nog meer spanning. Totdat ik het niet meer aankan en wegga. Ik vlucht. Ik vlucht. Maar waar ik ook heen ga, ik kan niet voor mezelf vluchten. Noch van mijn moeder. Het enige wat ik kan doen is genezen.

Als ik in de spiegel kijk, zie ik mijn moeder. Ik voel afkeer. Ik ben 57 en ik zit nog steeds op dat niveau van domheid en waanzin. Niet te geloven. Ik heb haar donkere, steile haar, haar groene ogen. Soms wil ik gewoon mijn haar afscheren, net als Brittny Spears deed in een soortgelijk moment van wanhoop. Maar ik weet dat het niets zou veranderen. Het zou gewoon teruggroeien en ik zou er nog steeds net zo uitzien als mijn moeder.

Dus, ik genees. Dat is mijn keuze. En de wereld? De wereld zal moeten wachten. De val van de Cabal zal moeten wachten. Ik heb niet de illusie dat ik de wereld kan veranderen. Het is me nooit gelukt om mijn moeder te veranderen, dus geloof je echt dat ik de wereld kan veranderen? Zo dom ben ik niet.

Cyntha werkt aan haar presentatie over de kinderen. Deel 2 wordt over twee weken gepresenteerd in een zoom-bijeenkomst. Het is verdomd briljant, zoals altijd. Schokkend maar briljant, en heel belangrijk voor het ontwakingsproces van de mensheid. Ik zal er zijn, in de zoom. Gewoon om haar te steunen. Ik doe er geen onderzoek naar.

Ik richt me alleen op mijn genezing. Zodat ik anders kan zijn dan mijn moeder. Zodat ik een evenwichtige Menselijke Volwassene kan blijven, zoals Jed McKenna het noemt.

Ik heb ontdekt dat het niet genoeg is om wakker te worden in de droom. Ik ben wakker, lucide. Ik realiseer me te allen tijde dat dit maar een droom is. Ik kan het non-stop zien. Maar hoe kan ik verder gaan vanuit dat stadium, als ik mijn problemen niet heb aangepakt? Stuur me nu alsjeblieft geen berichten over Vergeving, over Liefde & Licht. Ik heb het gezien, gedaan, ben er geweest, heb dat verdomde T-shirt gekocht. Het werkte niet. Een tijdje wel, natuurlijk. Ik voelde me er beter door. Maar vooral voelde ik me er beter door over mezelf. Ik geloofde dat ik een beter mens was omdat ik liefde en vergeving voelde in plaats van depressie, frustratie en woede. Zelfs woede en haat.

Maar raad eens? Als je eenmaal wakker bent in de droom, realiseer je je dat dit allemaal gewoon emoties zijn. Ze zijn allemaal hetzelfde. Ze vormen allemaal dat kleverige spinnenweb waar we allemaal in gevangen zitten. Gevangen in de Illusie, de Matrix, het maakt me niet uit welke naam je eraan geeft. Ik zie het. Heel, heel duidelijk.

Ik genees, beetje bij beetje, midden in een overgang van iemand zijn naar niemand zijn.

Is dit de weg naar verlichting? Wat maakt het uit. Ik weet alleen dat het verdomde pijn doet. Dat ik het liefst van de aardbodem zou verdwijnen in het niets, in de vergetelheid.

Toch ben ik niet depressief. Helemaal niet. Ik ben verbaasd, nieuwsgierig. Ik ben hier nog nooit geweest. Het voelt alsof ik een nieuwe planeet aan het verkennen ben. Pijnlijk om te onderzoeken, maar toch trekt het me er verder in. Ik wil *weten*

. Ik wil er helemaal voor gaan, totdat ik kan zeggen: "Het is GEDAAN".

Hoor je binnenkort weer van me? Waarschijnlijk niet. Misschien wel. Wie weet...

Alleen als ik iets te zeggen heb, iets te delen.

De wereld is al gevuld met lege woorden.

Mensen praten gewoon omdat ze willen praten, omdat ze gehoord willen worden.

Te veel 'witte ruis'.

Laat ik daarom voorlopig mijn mond houden.

Tot de volgende keer, vrienden.

Geniet van je droom zolang hij duurt, want er staat je misschien een ruw ontwaken te wachten...

Ja, het is heel persoonlijk. Maar ik ben moe van alle geheimen en verborgen agenda's in deze wereld.

Dus hier is een beetje transparantie voor jullie allemaal!

XX

Einde...